

Giới thiệu Thời Đại Sau Tình Yêu

Thể loại: Thanh mai trúc mã, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành

Độ dài: 82 chương

Người dịch: Mìng

Poster: leuyenhoanghanh

Đối với Hạ Nhật mà nói, Mông Qua chính là cậu bé hoàng tử cô đơn, tính cách ngang bướng, là gã kị binh tình cờ bị giáng xuống mái nhà, là người mà cô luôn yêu thương trước hai mươi ba tuổi, là người mà cô đã cố gắng quên đi sau năm hai mươi ba tuổi. Cô từng giải thích một câu nói "Tôi yêu anh nhưng việc đó không liên quan đến nha" hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng cô cũng biết mệt mỏi.

Còn ở trong mắt Mông Qua, Hạ Nhật chính là ngọn hải đăng, là hồ nước tĩnh lặng nơi rừng sâu, anh luôn cho rằng chỉ cần quay đầu là thấy cô đang chờ nơi đó, nhưng rồi một ngày anh không thấy cô nữa.

Tò Hồng Liên với Mông Qua là niềm ao ước, là giấc mơ của tuổi trẻ, mê hoặc đôi mắt của anh.

Mà Mông Qua đối với Hồng Liên là tình yêu, là thứ tượng trưng, mãi cho đến sau này cô không biết là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lời mở đầu

Bầu trời trên sân bay thủ đô vào năm năm sau vẫn xanh như thế, cảnh vui buồn ly hợp ở nơi đây vẫn mãi không hạ màn. Vẫn người qua kẻ lại, có người rời đi, có người trở về, có người ăn mừng gặp lại, có người đau lòng chia ly, hết thấy dường như chưa từng đổi thay. Ở trung tâm sảnh chờ khách vẫn còn đặt bước tượng khắc năm năm trước, trong sảnh phòng to lớn cây cối vẫn xanh tốt như xưa. Năm năm đối với nơi này dường như chỉ qua trong cái chớp mắt.

Năm năm có thể làm những gì?

Năm năm có thể khiến cho một đứa trẻ từ oa oa chào đời đến bập bẹ từng tiếng, đến biết nói chuyện, đến biết đi đứng, đến biết đếm từ một đến một trăm, đến nhận thức được rằng bầu trời thì xanh còn vàng mây thì trắng. Đến biết gọi tên người thân yêu nhất của mình.

Năm năm có thể khiến cho một mầm cây trưởng thành khỏe mạnh, cũng có thể làm biến cả hóa nương dâu.

Năm năm có thể làm mờ đi gương mặt của một số người, làm mờ đi một số đường nét, khiến hồi ức lắng đọng thành cát đá trong hồ, khiến một số vết thương nhạt đi theo năm tháng.

Cho nên, Hạ Nhật cảm thấy năm năm là một khoảng thời gian không hề ngắn ngủi.

Nhật Hạ tựa người vào cái cột ở một bên, hít mắt nhìn bóng hình của bản thân trên chiếc cửa sổ bằng kính chạm đất. Lối thời lộn tuột, có chút giống kẻ lang thang cũng có chút bụi bặm. Đây là nhận xét của A Thụ.

Dùng tay kéo khóa miệng, Hạ Nhật mỉm cười với chính mình trong kính, tiếp đó lại nhớ đến lời A Thụ nói, rằng A Nhật cười lên trông luôn ngốc nghếch ngây ngô, vì thế, nụ cười biến thành con bực tức. Cô cười lên nào có ngốc đâu.

“Hạ Nhật, là Hạ Nhật phải không?”- Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến Hạ Nhật giật mình một cái, sau khi nhìn rõ người vừa đến xong, nụ cười liền đông lại trên mặt cô.

Vài tiếng đồng hồ trước, A Thụ hỏi rằng cảnh tượng tương phùng trong lý tưởng của cô là ở nơi nào, lúc đó, cô thuận miệng trả lời là sân bay. Theo như khảo sát Uy Quyền của truyền thông phương Tây, cảnh tượng tương phùng trong lý tưởng của nữ giới là ở sân bay. Nếu như có thể lựa chọn lại, Hạ Nhật nhất định sẽ đối đáp án. Kì thực, vẫn là không gặp lại thì tốt hơn. Trong đời luôn có một số việc bạn không muốn nghĩ đến, có một số người bạn không muốn gặp lại, ví dụ như người trước mắt cô đây.

“Thật là em à... Hạ Nhật? Thật là em, mấy năm nay em đã chạy đi đâu thế? Hạ Nhật, tôi không ngờ được sẽ đụng mặt em ở đây đây...” – Ông bạn đáng về đường đường với bộ dạng suýt chút mừng đến phát khóc này...

“Đúng vậy, là tôi đây, Thành Chí Cao.” – Hạ Nhật ngắt ngang bài diễn thuyết của anh ta.

Thành Chí Cao đánh giá cô một phen từ trên xuống dưới, khe khẽ thở dài một hơi: “Hạ Nhật, tôi cảm thấy em hình như thay đổi rồi, lại hình như không hề thay đổi.”

Hạ Nhật vẫn giữ tư thế ban đầu để nhìn anh ta, ông bạn này đã thay đổi không ít, người rắn rỏi hơn, cũng có khí chất hơn. Một thân áo vest, mái tóc chỉnh tề dán ngay trên đầu, hình tượng của một con người thành công.

“Hạ Nhật, em biết không, năm năm nay Mông Qua vẫn luôn đang tìm em. Không chỉ phải người đi tìm, bản thân cậu ta cũng tốn không ít thời gian.” – Ngữ khí của Thành Chí Cao vô cùng nặng nề: “Em biết không, thằng nhóc đó sau khi em đi, cả con người đều thay đổi.”

Hạ Nhật khẽ nhếch miệng, cô biết cái tên này nhất định sẽ được nhắc kèm theo mà, Hạ Nhật và Mông Qua, hai cái tên đã quấn lấy nhau suốt mười ba năm nay.

“A Nhật.” – A Thụ kịp thời xuất hiện: “Đợi lâu lắm rồi phải không, bạn của chị à?”

“Ừ” – Như trút được gánh nặng, quãng túi lớn túi nhỏ lên người, Hạ Nhật quay đầu nói một câu.

“Thành Chí Cao, tạm biệt.”

“Hạ Nhật, em không thể cứ như vậy mà đi được.” – Thành Chí Cao sốt ruột, nắm lấy áo của cô.

“Được rồi, ý của anh tôi đại khái đã hiểu, anh nói với Mông Qua là không cần tìm tôi nữa, tôi cũng tha thứ cho cậu ta rồi, hết thấy của tất cả cũng đến đây chấm dứt. Thành Chí Cao, anh có thể buông tay rồi, nếu anh còn coi tôi là bạn.”

Hạ Nhật lặng yên nhìn tay của anh ta.

Thành Chí Cao lặng lẽ buông tay mình ra.

Đi ra khỏi sân bay, bắt một chiếc taxi.

“Mông Qua là ai?” – Trên xe, A Thụ hỏi: “Anh ta đã làm gì có lỗi với chị sao?”

Hạ Nhật tựa đầu lên ghế, cái tên người Đài Loan nhiều chuyện này, lười nhác nói: “Mông Qua đương nhiên là Mông Qua. Cậu ta không làm chuyện có lỗi với chị, chỉ là thiếu chị rất nhiều tiền thôi.”

“Bao nhiêu? Bao nhiêu cơ?” – Quà nhiên, đồ mê tiền liền có hứng thú ngay.

Liếc cậu ta một cái, Hạ Nhật tự mình nhắm mắt lại. Chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ khiến cô đau đầu chóng mặt.

Một tràng tiếng thắng xe bén nhọn kèm theo màn chửi rủa đầy tức tối của tài xế taxi kéo Hạ Nhật trở về từ trong cơn nửa tỉnh nửa mê, lúc mở mắt ra, tài xế taxi đã nổi giận đùng đùng mà bước xuống xe rồi.

Chiếc Porsche màu xám bạc thỉnh linh chặn đứng đường đi.

Sau khi quay kiếng xe xuống, ngoái đầu ra ngoài, nhìn rõ mọi thứ, trong lòng Hạ Nhật dâng tràn cảm giác mệt mỏi nặng nề.

Anh đứng dưới ánh mặt trời, gương mặt anh tuấn, thân hình thon dài, quần áo chỉnh tề, còn có chiếc Porsche bên cạnh anh, nghiêm nhiên giống như cảnh tượng bước ra từ trong phim thần tượng, màn chào hàng đầu tiên của nam chính đẹp trai nhiều tiền.

Nhưng Hạ Nhật đã qua cái độ tuổi mê phim thần tượng rồi.

Anh cứ như thế mà nhìn thẳng chằm chằm vào cô, đáy lòng Hạ Nhật thở dài một hơi. Thôi vậy, hết thấy của tất cả cũng nên đến hồi chấm dứt rồi.

Bước xuống xe, Hạ Nhật mở miệng: “Mông Qua, đã lâu không gặp.”

Đúng vậy, đủ lâu rồi, lâu đến có thể bình tâm hòa khí để đối mặt rồi. Hạ Nhật còn nhớ năm năm trước có bao nhiêu oán hận đối với con người này, hận không thể chưa từng quen biết anh, Hạ Nhật vẫn luôn rất hiếm khi hối hận đối với chuyện mình đã làm, nhưng duy nhất đối với anh, cô hối hận rồi, hối hận đã quen con người này, hối hận đã yêu con người này.

“A Nhật...” – Anh rũ mắt xuống, chọn lựa không nhìn vào mắt cô.

Hắn là áy náy, Hạ Nhật nhàn nhạt nghĩ.

“Mông Qua, Hạ Thiên chết rồi, cho nên hẳn cậu biết là tôi không muốn gặp lại cậu nữa. Sau này, đừng tìm tôi nữa. Cho dù có tình cờ đụng phải, cậu cũng hãy vờ như không quen tôi đi. Đây là yêu cầu cuối cùng của tôi đối với cậu. Xem như cậu trả nợ cho tôi.”

“Hơn nữa, tôi không muốn gánh lấy thù hận. Nó quá nặng nề rồi, Mông Qua à.”

Chỉ có như vậy mới sẽ khiến cả hai người đều chết tâm.

Có trời biết, để nói ra lời như thế cần tới bao nhiêu sức lực. Hạ Nhật nhắm mắt lại, ánh mặt trời gay gắt xuyên qua mí mắt, châm chích khiến người ta muốn rơi nước mắt. Hạ Thiên, Hạ Thiên, đứa trẻ luôn lòng thông nước mũi quẩn quýt theo sau mình kia, cậu bé có nét cười rạng rỡ kia, chàng trai có gương mặt giống hệt cha mình kia...

Một tiếng động vang lên, khi mở mắt lại, Hạ Nhật nhìn thấy Mông Qua ngồi bệt trên mặt đất, mặt xám như tro, anh kinh sợ mà nhìn cô, trong mắt lộ ra vẻ khó thể tin được, bất lực, sợ hãi, cơ nhờ, khẩn cầu...

Cứ như thế mà nhìn đắm đắm vào cô.

Hạ Nhật khẽ đưa tay, cuối cùng lại bỏ xuống. Hóa ra bản thân vẫn ngốc nghếch muốn kéo anh dậy vào thời khắc này, cô không nhìn nổi dáng vẻ bây giờ của anh, nhưng hiện tại cô cũng không có sức để kéo anh dậy. Mở cửa xe ra, cô không nhìn anh lần nào nữa, chiếc taxi lướt qua bên người anh.

Nhìn chiếc taxi dần dần đi xa khỏi mình, sau cùng biến mất giữa dòng xe lớn, Mông Qua đột nhiên muốn cười lớn, có thể cười lớn bao nhiêu thì cười lớn bấy nhiêu. Xem đi, ông Trời sau khi cho anh nhiều cơ hội đến thế, cuối cùng cũng buông tay từ bỏ rồi.

Anh nhớ đến một lời thoại trong phim điện ảnh rất kinh điển, gieo nhân nào gặt quả nấy.

Hạ Thiên chết rồi, Hạ Nhật sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa, sẽ không bao giờ nữa. Mông Qua đột nhiên thấy sợ hãi, hai mươi tám năm nay lần đầu tiên nỗi sợ chân chính sinh ra từ trong lòng.

Hạ Nhật bảo không muốn gặp anh nữa, Hạ Nhật trước giờ đã nói là làm. Vậy, sau này bản thân nên làm sao đây? Khoảng thời gian dài đằng đẳng sau này anh nên làm sao mà sống đây?

Dòng người qua lại sôi nổi không ngừng, điện thoại vang lên, Mông Qua ngây dại nhìn cái tên này lên trên màn hình, Tô Hồng Liên, Tô Hồng Liên...

Giờ tay lên, món đồ hiện lên cái tên Tô Hồng Liên trong tay vẽ lên một đường cong hoàn hảo trên không trung, theo tiếng động không to không nhỏ mà vỡ nát.

Trong chiếc taxi bên này, người tài xế taxi kia đột nhiên kêu lên, miệng thất thanh nói: “Mẹ ơi, khó trách anh chàng đẹp trai ban nãy nhìn thấy quen mắt, hóa ra là tổng giám của T.R.”

“T.R là gì?” – A Thụ hiện tại đã có thể vui mừng mà chen lời, Hạ Nhật nghĩ sự yên lặng trên đường đi của cô sắp nghẹn chết cậu ta rồi.

“Hai người mới về nước phải không? Ở nơi này, T.R không người nào không biết, không người nào không rõ. T.R này là ông trùm đầu rỗng trong giới giải trí, thời gian thành lập cũng không dài, nhưng tổng giám của họ, cũng chính là anh chàng đẹp trai ban nãy giới thiệu đoạn, đủ năng lực, hậu phương lại vững, trong mấy năm gần đây đã thôn tính rất nhiều công ty lớn trong giới giải trí. Hiện tại muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, công ty họ năm ngoái còn lên được Bảng sáng nghiệp. Một người bạn của tôi mua cổ phiếu của họ, giờ thì phát tài rồi.

”Con cưng của Trời, con cưng của Trời. Ông nội là nhân vật lớn được nhiều người kính nể, cha là ông chủ của công ty xuyên quốc gia, thật sự là đại thiếu gia ngậm chia khóa vàng mà ra đời.”

“Woa wo, wo, Hạ Nhật, là anh chàng vừa giàu có vừa đẹp trai đó! Là bạch mã đó!” – A Thụ huyých huyých Hạ Nhật.

“Ngậm miệng! Chị mệt rồi, A Thụ.” – Hạ Nhật lại nhắm mắt lại.

Tổng giám? Hạ Nhật còn cho rằng anh sẽ là một nhà dương cầm xuất sắc. Mông Qua, Mông Qua mười tuổi đã có thể đàn lưu loát rất nhiều danh khúc nổi tiếng.

Khi lần đầu tiên gặp anh, tay của anh một bên lướt trên các phím đàn trắng đen, một bên ngược mặt bướng bỉnh nhìn vào cô, sau đó trùng mắt với cô. Năm mười bảy tuổi, Hạ Nhật từng xem một bộ phim điện ảnh tên là “Nhà dương cầm trên biển”. Lúc đó, cô cảm thấy Mông Qua có thể sau này sẽ trở thành một nhà dương cầm trên biển, đa tình lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đứa con cưng (1)

Năm Hạ Nhật mười tuổi, bố mang cô và em trai từ vùng quê Ngự Mễ* ra đi, bởi vì bà nội tuổi đã già.

Còn nhớ năm đó vừa ngay đầu xuân, bốn bề một màu xanh biếc, sắc cỏ liền trời. Bà nội tuổi đã cao chống gậy đến cửa thôn tiền họ, đứng dưới gốc đa già đã trăm tuổi với đôi mắt ngập tràn nỗi buồn chia ly.

Bố mẹ của Hạ Nhật từ nhỏ đã li dị, cô và em trai do một tay bà nội nuôi lớn. Hôm ấy, cô ôm lấy bà nội, tràn đầy lòng tin bảo rằng bà nội hãy ở đây chờ cô, đợi cô lớn rồi sẽ mua căn nhà lớn trong thành phố rồi mướn người hầu cho bà. Lúc đó, Hạ Nhật cho rằng bà nội của mình là siêu nhân không gì không thể làm được, cũng chưa từng nghĩ rằng có một ngày bà sẽ rời đi.

Bà nội gọi nơi cô sắp phải đi là kinh thành, nghe nói vô cùng phồn hoa.

Hạ Nhật mười tuổi và Hạ Thiên tám tuổi cứ như thế mà theo bố ngồi xe lửa đến kinh thành. Bố của Hạ Nhật trước kia là một quân nhân, ông là một tài xế trong quân đội phụ trách lái xe cho thủ trưởng. Về sau, ông theo thủ trưởng của mình đến Bắc Kinh, và theo cho đến tận bây giờ.

Bố đưa bọn họ đến một căn nhà rất lớn, có cửa sắt rất cao, có đình viện to và rộng rãi. Trong đình viện trồng chuối tây, dưới dàn chuối tây có đám Thất Lý Hương được cắt tỉa rất gọn gàng, có những đóa hoa xinh đẹp mà Hạ Nhật không gọi được tên. Cô và em trai tay nắm lấy tay theo sau lưng bố, cái nhà đẹp đến nỗi chỉ trên tivi mới có này khiến Hạ Nhật trong lòng sinh ra nỗi bất an. Ở trong thôn thường nghe người ta nói, người có tiền trong thành phố thường rất khó chung sống.

Bước lên bậc thềm, bố đưa họ vào trong một cái sảnh lớn. Vừa vào đại sảnh, Hạ Nhật liền bị âm thanh đẹp dễ thu hút, nhưng Hạ Nhật không dám ngẩng đầu lên tìm nguồn phát ra âm thanh đó, chỉ cảm thấy âm thanh đó giống như tiếng hạt mưa rơi từ mái hiên căn nhà cũ của bà nội xuống mặt thềm đá vào những ngày mưa, phát ra âm thanh vui tai.

Hạ Nhật cúi đầu nhìn giày của mình, nó trông hơi cũ, hơn nữa còn lấm lem bụi đất, hoàn toàn tách biệt với mặt sàn sạch sẽ sáng bóng này.

“Tiểu Qua, đang luyện đàn à?” – Bố đứng bên cạnh nói.

“Đúng vậy. Chú Hạ, ông nội sắp xuống rồi.” – Giọng nói nho nhã lễ độ, hơi lộ chút vẻ trẻ con.

Hạ Nhật vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy cây dương cầm bên dưới cầu thang hình xoắn ốc và đứa trẻ đang ngồi trước nó, vừa hay, đứa trẻ đó cũng đang nhìn cô. Sau khi tiếp xúc với ánh mắt của cô, cậu nghịch ngợm nháy nháy mắt với cô.

Cúi đầu xuống, Hạ Nhật nghĩ, đó thật sự là một đứa trẻ xinh đẹp. Mông Qua ngày đó mặc một chiếc sơ mi ngắn tay màu trắng, kiểu tóc chải gọn chỉnh tề, giống hệt như những đứa trẻ xinh đẹp mà Hạ Nhật nhìn thấy trên tivi kia vậy.

Qua một lúc, một người từ trên lầu bước xuống, đó là một ông lão trông rất có thần khí.

“Đức Khâm, về rồi à.” – Ông đi đến trước mặt họ, mặt mang nét cười nhìn họ: “Là Hạ Nhật và Hạ Thiên phải không?”

“Vâng, thưa thủ trưởng.” – Bố kéo cô và em trai lại: “A Nhật, A Thiên, chào thủ trưởng đi con.”

“Chào thủ trưởng.” – Hạ Nhật và Hạ Thiên không hẹn mà cùng đồng thanh.

Tiếng dương cầm ngừng lại, theo đó là tiếng cười “Phụt...” một cái. Mông Qua cảm thấy hai đứa trẻ dưới quê kia còn có thể trông ngốc hơn, nếu chúng cúi đầu thấp thêm nữa.

Đó là lần đầu họ gặp nhau. Năm đó, Hạ Nhật mười tuổi, Mông Qua mười tuổi, Hạ Thiên tám tuổi. Đây là một ngày giữa hè, Thất Lý Hương trong đình viện vừa đến đêm sẽ tỏa ra hương thơm mê người, kèm theo tiếng đàn vui tai.

Không lâu sau đó, Hạ Nhật và Hạ Thiên được đi học, hơn nữa còn là một trường quý tộc. Hạ Thiên học lớp 2, Hạ Nhật học lớp 4, là bạn học của Mông Qua. Ngày đầu tiên khai trường, cậu bé đẹp trai tên Mông Qua kia cứ như thế mà chỉ vào Hạ Nhật và nói với bạn học cả lớp:

“Bạn này tên Hạ Nhật, cùng một nước với tôi, mọi người sau này không được ăn hiếp bạn ấy.”

Lời của Mông Qua vừa nói xong, Hạ Nhật cảm thấy trái tim bỗng chồn bất an của cô như nhẹ tầng hẳn đi. Cứ như, trên thế giới này thật sự sẽ không còn có người ức hiếp cô nữa.

Mông Qua là một đứa trẻ ngoan, hơn nữa còn là một đứa trẻ ngoan xinh đẹp. Hạ Nhật cảm thấy Mông Qua nhất định là đứa con cưng của Thượng Đế. Cậu thông minh, ngoan ngoãn, học giỏi, đàn dương cầm giỏi, còn biết chút đàn vĩ cầm. Có gia đình mỹ mãn, có bố mẹ yêu cậu, có ông nội thủ trưởng thương cậu. Bọn trẻ đều thích chơi với cậu, đều nghe lời cậu. Những người lớn đều thích cậu, luôn gọi cậu Tiểu Qua, Tiểu Qua một cách thân thiết. Hạ Nhật còn cảm thấy cậu là một đứa con cưng lương thiện, không ngạo mạn, rất lễ phép. Cậu đối xử với người ta luôn là nho nhã lễ độ, với bản thân và Hạ Thiên cũng như vậy, trước giờ chưa từng vì họ xuất thân quê mùa mà xem thường họ, cũng không giống như những đứa trẻ khác, trêu cười giọng phổ thông bập bẹ của họ, cũng không bởi vì họ là con của tài xế mà làm lơ họ.

Cho nên, Hạ Nhật đã quyết định phải đối xử tốt với đứa trẻ này, cô phải chăm sóc cậu, bởi vì bố nói với cô rằng Mông Qua nhỏ hơn cô mấy tháng, bởi vậy cô nên chăm sóc cho cậu đang hoang. Cứ như thế, Hạ Nhật đã trở thành cái đuôi của Mông Qua, cô vì cậu mà làm tất cả mọi thứ bản thân có thể làm, ví như giúp cậu tìm cái huy hiệu trường mà cậu quên mất đã để ở đâu, ví như giúp cậu lựa hết số cà rốt cậu không thích trong phần ăn ra, ví như giúp cậu chỉnh lí sạch sẽ gọn gàng quần áo bị do dự bị nhăn trước khi cậu về nhà...

Hạ Nhật nghĩ Mông Qua nhất định là đứa trẻ vui vẻ nhất trên đời, sự thật hình như cũng là thế, mãi cho đến năm họ mười một tuổi.

Ngày xuân năm mười một tuổi ấy, Hạ Nhật nhìn cậu hung hăng dùng dao cắt nát con búp bê có dáng vẻ ngây ngô mà mẹ cậu mang từ nước ngoài về, rồi lại dùng bật lửa đốt nó, ánh lửa bùng lên chiếu vào mặt cậu. Lạnh lùng, buốt giá, như một bức tượng khắc bằng băng.

“Mông Qua.” – Hạ Nhật đi đến trước mặt cậu, nhỏ tiếng gọi.

Lúc cậu ngược lên nhìn thấy cô, rõ ràng có chút hoảng hốt, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt thôi.

“Cậu đến đây làm gì?”

“Tôi...” – Thực ra Hạ Nhật không biết bản thân muốn làm gì, chỉ là nhìn thấy cậu như thể trong lòng rất buồn.

“Nhìn thấy rồi chứ, không được nói ra.”

“Biết rồi.” – Hạ Nhật khẽ nói: “Tại sao? Tại sao phải đốt nó đi?”

“Chẳng tại sao cả, do không thích thôi.” – Cậu lạnh lùng đáp, Mông Qua vào thời khắc này với cậu lúc bình thường cứ như là hai con người khác nhau vậy.

“Nhưng vừa nãy cậu chẳng phải đã nói là thích sao?” – Ban nãy Hạ Nhật còn thấy đáng vẻ rất thích thú của cậu, vừa nói cảm ơn vừa ôm lấy mẹ mình.

“Đưa trẻ từ quê lên chỉ nên đơn thuần, không nên ngu dốt, không có chút nhân lực nào, còn không biết quan sát sắc mặt lời nói. Cậu chắc vẫn chưa biết, rằng người đàn bà trong nhà kia không phải là mẹ của tôi, ở đây rất nhiều người đều biết bà ta không phải mẹ ruột tôi, chỉ là họ không dám nói ra thôi.” – Cậu khoanh tay lại, cứ như đang kể chuyện của người khác vậy.

“Vậy mẹ của cậu đâu?”

“Chết rồi. Lúc tôi sáu tuổi đã chết rồi.” – Mông Qua đưa mắt nhìn về nơi xa xa, kẻ mù mờ như cô vào thời khắc đó đột nhiên đã hiểu, có lẽ cậu đang nhớ thương mẹ của cậu, tâm trạng cũng giống như cô nhớ thương mẹ của mình vậy.

“Mông Qua, mẹ của cậu nhất định là rất đẹp nhỉ?” – Cô tuổi bé thơ không hiểu nên dùng lời như thế nào để an ủi đứa trẻ này, chỉ nghĩ rằng để có thể sinh ra một đứa trẻ như Mông Qua, mẹ của cậu nhất định là một người phụ nữ cực kì đẹp.

Mông Qua không trả lời, vẫn cố chấp nhìn về nơi bất định nào đó, Hạ Nhật cứ thế mà lẳng lặng, lẳng lặng nhìn vào cậu.

Đây là lần đầu tiên Mông Qua nhìn rõ ràng đứa trẻ tên Hạ Nhật này, gương mặt tròn tròn, đôi mắt cũng tròn tròn, con ngươi đen tròn như quả nho đen, sống mũi vênh vênh, trông cũng xem như xinh xắn.

Kì thực, Mông Qua tự đáy lòng vẫn luôn xem thường hai đứa trẻ từ quê lên này. Có điều, cậu là một đứa trẻ ngoan có lễ độ. Đứa trẻ ngoan sao? Cũng không phải hoàn toàn như vậy.

Trong tận đáy lòng, Mông Qua cũng biết bản thân không phải là một đứa trẻ ngoan, từ sau khi mẹ cậu ra đi. Lúc tám tuổi, bố cậu đem người đàn bà mà trước kia cậu gọi là dì về nhà, nói rằng bà ta sau này chính là mẹ mới của cậu. Rõ ràng là dì tại sao lại biến thành mẹ mới chứ?

Bố cậu nói với cậu rằng vì cậu vẫn còn nhỏ, cho nên cần một người mẹ mới chăm sóc cho cậu. Thật buồn cười, Mông Qua lúc đó chỉ nghĩ rằng tại sao lại là bà ta, đó là người em gái mà mẹ yêu thương, dù là không phải em gái ruột, nhưng mẹ đối xử với bà ta thật sự rất tốt. Cho bà ta phòng đẹp để ở, cho bà ta công việc tốt, lúc nói chuyện với bà ta sẽ luôn rất dịu dàng. Cậu cũng thích bà ta, nhưng tại sao lại biến thành mẹ kia chứ? Trên thế giới này mẹ chẳng phải chỉ nên có một không hai thôi sao?

Bố cậu nói, “Xin lỗi, Tiểu Qua, bố cần một người vợ.”. Mẹ cậu mới đi có bao lâu đâu, bố cậu đã bảo ông ấy cần một người vợ. Nhưng Mông Qua nhớ rõ, bố cậu từng nói với mẹ cậu rằng, “Tú Tú, em biết anh vui mừng xiết bao khi em trở thành vợ anh không?”. Lúc mẹ cậu bệnh, người đàn bà cậu gọi là dì kia nói với mẹ cậu rằng, “Chỉ, chỉ đừng rời xa em.”. Hẳn là nói dối thôi? Đám người lớn đều thích nói dối, đến cả người ông luôn yêu thương cậu cũng nói dối cậu. Nói cái gì mà mẹ cậu không nỡ bỏ lại cậu, cho nên nhất định sẽ không rời xa cậu.

Người đàn bà đó nói sao nhỉ, “Tiểu Qua, dĩ cả đời này chỉ sẽ có một mình con là con.”. Lời vẫn bên tai, nhưng một năm sau, Mông Qua đã nghe thấy bà ta nói với bố mình rằng, “Anh Mông, chúng ta không thể có một đứa con thuộc về mình sao?”. “Rầm!” một tiếng, bố hấn đập cái gì đó xuống đất, ông ấy tức giận nói, “Lúc đầu cô đã hứa với tôi cái gì? Lẽ nào Tiểu Qua chưa đủ tốt sao? Nó thích cô, xem cô như mẹ ruột của mình, cô còn chưa thấy đủ sao?”

Tiếp đó, là một tràng tiếng thút thít nho nhỏ.

Rất tốt. Như thế rất tốt, Mông Qua nghĩ, không uống công bản thân khô cực già vờ là đứa trẻ ngoan.

Rất nhiều người đều khen bản thân là một đứa trẻ ngoan, một đứa trẻ thông minh. Nhưng những người đó đều không biết rằng phải vờ là một đứa trẻ ngoan một biết bao. Mông Qua nhìn bóng người nho nhỏ bên cạnh mình, cậu cảm thấy bản thân ở trước mặt đứa trẻ này không cần phải giả vờ, đứa trẻ từ quê lên nó hiểu gì chứ.

Hết chương 2.

*“Vùng quê Ngư Mễ” là chỉ đồng bằng trung hạ du sông Trường Giang và đồng bằng tam giác châu sông Châu. Bởi vì miền đông Trung Quốc chịu ảnh hưởng của gió mùa hạ, nước trời phong phú, cho nên khí hậu ẩm ướt, sản vật đa dạng, được gọi là “vùng quê Ngư Mễ”. (Nghĩa là vùng quê có cá có

gạo, ý chỉ vùng quê phong phú đủ thứ vật sản.)

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đứa con cưng (2)

Hạ Nhật cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn Mông Qua chút xíu xiu, bởi vì mẹ của cô vẫn còn trên đời, bà ấy chỉ rời đi mà thôi, nhưng mẹ của Mông Qua lại là vĩnh viễn ra đi rồi, vậy thì bất kể tìm như thế nào cũng không tìm về được nữa. Dù rằng hiện tại người mẹ này đối xử với Mông Qua rất tốt, nhưng suy cho cùng cũng chẳng phải mẹ ruột. Chẳng phải có một bài hát hát như thế này sao? Đứa trẻ không có mẹ chỉ như cỏ rom. Trước đây ở trong thôn, mẹ của cô bạn tên Tiểu Lan của cô cũng mất, về sau bố bạn ấy tìm mẹ mới cho bạn ấy, người mẹ mới đó cực kì hung dữ, khi không có ai thì thường đánh Tiểu Lan. Hạ Nhật cảm thấy mẹ mới không phải là một người tốt, cô thấy rất may mắn vì bố mình đã không tìm mẹ mới cho mình và Hạ Thiên.

Đối với Mông Qua, Hạ Nhật cảm thấy bản thân càng có nghĩa vụ hơn, cô phải bảo vệ Mông Qua cho thật tốt, không để mẹ mới của cậu ức hiếp cậu. Cô đi theo cậu, hao tổn tâm tư chọc cậu vui vẻ.

Khi lần đầu Mông Qua cầm súng đồ chơi bắn cô, cô không la đau. Kì thực, mấy viên đạn cao su đó bắn lên quần áo chẳng đau gì mấy, nhưng bắn lên da thì lại rất đau. Về sau, bắn thêm nhiều lần, Hạ Thiên liền tức giận, chỉ vào Mông Qua mà nói: “Tại sao anh cứ bắn chị của em?”. Mông Qua ném súng xuống, hỏi Hạ Nhật có đau không. Cô lắc lắc đầu.

Mông Qua biết ngay con nhỏ ngốc đó sẽ nói không đau, cô thậm chí còn nhỏ tiếng nói với cậu:

“Mông Qua, cậu có thể nhắm chuẩn chút không? Bắn lên đồ tôi đừng bắn lên mặt tôi.”

“Tôi sẽ cố gắng.” – Mới lạ đó.

Khoảng thời gian Mông Qua mê súng đồ chơi, mặt Hạ Nhật luôn xuất hiện một số đốm đỏ đáng ngờ. Có lúc, có người hỏi cô, cô luôn nói do ăn nhầm đồ.

Thật không dễ dàng gì, Mông Qua mới ngán súng đồ chơi mà chuyển qua mê máy bay mô hình, Hạ Nhật lại trở thành mục tiêu công kích. Cái máy bay mô hình thường hay bất thành linh chúi ập xông đến đụng vào Hạ Nhật, có lúc còn xoắn đi một nhúm tóc của cô. Đứa trẻ xinh đẹp đó luôn đầy mặt ảy náy nói: “Xin lỗi, Hạ Nhật, máy bay của tôi không cẩn thận lại đụng trúng cậu rồi.”

“Cũng may, cũng may, không phải máy bay thật.”- Cái con nhỏ ngốc ấy đã đáp lại cậu như thế này vào lần đầu tiên: “Mông Qua, cậu nói xem, nếu là máy bay thật thì tiêu rồi, một trăm Hạ Nhật cũng không đủ để đựng.”

Không, trên thế giới này không thể có nhiều đồ đàn tên Hạ Nhật như vậy, thế sẽ gây trở ngại cho việc phát triển ghen. Nhưng hình như Hạ Nhật cũng không phải thật sự đàn cho lắm, cô học rất giỏi, thành tích mỗi lần chưa bao giờ ra khỏi top 10, phải biết rằng, trường của bọn họ mỗi người đều là cả trăm chọn một.

Sau cùng Mông Qua tổng kết lại rằng, cậu cảm thấy con nhỏ Hạ Nhật này không đàn nhưng quả thật ngơ, chính là loại một sách chỉ biết đọc sách.

Mãi cho đến một ngày, cậu nghe thấy lời như thế này, thằng bé kia hỏi chị của nó:

“Chị, tại sao mỗi lần chị bị Mông Qua bắt nạt đều không la lên?”

“Không có gì, cậu ấy cũng chẳng có bắt nạt chị. Cậu ấy chỉ khá là nghịch ngợm thôi.”

“Còn nói không có bắt nạt chị, chị xem, những vết sẹo trên người chị đây đều do anh ấy làm. Chị, em cảm thấy anh ấy cố ý đó.”

“Đừng nói vậy, A Thiên, dù là cố ý thì chị cũng không để tâm đâu. Bà nội chẳng phải đã dạy chúng ta sao, người khác đối xử tốt với chúng ta thì chúng ta phải đặt ở trong lòng. Em xem, ở đây, cụ ông Mông đối xử tốt với chúng ta, bà và ông đều đối xử tốt với chúng ta, chúng ta còn có thể học trường tốt như thế, Mông Qua đối xử không tốt với chúng ta thì làm sao nào? Chị không để ý, cứ xem như chị báo đáp lòng tốt họ dành cho chị là được rồi. Lại nói, em không cảm thấy Mông Qua rất đáng thương sao? Mẹ của cậu ấy không còn nữa.”

Đáng thương? Cưng nhiên lại để cho hai đứa ngốc từ quê lên này thương hại cậu?

Mông Qua hung hăng ném chiếc máy bay mô hình trong tay cho nát bét.

Hôm đó, Bắc Kinh đổ trận tuyết đầu tiên, Mông Qua chỉ vào hồ phun nước trong vườn hoa mà nói: “Hai người ai muốn giúp tôi vớt cái máy bay tôi đánh rơi trong đó lên?”

“Để em” – Thăng bé ngẫm nghĩ.

“Không, vẫn là để chị đi, chân của chị dài hơn em chút.” – Hạ Nhật cời giày ra.

Mông Qua chậm rãi nói: “Nhưng mà, Hạ Nhật, cậu là con gái mà.”

“Không sao, trước đây ở dưới quê tôi cũng thường làm việc này.” – Cô cời sạch giày, cười hi hi mà nói: “Có điều, ở dưới quê thứ tôi vót là cá.”

“Chị.” – Hạ Thiên kéo lấy áo của chị mình.

“Không sao đâu.” – Cô nhấp nháy miệng với em trai.

Mông Qua đội nón, mang bao tay nhìn đứa trẻ đó chuyên tâm quyết chí tìm trong hồ chiếc máy bay mô hình của cậu. Nhưng nơi đó nào có máy bay. Thương hại cậu? Nực cười. Xem thử bây giờ ai đáng thương hơn.

Người trong hồ lại hỏi cậu: “Mông Qua, cậu nghĩ lại thử xem, máy bay rớt cuộc rơi ở chỗ nào?”

“Tôi cũng không biết nữa, cậu kiểm lại thử xem. Tôi rất là thích nó, cái đó không mua được trong nước đâu.” – Mông Qua giả bộ sốt ruột.

“Ồ.” – Cô thấp giọng đáp lại một tiếng, không nói gì nữa, có lẽ đã lạnh đến nói không nên lời rồi.

“Anh, anh bảo chị em đừng tìm nữa đi, em nói bố em mua cho anh được không?” – Hạ Thiên đi đến trước mặt năn nỉ cậu: “Anh xem, cứ tiếp tục như thế chị em sẽ đông công mất.”

“Mua? Hạ Thiên, cậu biết cái đó bao nhiêu tiền không? Chị ẹ, hai tháng lương của bố cậu cũng mua không nổi. Còn nữa, tôi chẳng phải đã nói rồi sao, trong nước không mua được đâu.” – Cậu vươn tay cốc lên đầu nó một cái.

“Nhưng chị của em dựa vào cái gì mà phải giúp anh tìm chứ, cũng chẳng phải chị em làm rơi xuống đó.” – Thăng bé hất tay cậu ra.

“Cậu không nghe lời vừa nãy tôi đã nói sao? Tôi nói là giúp, giúp, giúp đỡ, chị của cậu là học sinh ngoan thích giúp đỡ người, cậu ta cũng không từ chối giúp tôi. Cho nên, quý nhỏ, không đến lượt cậu bắt bừa cho cậu ta. Còn nữa, sau này đừng gọi tôi là anh, tôi không phải anh của cậu.”

Mông Qua lắc lắc đầu với thằng bé đang đẩy mặt sốt ruột kia.

Cơ thể của người ở trong hồ đã bắt đầu run rẩy, Mông Qua nhìn thời gian không còn bao nhiêu nữa, ông nội và bố sắp về rồi, thế nên liền gọi Hạ Nhật lên.

Hạ Nhật bò từ dưới hồ lên, rũ mắt, khom vai: “Xin lỗi, Mông Qua, đợt khi thời tiết ẩm hơn chút thì tôi lại giúp cậu tìm nhé.”

Mông Qua lần đầu tiên phát hiện con bé này kì thực rất nhỏ, dáng người cũng không cao, cũng chỉ hơi cao hơn em trai của cô một chút, đứng với cậu cũng chỉ đến tầm vai cậu.

“Không cần nữa.” – Mông Qua thấp giọng nói, cậu cảm thấy có chút xấu hổ, có lẽ em trai của cô nói đúng rồi, cậu dựa vào gì chứ.

Hạ Nhật đêm đó liền bị cảm, sốt cao không ngừng, cuối cùng được đưa đến bệnh viện.

Hạ Thiên thật sự tìm được người con trai ngồi ở chỗ cây dương cầm. Rất nhiều lúc, Hạ Thiên sùng bái người con trai tên Mông Qua này. Tuần tú, thông minh, cũng không cần nỗ lực mấy nhưng mỗi lần đều thi đứng nhất, lại có rất nhiều người mong mỏi được làm bạn với cậu. Hạ Thiên rất tự nguyện mà gọi cậu là anh, bởi vì sùng bái cho nên mới tự nguyện gọi cậu như thế. Nhưng hình như nó sai rồi.

Nó dùng tay ấn mạnh lên phím đàn, Mông Qua ngược đầu lên nhìn nó.

“Bây giờ anh vui rồi chứ, chị tôi phải nằm viện luôn rồi.” – Đứa trẻ gần mười tuổi cứ như thế mà nước mắt rơi liên tục, có điều Hạ Thiên cảm thấy những giọt nước mắt này của bản thân đều rơi vì Hạ Nhật, cảm thấy thiệt thòi cho cô, cái đồ đàn chỉ biết học đó.

“Tại sao tôi phải vui? Cậu nói thử ra xem.” – Cậu liền húng chí nhìn nó.

Hạ Thiên cảm thấy người con trai xinh đẹp mười hai tuổi này một chút cũng không giống với bộ dáng của mười hai tuổi.

Khi Hạ Nhật đã ngủ rất lâu trong cơn mê man tỉnh lại, cô nhìn thấy một cảnh tượng thế này.

Ánh nắng chiều màu vàng nhạt chiếu thẳng từ khung cửa kiếng xuống cả căn phòng. Người con trai xinh đẹp tắm mình trong ánh nắng chiều vàng kim, hơi nghiêng đầu ngồi trên chiếc ghế dựa cao màu trắng, ánh mắt chuyên chú đặt lên quyển sách trong tay. Sau chiếc ghế dựa cao là mớ cúc đại đóa được cắm trong chiếc bình hoa bằng thủy tinh, tự do mà phóng khoáng. Thời gian dường như dừng hẳn lại, chỉ có con gió hiu hiu khe khẽ lay động những sợi tóc mảnh trên trán người con trai, cảnh tượng đó thật quá tươi đẹp.

Hạ Nhật từng hỏi người bố cực yêu nhiếp ảnh của mình rằng, nhiếp ảnh là gì? Bố cô mỗi lần nói đến nhiếp ảnh đều luôn mặt mày rạng rỡ, hại cô luôn cho rằng nhiếp ảnh là một thứ rất ngon.

Bố chỉ đáp rằng đợi cô lớn thêm chút sẽ nói cho cô biết.

Về sau, khi lớn thêm một chút, Hạ Nhật lại hỏi bố vấn đề này.

Bố nói, nhiếp ảnh là khoảnh khắc lướt qua trong một sát na. Lúc đó cô vẫn không hiểu, bố bảo cô rằng khoảnh khắc lướt qua mà ông lí giải được chính là trong lúc đột ngột, có một cảnh tượng, nó đẹp đến có thể lấp đầy tâm tưởng linh hồn của mình chỉ trong thoáng chốc.

Cứ như thế, người con trai tên Mông Qua đó đột nhiên mang đến trước mắt cô cảnh tượng đẹp diệu kì mà bố cô đã từng hình dung.

Hóa ra, đây chính là thứ mà bố mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đưa con cưng (3)

Cuối năm, Mông Qua tham gia kì thi dương cầm thiếu niên của thành phố đạt hạng nhất, nhà trường đặc biệt vì cậu mà cử hành nghi thức trao giải.

Cả lễ đường ngồi đầy cả người, bao gồm cả bố mẹ Mông Qua, đến cả ông nội của cậu cũng tới. Mông Qua vận bộ lễ phục được thiết kế đứng trên sân khấu, cậu cảm bằng khen và chiếc cúp nói:

“Tất cả những thứ này đều nhờ tôi có một gia đình hạnh phúc, cho nên tôi phải cảm ơn bố tôi, mẹ tôi.” – Ngừng một chút, cậu nhìn xuống dưới khán đài, giơ tay chỉ về hướng ông nội cậu: “Đương nhiên còn có ông, ông nội, thông thường chẳng phải người quan trọng nhất đều phải nói sau cùng sao, ông nội? Chắc ông rất vui mừng phải không?”

Một tràng tiếng vỗ tay kèm theo một trận cười, Mông Qua dễ dàng khuấy động không khí trong lễ đường.

Hạ Nhật nhìn bà Mông ngồi bên cạnh mình đang cười rất vui, nụ cười đó rất chân thành. Hạ Nhật cảm thấy Mông Qua có thể đã hiểu làm bà, người phụ nữ ấy có lẽ thật lòng thương cậu.

Từ lễ đường đi ra, Hạ Nhật tính đi tìm Hạ Thiên.

Vừa quẹo qua khúc quanh, Hạ Nhật liền trông thấy Mông Qua cùng mấy học sinh lớp trên đi đến một chỗ tương đối khuất. Hạ Nhật sợ sẽ xảy ra chuyện không hay nên liền đi theo, bởi vì điều tiếng của mấy học sinh lớp trên đó không tốt cho lắm, nghe bảo dựa vào gia đình có tiền mà tung hoành ngang ngược trong trường.

Vừa đi qua, liền nghe thấy có người nói: “Nhóc con, khá lắm.”

Hừ lạnh một tiếng, Hạ Nhật nghe thấy Mông Qua nói: “Mấy lời đó đều để người lớn vui thôi. Nhìn thấy rồi chứ, ông cụ nhà tôi cười vui vẻ biết mấy.”

Tiếp đó, là một tràng tiếng cười.

Một cách lặng lẽ, Hạ Nhật bỏ đi, cô cảm thấy nếu nghe tiếp, nhất định sẽ nghe thấy lời làm cô buồn hơn.

Mông Qua phát hiện mấy ngày nay cái đuôi nhỏ vẫn luôn theo sau mình hình như không còn nữa, có điều cậu không để tâm, nói thật lòng thì Hạ Nhật quê mùa thô kệch, có lúc khiến cậu cảm thấy mất mặt.

Lúc tan học, Mông Qua chặn Hạ Nhật lại.

“Hạ Nhật, cậu về nói với ông nội tôi rằng tôi còn có việc ở trường, hôm nay không về ăn cơm.”

Hạ Nhật không hề cự cựa, cô biết Mông Qua lừa cô, cô còn biết cậu thật ra là muốn cùng bạn cậu đến khu vui chơi. Chiếc xe đẹp để dừng ngay trước cổng trường đang đợi họ.”

“Sao hả? Không muốn? Gần đây cậu uống lộn thuốc rồi à, hừ, Hạ Nhật?” – Mông Qua kéo túm tóc đuôi ngựa của Hạ Nhật, nâng cao giọng. Mấy người bạn của cậu đứng một bên khoanh tay nhìn.

Hạ Nhật giơ tay ra gạt phăng tay của cậu.

“Mông Qua, tôi còn sinh sớm hơn cậu cả mấy tháng, cho nên xin cậu đừng làm như thế với tôi. Còn nữa, tôi sẽ không giúp cậu nói dối đâu.”

Mông Qua quay mặt sang đám bạn của cậu, cười hì hì nói: “Mấy người nghe rõ chưa hả?”

“Mông Qua, người ta bảo lớn hơn cậu cả mấy tháng, người ta bảo sẽ không giúp cậu nói dối đâu.” – Một tên giọng the thé trong đó học theo dáng vẻ nói chuyện của cô.

Nói xong bọn họ đều cười rầm lên, có một tên dáng người như cây sậy ghé lại bên tai Mông Qua nói nhỏ, Mông Qua nghe xong liền gật đầu.

Lúc Hạ Nhật đeo lại cặp sách, nhấc chân dậm bước thì liền bị một luồng sức mạnh kéo đi, khi còn chưa làm rõ được đã xảy ra chuyện gì thì người đã ở trên xe rồi.

Cái tên dáng người như cây sậy kia dùng tay vuốt vuốt tóc mái ngay trước trán của Hạ Nhật: “Được rồi, em gái quê, anh dẫn em đi xem thử trẻ con thành phố chơi những gì.”

Hạ Nhật đưa mắt về phía Mông Qua, tiếc rằng cậu chỉ lo đùa giỡn với đám bạn.

Xe dừng trước cửa khu vui chơi, một người trong đám đi mua vé.

Đám người dừng lại trước một nơi, Mông Qua nhếch khóe miệng, nói bên tai Hạ Nhật: “Chào mừng đến với địa ngục.”

Lời vừa nói xong liền kéo cô chạy vô cửa vào.

Trong một khoảng thời gian rất dài về sau, Hạ Nhật đều mơ thấy nơi đó, sau đó đầu đầy mồ hôi mà giật mình tỉnh dậy.

Hôm đó, Mông Qua đưa cô vào trong nhà ma của khu vui chơi, Hạ Nhật cũng không phải là một người nhát gan cho lắm, nhưng cô đặc biệt sợ mấy loại chuyện ma quái quỷ sứ này. Trước đây, trong thôn có một bà thím nhà hàng xóm không biết tại vì sao lại leo lên núi treo cổ chết. Về sau, người trong thôn kháo nhau rằng sau khi bà ấy chết lưỡi thè ra rất dài. Hạ Nhật sáu tuổi tuy rằng không nhìn thấy, nhưng vào lúc đó lại luôn cảm thấy rằng hễ khi nhắm mắt lại liền sẽ nhìn thấy bà thím đó sau khi chết thè ra chiếc lưỡi dài dài. Từ đó, cô đặc biệt sợ những truyền thuyết về quỷ ma.

Trong nhà ma tối thui không biết từ đâu truyền đến tiếng khóc u ám mà âm lạnh, từng tiếng từng tiếng thấm thiết bên tai không dứt. Hạ Nhật nhắm mắt lại, không nhìn xung quanh nữa, cô quật cường ngậm miệng lại không để bản thân khóc òa lên, cô không muốn bọn họ cười cô, cô cảm thấy bản thân thất vọng cùng cực với Mông Qua, tại sao lại có thể như thế chứ? Đứa trẻ xinh đẹp như thế, tay của cậu biết đàn nên thanh âm đẹp dễ như thế, có Trời biết cô thích cậu bao nhiêu.

Tay lộ dọ trước mặt, Hạ Nhật cảm thấy mình đang đi trên một con đường vĩnh viễn không có lối ra, cơ thể của cô bắt đầu run rẩy.

Đội đã, bây giờ cô bắt được cái gì vậy? Mềm mềm, Hạ Nhật nín thở mở mắt ra, trong phút chốc, máu như đông lại, lúc này thứ cô bắt được trong tay là một cái đầu người với chiếc lưỡi thè ra rất dài. Rõ ràng là đồ giả, nhưng Hạ Nhật cứ nghĩ đến người phụ nữ treo cổ trên núi nhiều năm về trước.

Hạ Nhật hét lên liều mạng chạy về phía trước, ngã trên nền đất, đầu đập vào tường. Đến khi nhìn thấy thi thể toàn thân đầy máu trên tường, Hạ Nhật nhin không được nữa mà khóc òa lên, la hét mãi cho đến khi nhân viên của khu trò chơi chạy qua.

Mông Qua nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Nhật mới cảm thấy hoảng, chỉ thấy nhân viên công tác bồng lấy cô, ánh mắt cô mờ mịt, trên trán thì chảy máu, chảy xuống khắp mặt, toàn thân run rẩy. Mông Qua kéo theo đám bạn cùng theo sau. Cậu không ngờ được trò đùa ác do nhất thời hứng trí lại sẽ dẫn ra chuyện như vậy.

Nhân viên công tác đưa thẳng cô vào phòng bảo vệ, một người mang dáng vẻ bác sĩ xử lý vết thương cho cô, bôi thuốc lên vết thương của cô. Từ đầu đến cuối, Hạ Nhật đều yên lặng, rũ mắt xuống.

Sau khi tất cả hoàn tất, người trong phòng bảo vệ đề nghị đưa cô về nhà. Mông Qua giật mình, nếu như cứ thế mà về thì tất cả sẽ lộ hết, cậu căng thẳng nhìn sang Hạ Nhật.

Hạ Nhật cười cười, rất lễ phép mà đáp lại họ rằng không cần phiền phức vậy, các bạn của cô sẽ đưa cô về nhà.

Đến đây, Mông Qua cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Lúc gần đi, Hạ Nhật mượn điện thoại của phòng bảo vệ.

Sau khi điện thoại kết nối, Mông Qua nghe thấy Hạ Nhật lúc nói chuyện dùng ngôn ngữ địa phương mà cậu nghe không hiểu. Hôm đó, trong phòng bảo vệ rõ ràng có rất nhiều người, nhưng mọi người đều không hện mà cùng lặng im, nghe cô bé nhỏ kia nhỏ nhẹ nói chuyện ở trong góc, có lúc dường như đang không nghe, có lúc lại dường như đang dận dò.

Hôm đó, Mông Qua cảm thấy giọng của Hạ Nhật rất dễ nghe, giống âm vang của đàn hạc vậy.

Lúc ngắt điện thoại, chú trong phòng bảo vệ hỏi cô gọi điện thoại cho ai. “Bà nội”, hai chữ ấy khiến vành mắt của cô bé bắt đầu trở nên đỏ đỏ.

Trên đường về nhà, mọi người hoàn toàn yên lặng.

Mông Qua giờ tay chạm vào vết thương của Hạ Nhật: “Đau không?”

Hạ Nhật né đầu ra, tránh khỏi tay của cậu. Mông Qua đột nhiên cảm thấy bức bối, cảm thấy con nhỏ quê mùa này không biết tốt xấu, vết thương trên trán cô liên quan gì đến cậu, là do cô đàn tự té ngã, cũng chẳng phải cậu đẩy ngã cô.

“Hạ Nhật, tôi cảnh cáo cậu, chuyện hôm nay cậu không được nói ra ngoài.”- Mông Qua cảm thấy bản thân nhất định phải tìm lại tôn nghiêm của mình. Thành Chí Cao ở một bên dùng tay huých huých cậu.

Hạ Nhật ngẩng đầu lên nhìn người con trai đang tức hồng hộc kia: “Mông Qua, về sau, đừng dùng cách này để trêu chọc những bạn nữ khác nữa.”

Con nhỏ quê mùa từ quê lên bắt đầu học cách thuyết giáo rồi, Mông Qua vừa định nổi đóa lên, liền bị Thành Chí Cao ở một bên kéo lại, gã cười hi hi vẩy vẩy tay với Hạ Nhật: “Chúng tôi biết rồi, em tên Hạ Nhật nhỉ, tôi tên Thành Chí Cao.”

Thành Chí Cao không rõ được vì sao Mông Qua luôn gọi Hạ Nhật là gái quê, gã nhìn thế nào cũng thấy cô rất vừa mắt. Mắt tròn xoe xoe, mặt đỏ hây hây giống như trái táo, khiến người ta không nhìn được muốn cắn một phát.

Lúc về đến nhà sắc trời đã hơi tối, trên trời đã treo vàng trăng sớm, cả nhà ngồi trong vườn hoa đợi bọn họ. Nhà họ Mông là một gia đình rất nghiêm ngặt, có chút phong cách quân đội, ví dụ như lúc nào về, lúc nào ăn đều phải điểm đúng giờ, không về ăn cơm nhất định phải báo trước, còn phải có lý do chính đáng.

Cụ ông Mông vốn dĩ ôm một bụng tức, sau khi nhìn thấy trên trán của Hạ Nhật quần băng thì tức giận đã được thay bằng lo lắng: “Hạ Nhật, đầu của cháu làm sao vậy? Hai cháu tại sao trẻ thế này mới về?”

“À... cháu và Mông Qua cùng nhau giúp thầy dọn dẹp vệ sinh, đầu của cháu là do trong lúc dọn dẹp bất cẩn đụng trúng, không đáng ngại đâu, thầy đã giúp cháu bôi thuốc rồi.”

Hạ Nhật cúi đầu thật thấp, đây là lần đầu tiên cô nói dối với cụ ông Mông vẫn luôn hết lòng quan tâm yêu thương cô.

Mông Qua thở phào một hơi, nhìn Hạ Nhật một cái, chỉ thấy cô đã nép mình phía sau bố mình. Thật là đồ nhất gan, nói dối chút mà đã sợ thành như vậy. Mông Qua âm thầm cười giễu cô trong lòng.

“Vậy làm sao đây, tài xế Hạ, nếu như Hạ Nhật nhà anh để lại sẹo trở nên xấu xí không ai thèm nữa là tiêu rồi.”- Quân gia Lý lắc đầu thờ dài.

“Làm sao được nữa, vậy tôi cứ nuôi ở trong nhà, ai cũng không cho thôi.”- Bố Hạ Nhật cười ha hả.

Rất lâu về sau, Mông Qua vẫn nhớ bộ dáng lúc đó của người đàn ông trung niên thuần phác khi nói câu này. Đầy lòng yêu chiều, giọng nam cao tiêu chuẩn chứa đầy tình yêu dành cho con cái.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đưa con cưng (4)

Hạ Nhật và Mông Qua chân chính thân với nhau là vào năm mười ba tuổi, khi ấy họ vừa lên cấp 2. Một buổi cuối tuần nọ, cụ ông Mông đưa họ cùng đến công viên rừng*.

Mông Qua leo lên một cái cây, cậu cầm quả thông chơi xuống đầu Hạ Nhật đang ngồi dưới cây, Hạ Nhật cũng không để ý đến cậu.

Đột nhiên cảm thấy mất hứng, Mông Qua nghĩ cậu nhất định phải trêu Hạ Nhật một phen, cậu đã rất lâu chưa lấy con nhỏ quê mùa đó ra làm trò cười rồi.

“Hạ Nhật, làm sao đây, tôi không biết làm sao để xuống cả.”- Mông Qua úp sấp trên cây, bộ dáng rất sợ sệt.

“O...”- Hạ Nhật ngẩng đầu lên nhìn hấn đầy khó xử: “Cậu thử đi. Nghĩ xem cậu làm sao để lên đó, rồi từ chỗ cậu leo lên mà trèo xuống.”

“Không được, tôi nghĩ không ra. Hạ Nhật, cậu nghĩ cách giúp tôi đi.”

“Bằng không thì, tôi đi thông báo cho thủ trưởng bọn họ.”- Hạ Nhật cuống chân.

“Không được, cậu đừng đi, Hạ Nhật, tôi hình như có chứng sợ độ cao.”- Mông Qua cố ý rướn cao cổ họng, nghe ra dường như là thật sự bị dọa mất rồi.

“Vậy... Vậy nên làm sao?”- Hạ Nhật loay hoay quanh cây một vòng: “Bằng không thì, cậu nhảy xuống đi tôi đỡ cậu?”

Cậu nhảy xuống đi tôi đỡ cậu? Thật là một chút hiểu biết cũng không có, lẽ nào con nhỏ này không biết vật lý học về trọng lực sao? Mông Qua úp sấp

trên cây, tâm tư khổ động: “Hạ Nhật, cậu làm sao mà đỡ tôi nổi, cậu phải biết là tôi nặng hơn cậu, lại nói, nếu như cậu bị thương thì sao đây?”

“Không đâu, Mông Qua, ở dưới quê tôi có thể xách cả một thùng nước mà! Cậu cứ nhảy xuống, tôi bảo đảm có thể đỡ được cậu.” - Hạ Nhật cũng không biết sự tự tin từ đâu tới.

“Cậu thật sự sẽ đỡ nổi tôi?” - Mông Qua lại hỏi thêm một câu, nói không rõ được là vì cái gì.

“Có thể, cậu tin tôi đi, Mông Qua, tôi nói có thể đỡ nổi cậu là có thể đỡ nổi mà.” - Hạ Nhật liều mạng gật đầu với Mông Qua ở trên cây.

Mông Qua nhìn đứa trẻ ở dưới cây đang căng to đôi mắt, cảm thấy có gì đó đang rục rịch trong lòng. Muốn tin nó không? Đứa trẻ mười mấy tuổi luôn tràn đầy những suy nghĩ lạ kì đủ màu đủ dạng, đối với cái gì cũng đầy lòng hiếu kì, cũng khát vọng tin nhiệm người khác và khát vọng được tin nhiệm, cho nên, Mông Qua đưa ra một quyết định.

“Hạ Nhật, vậy được, cậu đỡ tôi đi.” - Trong độ tuổi ngây ngô mơ hồ, có một số ý nghĩ mà trong những năm tháng sau này khi hồi tưởng lại luôn thấy kì khó hiểu. Như thời khắc này đây, về sau, Mông Qua cũng không hiểu được vì sao lúc đó lại có ý nghĩ như thế.

“Cậu nhảy xuống đi, tôi sẽ đỡ được cậu.”

Hạ Nhật tìm một vị trí, đứng thẳng người, giơ hai tay ra, dùng tư thế người mẹ bồng em bé.

Mông Qua nhắm mắt lại, nhảy xuống. Cậu cảm thấy mình tin tưởng đứa trẻ đó, giống như thuở ban đầu mẹ của mình tin tưởng mình vậy. Đối với mẹ, thứ Mông Qua có thể nhớ cũng không nhiều, lúc đó tuổi còn bé, còn mơ màng nhớ rằng sức khoẻ của mẹ rất yếu, nghe nói là vì mầm bệnh đã để lại khi mang thai cậu.

Mẹ là người xinh đẹp, giọng nói dịu dàng, sẽ tỉ mỉ xem bức tranh cậu vẽ. Mông Qua vẽ bản thân thành siêu nhân, lúc đó cậu chỉ vào bức tranh nói, “Mẹ, sau khi con lớn lên nhất định sẽ biến thành siêu nhân để giải cứu Trái Đất và mẹ.”. Lúc đó, mẹ sẽ mỉm cười bảo với cậu rằng, “Được thôi. Vậy thì Tiểu Qua của chúng ta hãy lớn nhanh lên nhé, mẹ ở Trái Đất đợi con.”. Về sau, sau khi mẹ mất, không còn ai xem tranh cậu vẽ nữa, không còn ai tin rằng sau khi lớn lên cậu sẽ trở thành siêu nhân nữa.

Nhỏ này cuối cùng cũng đỡ được mình rồi. Lúc rơi vào vòng ôm nhỏ bé kia, Mông Qua chợt thấy hạnh phúc lạ kì.

Mình cuối cùng cũng đỡ được cậu ấy rồi. Lúc đỡ được Mông Qua, Hạ Nhật cũng thấy hạnh phúc lạ kì, nhưng cảm giác hạnh phúc nho nhỏ ngăn ngại liền bị cơn đau to lớn thay thế mất, cô thối lui mấy bước rồi liền ngã mạnh ra trên đất.

“Nhìn xem, Mông Qua, tôi đỡ được cậu rồi.” - Hạ Nhật bị cơn đau lạ lẫm kia làm cho sắp không nói được nên lời, đau đớn đến cắn chặt răng.

Nhìn Hạ Nhật đau đớn ngã trên đất, Mông Qua lần đầu cảm thấy áy náy với cô bé này, rõ ràng vốn đã có thể nhẹ nhàng trèo từ trên cây xuống.

Lần đó, hai tay của Hạ Nhật bị trật khớp xương, bác sĩ bảo cũng may là cây không cao, cũng may là xương của con nít, bằng không, chịu sức nặng như thế, tay không gãy luôn mới lạ.

Cụ ông thật sự tức giận, cắt thẳng tiền tiêu vặt trong ba tháng của Mông Qua. Mông Qua cũng không bực, nhìn cánh tay của Hạ Nhật bị bó như xác ướp thì cậu biết lần này mình quá đáng rồi.

Mông Qua mỗi ngày đều chủ động giúp Hạ Nhật xách cặp, mỗi ngày cùng cô đến trường rồi tan học, ở trên xe buýt thì chủ động che chắn cho cô.

Có một ngày, Hạ Nhật không nhận được nữa: “Mông Qua, cậu không cần như vậy, đây đều do sự thiếu hiểu biết của tôi gây nên, không liên quan gì đến cậu cả, trách tôi không tự lượng sức thôi, lúc đó tại sao tôi lại ngu ngốc thế chứ.”

Dùng tay sờ lên tay của Hạ Nhật, còn may, nó không vì sự tham chơi nhất thời của mình mà bị hủy luôn.

“Hạ Nhật, xin lỗi, hôm đó là tôi lừa cậu. Việc không dám bỏ từ trên cây xuống, có chút sợ độ cao đều là lừa cậu cả, nhưng tôi thật sự không ngờ được lại làm cậu thành ra như vậy. Hạ Nhật, xin lỗi.”

Từ lúc nhớ được chuyện cho đến nay, Mông Qua rất hiếm khi nói xin lỗi với người khác, thỉnh thoảng có nói cũng đều chẳng hề thật lòng. Chỉ duy nhất lần này, cậu là thật lòng, thật lòng nói xin lỗi với Hạ Nhật.

Nghiêng đầu qua nhìn Mông Qua một cái, Hạ Nhật cúi đầu nhìn đôi chân đang đi trên đường của mình, trong lòng vẫn thấy buồn. Cậu bé xinh đẹp đã chung sống cùng nhau suốt ba năm này, cô thật lòng muốn làm với cậu.

“Hạ Nhật,” – Mông Qua nắm lấy tay của Hạ Nhật: “Sau này sẽ không đối xử với cậu như thế nữa, tôi bảo đảm. Hạ Nhật, cậu chịu tin tôi không?”

Còn muốn tin cậu ấy không? Hạ Nhật nhớ đến lần đó lúc ở dưới cây cô cũng dùng ngữ khí như vậy để bảo cậu tin cô.

“Được thôi, tôi tin cậu.” – Sau đó, cô vươn tay, vò rối mái tóc đẹp của cậu.

“Này này, bắt đầu không biết lớn nhỏ rồi đây, Hạ Nhật, chú Hạ nói với cậu như thế nào, muốn cậu chăm sóc tôi, nghe thấy không? Chăm sóc tôi đó.” - Mông Qua cũng không chịu yếu thế, nắm kéo chùm tóc đuôi ngựa của Hạ Nhật: “Sau này, đừng có động tay động chân với tôi, chỉ có thể để tôi động

tay động chân thôi, nghe thấy không?”

Ráng chiều lặn về tây, đường sáng chiếu xuống kéo cái bóng của hai đứa trẻ ra thật dài. Cảnh tượng này nhiều năm về sau luôn ẩn náu trong giấc mơ của Hạ Nhật, như một luồng ánh sáng nhưng lại chỉ có thể đuổi theo trong kí ức.

Khi tay của Hạ Nhật khỏi hoàn toàn, Mông Qua đưa cô tới một nơi. Nơi đó là một công xưởng bỏ hoang, men theo lối đi của công xưởng, bọn họ đến một nơi mang dáng vẻ của nhà xưởng, Mông Qua chỉ vào một cánh cửa.

“Chào mừng đến với công xưởng ước mơ của chúng tôi.”- Còn nhớ khi đó trên mặt đứa trẻ ấy đầy vẻ đắc ý, dường như đang nóng lòng muốn khoe với cả thế giới về bảo tàng của cậu, bảo tàng độc nhất vô nhị chỉ thuộc về cậu.

Cánh cửa được đẩy ra, khác với vẻ lộn xộn bừa bãi ở bên ngoài, bên trong lại có một khoảng trời tách biệt, Hạ Nhật cảm thấy như mình được đưa vào một thế giới khác.

Mỗi một người trong lòng đều tồn tại một vườn hoa bí mật chỉ thuộc về chính mình, chỉ là Mông Qua đã biến vườn hoa bí mật của cậu ấy thành hiện thực. Đứng trong vườn hoa bí mật của Mông Qua, Hạ Nhật rất vui mừng, bởi vì cậu và cô cuối cùng cũng đã trở thành bạn tốt có thể sẻ chia cho nhau rồi.

Công xưởng ước mơ mà Mông Qua nói là một nhà xưởng bỏ trống, bên trong có bàn bi-a, có ván trượt, có xích đu làm bằng bánh xe, có xe đạp, có bàn bóng bàn, có giá bóng rổ và còn có một số món đồ chơi kì lạ hiếm gặp mà cô không gọi được tên. Hạ Nhật rất thích nơi này, ánh nắng từ bốn phương tám hướng tràn vào, khiến tất cả những thứ ở nơi đây đều tràn đầy sức sống.

Đám bạn của cậu đứng ở bên kia với biểu cảm như cười như không, bọn họ có năm người, năm người đó Hạ Nhật biết, hôm ấy ở khu vui chơi cô đã từng gặp họ.

“Chắc tôi không cần giới thiệu nữa, hôm đó tôi từng giới thiệu mình rồi.”

Hạ Nhật nhìn Thành Chí Cao đáng người gầy gầy giờ tay ra với mình, chần chừ một lát cô khẽ chạm vào bàn tay giờ ra kia.

“Tôi tên Trâu Kiệt.” – Người cao nhất cũng đi qua.

“Tôi tên Trâu Vi, là em của Trâu Kiệt.” – Hai anh em bọn họ rất giống nhau, đều là mắt một mí.

“Tôi tên Hạo Thiên, Ưông Hạo Thiên.” – Ưông Hạo Thiên cũng rất đẹp, gương mặt trắng nõn kèm theo nụ cười thân thiện.

“Tôi tên Lâm Sinh... Ồ...” – Cậu trai gầy nhất thấp nhất ám ố cả nửa ngày, Hạ Nhật tò mò nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cậu ta. Đây thật là một đứa trẻ hay đỏ mặt.

Thành Chí Cao choàng vai cậu trai mặt đỏ kia, cười đến muốn đứt hơi, những người còn lại cũng cười ồ lên. Về sau, Hạ Nhật mới biết cậu trai kia có một cái tên cực buồn cười là Lâm Sinh Muội. Nguyên do của cái tên này là vì nhà họ Lâm đã sinh ba cậu con trai, bố Lâm vô cùng khao khát có một đứa con gái, liền dứt khoát đặt tên cậu con trai thứ ba của mình là Lâm Sinh Muội, rao rằng phải đợi con gái sinh ra mới sửa tên cho con trai, nhưng mẹ Lâm mãi vẫn chẳng có mang. Cho nên, cái tên đó đã như con ác mộng bám theo Lâm Sinh Muội suốt cả mười ba năm.

Trong bảy người này ngoại trừ Thành Chí Cao và Trâu Kiệt là lớp 8 ra, những người còn lại toàn bộ đều là lớp 7, bọn họ từ rất nhỏ đã quen biết nhau. Trừ Lâm Sinh Muội ra, mọi người đều là thế giao*, dùng cách nói của Bắc Kinh để biểu đạt là quen từ tấm bé.

“Tôi tuyên bố, từ nay về sau Hạ Nhật sẽ trở thành chủ nhân thứ 7 của công xưởng ước mơ.” – Mông Qua khua tay: “Hạ Nhật, cậu để lại gì đó ở nơi này đi.”

Hạ Nhật nhìn quanh bốn bề, những món đồ đặt ở đây đều là đồ đáng giá, nhưng bản thân lại chẳng có bao nhiêu tiền.

Ngẫm nghĩ một lát, Hạ Nhật nói: “Ba ngày sau, ba ngày sau nhé.”

Ba ngày sau, trên bức tường của công xưởng ước mơ có thêm một bức tranh.

Bà nội của Hạ Nhật thích xem kịch, cô xem nhiều rồi nhiễm luôn từ bà nội của mình. Dần dà Hạ Nhật bắt đầu thích những bộ cảnh sân khấu ấy, bị bốn mùa biến đổi không ngừng, bị cảnh núi xa như mực nồng, bị thôn trang ẩn giữa núi non, bị những ngôi sao trên bầu trời đêm trong những bộ cảnh đó từng chút một mị hoặc, lại từng chút một trở thành mê đắm. Về sau, trong lòng của Hạ Nhật cũng bắt đầu có bộ cảnh sân khấu của riêng mình, nó không ngừng biến hóa theo tâm trạng của bản thân, hoặc sáng rõ hoặc u tối...

Lấy tiền tiêu vặt của mình ra, Hạ Nhật đi mua màu dầu, trên bức tường vẽ ra một cầu vồng, dưới khoảng trời âm đạm, bảy đứa trẻ đứng phía dưới cầu vồng.

Ở dưới quê, Hạ Nhật thường sẽ nhìn thấy cầu vồng trên bầu trời sau ngày mưa vào mùa xuân, sau khi đến Bắc Kinh cô chẳng còn nhìn thấy được cầu vồng nữa, Hạ Nhật hy vọng những người bạn của cô ngày ngày được nhìn thấy cầu vồng mà cô thích.

Mông Qua là người đầu tiên trông thấy cầu vồng vắt ngang trên tường này, trong phút chốc cậu dường như đã bị những sắc màu tươi đẹp ấy và cô bé mặt lấm lem màu dầu với khoe miệng mang ý cười đứng dưới những sắc màu ấy mê hoặc.

“Giời thật đấy, Hạ Nhật.”

Đây là lần đầu tiên Mông Qua khen Hạ Nhật.

*Công viên rừng: Loại công viên lấy rừng tự nhiên hay nhân tạo với diện tích lớn làm chủ thể để xây dựng.

*Thế giao: Chỉ những gia đình từ đời bố, đời ông đã quen biết nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuổi dậy thì* (1)

Năm mười bốn tuổi này, rất nhiều chuyện đã xảy ra với Hạ Nhật.

Ở dưới quê gửi lên tin dữ, bà nội của Hạ Nhật đã qua đời. Bố vội vã kéo Hạ Nhật và Hạ Thiên về quê lo tang, chuyến đi này kéo dài hơn nửa tháng. Sau khi Hạ Nhật đi, Mông Qua mỗi ngày đều giúp cô ghi chép lại bài giảng trên lớp, việc đầu tiên cậu làm khi tan học về nhà là đi hỏi quần gia Lý rằng Hạ Nhật đã về chưa, làm cho vợ của quần gia Lý là đi Chu nấu bếp bắt đầu trên chộc Mông Qua:

“Tiểu Qua à, thích Hạ Nhật như thế thì sau này cưới con bé về nhà làm vợ là xong mà.”

Mông Qua cảm thấy người ở độ bốn năm chục tuổi thường rất nhiều chuyện, một đứa con trai đối với một đứa con gái thế nào cũng cứ phải đổ về theo hướng đó, lẽ nào giữa con trai và con gái không thể có tình bạn đơn thuần sao? Cậu quả thật thích Hạ Nhật, nhưng kiểu thích này không phải kiểu ‘thích’ đó.

SEP

Quần gia Lý vừa nhìn thấy Mông Qua liền chỉ về vườn hoa nói, “Hạ Nhật về rồi.”

Mông Qua cũng không thèm bỏ cặp sách xuống đã chạy đến chỗ của Hạ Nhật. Cả nhà Hạ Nhật ở trong mảnh đất của vườn hoa, lúc trước là phòng tập gym sau đã đổi thành nhà để ở, sau khi bọn Hạ Nhật dọn đến thì cả nhà họ đều ở đó.

Từ xa, Mông Qua đã nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhỏ của Hạ Nhật ngồi trên bồn hoa, người mặc bộ đồ đen, lạc giữa đám hoa um tùm như sắc gấm.

Nhẹ chân bước, Mông Qua rón ra rón rén từ phía sau đập mạnh lên lưng Hạ Nhật hô “Hù!” một tiếng.

Rất lâu về sau, Mông Qua vẫn nhớ dáng vẻ của Hạ Nhật hôm đó, nước mắt nức sức lăn dài trên gương mặt cô, tiếng “Hù!” đó như đập ra một lỗ hổng nào đó trên người cô, cô của tuổi mười bốn gào khóc òa lên. Nước mắt nước mũi chảy dài trên gương mặt nhỏ của cô.

Hạ Nhật cũng không biết tại sao mà vừa nhìn thấy Mông Qua liền muốn khóc òa một trận. Trước mặt bố cô không dám khóc, cô sợ bố đau lòng. Từ khi nhớ chuyện đến nay Hạ Nhật chưa từng nhìn thấy bố khóc, nhưng từ ánh mắt đầu tiên khi bố về đến nhà nhìn thấy bà nội, cô thấy bố của mình ôm lấy thân thể cứng đờ của bà nội mà khóc như một đứa trẻ, phải đau lòng biết mấy thì bố mới khóc đến thương tâm như thế, cho nên, cô vẫn luôn nhịn không dám khóc mãi cho đến bây giờ...

Mông Qua mười bốn tuổi đã cao hơn Hạ Nhật một cái đầu, bốn bề yên tĩnh chỉ còn lại cô bé với đôi vai run rẩy và tiếng khóc bi ai đó, nấc từng tiếng từng tiếng, “Mông Qua... Mông Qua, bà nội tôi mất rồi, tôi không biết nên làm sao đây nữa. Mông Qua, sao bà lại có thể không nói một lời mà rời xa tôi như vậy chứ? Làm sao có thể...”

Vươn tay ra, áp mặt cô lên vai mình, Mông Qua không biết nên làm sao mới có thể khiến cô bé này ngừng khóc. Hạ Nhật, trước giờ đều là đồ quê mùa, đàn ngọc, chấp nhất, khờ khạo, dễ mắc lừa, nhưng Hạ Nhật bi thương lại là mặt mà Mông Qua chưa từng thấy qua.

“Hạ Nhật, trước sáu giờ, cậu có thể bảo tôi làm bất cứ việc gì, chỉ cần tôi có thể làm cho cậu thì tôi đều sẽ làm, bây giờ còn một tiếng nữa mới đến sáu giờ.”- Mông Qua nhìn đồng hồ mà nói.

Dựa vào vai Mông Qua, Hạ Nhật đã có một khoảnh khắc bị cậu bé này làm cho cảm động, ‘tôi có thể làm bất cứ việc gì cho cậu’, cô nhớ đến lời Trương Vô Kỵ đã nói với Triệu Mẫn, cô nghĩ, Mông Qua đã xem bản thân là Trương Vô Kỵ rồi.

Muốn bảo cậu ấy làm gì cho mình nhỉ?

“Mông Qua, đàn bản Lương Chúc cho tôi đi.” – Lần đầu tiên gặp được cậu, hình ảnh cậu ngồi trước cây đàn dương cầm mang đến cho cô một khung cảnh như mộng ảo, cậu bé xinh đẹp như phấn tô ngọc giữa dùng đôi tay linh hoạt của cậu lướt trên những phím đàn trắng đen, tấu lên âm thanh vui tai như nước chảy giữa khe núi.

Bà nội cực kì thích Lương Chúc, cô thường bắt chúc theo làn điệu Lương Chúc, từ lần đầu gặp mặt của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cho đến đoạn tiễn nhau suốt mười tám dặm, rồi đến sau cùng hóa cánh bướm. Mỗi một đoạn đều thật là kì diệu.^[1]^[2]

Khi người nhà họ Mông về đến nhà liền trông thấy một quang cảnh như thế này, cả gian phòng khách chỉ thấp một ngọn đèn chụp, cậu thiếu niên vận chiếc áo ánh lên màu trắng sáng đang đàn bên cây dương cầm, cô gái nhỏ bé rúc mình vào chiếc sofa lớn mà ngáy ngủ nhìn ra sắc trời dần tối bên ngoài cửa sổ.^[1]^[2]

^[1]^[2]

Hôm ấy, Hạ Nhật về lại nhà mình, vừa vào cửa đã nhìn thấy người bố rất ít khi ở nhà giờ này đang ngồi quay lưng về phía cô, trên tay cầm một phong thư đã được mở ra.

“Bố, đã xảy ra chuyện gì vậy?”- Hạ Nhật chậm chậm bước tới.

“A Nhật, mẹ con sắp kết hôn rồi.”- Giọng của bố đầy uể oải.

Mẹ? Đã bao lâu chưa nhớ mẹ rồi? Không phải không nhớ, là không dám nhớ, nhớ thế nào cũng không mang mẹ về được. Hạ Nhật vẫn luôn biết mẹ cô đang ở Vienna, Vienna – kinh đô của âm nhạc. Hạ Nhật đã từng dùng tay ước lượng trên bản đồ thế giới, khoảng cách chừng bằng độ dài hai ngón tay.

“Hạ Nhật, đừng giận mẹ con, thật ra bà ấy cũng không dễ dàng gì.”- Hà Đức Khâm kéo con gái vào lòng, ông có lỗi với hai đứa con của mình: “Đều trách bố, đã không giữ được mẹ con lại, khiến hai chị em con từ nhỏ đã không có mẹ.”

Lần đầu tiên, bố kể với Hạ Nhật về đoạn chuyện xưa với mẹ.

Bọn họ cũng từng có một thời tươi đẹp, quen nhau, yêu nhau. Mẹ của Hạ Nhật là hoa đán trong một đoàn kịch, về sau trong một lần diễn ở quán doanh mà nảy sinh tình cảm với bố của Hạ Nhật. Vì thế, họ kết hôn sinh con, nhưng cuộc sống cạnh ít xa nhiều khiến mẹ của Hạ Nhật cảm thấy chán chường, sau đó, bà cùng người nhà của mình di cư đến Vienna.

“A Nhật, mẹ của con không phải không cần các con, lúc bà ấy đi đã đề nghị với bố sẽ mang một đứa trong hai con theo, nhưng bố không nỡ để chị em con phải tách nhau ra. Sau khi bà ấy đi thường gọi điện van nài bố cho các con qua đó ở một thời gian, nhưng lúc đó bố giận bà ấy, nên thẳng thừng từ chối, vứt sạch thư mà bà ấy viết cho các con, cho nên bây giờ thì thành như vậy. Hạ Nhật, con có trách bố không?”

Hạ Nhật hít hít mũi: “Làm sao trách được chứ, bố ơi.”

Bố của cô luôn hận không thể dâng những thứ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt cô và em trai, mỗi ngày bất kể có về muộn mấy cũng đều sẽ đến phòng của hai chị em cô để xem xem họ có đá chân không, Hạ Nhật luôn trốn trong chăn mà nhìn bố một bên lắc đầu một bên chỉnh lại tư thế ngủ của Hạ Thiên, sau đó đến trước giường cô đứng một hồi mới lại về phòng.

“Bố, Vienna tốt đến thế sao?” – Tốt đến có thể khiến mẹ vứt bỏ tình cốt nhục?

“Đây là giấc mơ thời trẻ của mẹ con. Khi đó, bà ấy gần như là muốn viết Vienna thành bài ca mà hát luôn đấy.” - Hà Đức Khâm khẽ bật cười.

Mẹ của cô sắp kết hôn rồi, với một người đàn ông khác.

Hạ Nhật đến công xưởng ước mơ, ngồi trên chiếc xích đu. Kì thật, cô chẳng có mấy ấn tượng gì về mẹ của mình, chỉ biết bà tên Vương Hiểu Huệ, cô từng xem hình của bà, có mấy phần giống với mình, đứng bên sông cùng với bố, cười vô cùng thư thái.

Từ nay về sau, bà sẽ là vợ của người khác, có đứa trẻ khác gọi bà bằng mẹ. Bố nói, người đàn ông bà lấy có một đứa con trai tầm độ tuổi cô.

Mông Qua vừa đến công xưởng ước mơ liền nhìn thấy một Hạ Nhật đang cúi đầu tiu nghỉu, ngồi trên xích đu đung đưa như có như không.

“Làm sao vậy?” - Mông Qua dón Hạ Nhật qua một bên rồi cũng ngồi xuống xích đu: “Điều phiền muộn hôm nay của Hạ Nhật nhà chúng ta là gì nào?”

Xích đu nhất thời trở nên chật ních, hơi thở khi nói chuyện của cậu bé lướt qua vành tai của mình, có một lại tình cảm nhàn nhạt lan đi.

“Mẹ tôi sắp kết hôn rồi.” - Chân của Hạ Nhật chạm mạnh xuống sàn, chiếc xích đu chứa hai người gian nan bay lên.

“Chẳng phải chỉ là kết hôn thôi sao, vậy thì có gì ghê gớm đâu.” - Tay của Mông Qua đặt lên vai Hạ Nhật.

Lúc xích đu đẩy lên đến điểm cao nhất, Hạ Nhật hét to: “Đúng vậy, chẳng phải là kết hôn thôi sao, vậy thì chẳng có gì ghê gớm cả!”

Hôm đó, Thành Chí Cao len lén đem rượu từ nhà đến, mấy người họ trốn trong công xưởng ước mơ, từng chút từng chút cạn sạch mấy chai rượu đó, Hạ Nhật chỉ uống một chút xú, mùi vị của món đồ chơi đó vừa khó ngửi, vào miệng lại vừa chất.

Trâu Kiệt say lác lư Hạ Nhật và Mông Qua đang ngồi sát nhau mà nói: “Hai người sau này chắc chắn là một cặp.”

Mông Qua cười ngốc nghếch: “Vớ vẩn ta? Vớ vẩn Hạ Nhật? Làm sao có thể. Cậu ta là Hạ Nhật, Hạ Nhật, Hạ Nhật là ai nào? Là người bạn tốt nhất của

tôi, là em gái của tôi, cũng là chị gái của tôi.”

Rũ đầu xuống, theo lý mà nói, Hạ Nhật nên cảm thấy mừng, Mông Qua bảo cô là người bạn tốt nhất của cậu ấy, nhưng hình như lại chẳng vui cho mấy, trái lại còn có cảm giác hụt hẫng nhàn nhạt, không nói rõ được là vì sao, chỉ là cảm thấy không còn sức nữa.

Con người một khi uống say dường như sẽ trở nên khác với lúc bình thường, Ưông Hạo Thiên trước giờ luôn nhã nhặn cư nhiên lại nhảy điệu Moonwalk của Micheal Jackson, vừa nhảy vừa lớn tiếng hét: “Ước mơ của tôi là muốn trở thành một Micheal Jackson kế tiếp.”

Bảy con người chơi mệt rồi cùng ngồi xếp trên sàn, đối mặt với cậu vòng Hạ Nhật vẽ trên tường. Có lẽ, mỗi một ước mơ gieo xuống trong những năm tháng của tuổi trẻ đều muôn màu muôn vẻ như ánh cầu vồng rực rỡ.

Thành Chí Cao: “Sau này tôi muốn trở thành một kiến trúc sư, tôi phải làm cho tác phẩm của tôi phổ biến khắp toàn cầu.”

Ưông Hạo Thiên: “Sau này tôi phải trở thành một minh tinh đỉnh cao, tôi phải tạo nên một thời đại thuộc về riêng tôi.”

Trâu Kiệt: “Tôi không mơ cao, tôi chỉ cần trong tài khoản ngân hàng của tôi có tiền rút không hết là được rồi.”

Trâu Vi: “Sau này tôi muốn trở thành một phi hành gia hợp cách, lái chim sắt ngao du trên trời xanh.”

Lâm Sinh Muội: “Tôi muốn làm một thần thám, trở thành Sherlock Holmes, thành Conan lừng danh.”

Trong năm người đó, chỉ có Trâu Vi là hoàn thành được ước mơ của cậu ấy. Nhiều năm sau, Hạ Nhật bắt gặp Trâu Vi đang mặc đồng phục phi hành gia ở sân bay.

“Hạ Nhật, ước mơ của cậu thì sao?” - Mông Qua hỏi Hạ Nhật đang trầm tư.

“Ước mơ của tôi là vẽ ra thứ trong tưởng tượng của tôi, trở thành khung cảnh mà nhiều người xem xong đều cảm thấy vui vẻ” Giống như lúc nhỏ bản thân ngồi dưới sân khấu kịch nhìn từng màn từng màn bố cảnh sân khấu thoát biến thoát chuyển.

“Tôi thì, tôi muốn trở thành người có thể thực hiện ước mơ.” - Giọng nói của cậu bé sáng trong, ánh mắt kiên định.

Quay đầu đi, Hạ Nhật nhìn nghiêng gương mặt của Mông Qua. Sống mũi thẳng tắp, hàng mi dài dài, viền môi đẹp đẽ, chiếc cằm như dùng dao gọt giũa, Mông Qua càng ngày càng đẹp rồi.

Trước giờ, Mông Qua đều bắt phàm nổi bật.

Năm ấy, cụ ông Mông về hưu, bố của Hạ Nhật từ tài xế của cụ ông Mông trở thành tài xế của bố Mông Qua.

Năm ấy, khi Hạ Nhật tham gia trại hè bị trật chân, Mông Qua đã bế cô đi đường núi suốt hơn nửa tiếng đồng hồ để đưa cô đến trạm y tế. Hạ Nhật ở trên lưng Mông Qua thề rằng cả đời phải đối tốt với cậu bé này.

^[1] *Nguyên văn: 豆蔻 Đậu khấu, một loại thực vật. Tựa chương lấy trong cụm 豆蔻年华 Chỉ con gái ở độ 13-14 tuổi, vào độ tuổi dậy thì.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tuổi dậy thì (2)

Khi cô nữ sinh xinh xắn cùng bạn đưa một tấm thiệp màu hồng phấn cho Hạ Nhật, van nài cô chuyển nó cho Mông Qua, cô đã thấy mù mờ cả một hồi. Cô bạn cả mặt đỏ hồng, Hạ Nhật đã hiểu.

Cô để tấm thiệp vào trong cặp, lúc đang nghe giảng, trong đầu cứ nhớ đến mùi hương nhẹ nhàng cùng màu sắc xinh đẹp của nó, tâm thần không yên nguyên cả tiết học. Cô bắt đầu thấy ghét bạn cùng bàn của mình, vì sao không tự trao thiệp đến tay Mông Qua, hại cô cả bài giảng cũng nghe không rõ.

Hạ Nhật cầm tấm thiệp đó đến gõ cửa phòng Mông Qua. Mông Qua ra mở cửa cho cô, chỉ mặc độc một chiếc quần jeans, để trần nửa thân trên, tóc ướt rù, vừa nhìn là biết mới tắm xong.

Hạ Nhật vội vã lia đầu đi, quyết định không nhìn Mông Qua, cô không quen thấy cậu như thế.

“Gi vậy?” – Mông Qua vừa dùng khăn lau tóc vừa hỏi.

“Mông Qua, cậu có thể mặc áo lại không?” - Hạ Nhật thấy cậu không hề có ý mặc áo lại.

Mông Qua bật cười: “Hạ Nhật, chắc không phải cậu xấu hổ đó chứ? Lại chẳng phải cậu chưa từng thấy, chúng ta chẳng phải thường đi bơi cùng nhau sao.”

Thật ra cô là một con vịt cạn*, cái gọi là bơi cũng chẳng qua là đi cùng với cậu, cô ngồi một bên uống nước ngọt, cậu tự bơi phần mình. Nhưng việc đó làm sao có thể đem so được, hồ bơi to như thế còn có những người khác, nhưng chỗ này lại chỉ có cô và cậu thôi.

“Đây là đồ bạn cùng bàn của tôi muốn tôi chuyển cho cậu.” Hạ Nhật cũng không muốn tranh chấp với cậu nữa, hiện tại cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này.

“Bạn cùng bàn?” Mông Qua nhú mày nhìn tấm thiệp một cái: “Cái cô bạn luôn ăn mặc như vỏ kẹo ấy hả?”

“Ừ!” Hạ Nhật đưa tấm thiệp đến trước mặt Mông Qua.

Mông Qua cũng không đón lấy, vẫn tiếp tục lau tóc, tay chỉ vào ngăn kéo ở một bên: “Để nó vào trong đó đi.”

Hạ Nhật mở ngăn kéo ra, trong ngăn kéo thế mà lại đầy ắp những tấm thiệp cùng loại giống với tấm trên tay cô, có một số còn chưa mở ra.

Ngây ngốc nhìn đồng thư và thiệp trong ngăn kéo, Hạ Nhật không biết nên nói gì.

“Tại sao lại có nhiều thứ thế này đến vậy?” Lát sau, Hạ Nhật mới lẩm bẩm nói.

“Kiểu thứ trong tay cậu, trước đó tôi đã sớm nhận được rất nhiều rồi, muốn thắng tay vứt nó luôn, sau nghĩ lại vứt đi hình như rất bất lịch sự, thế nên tôi đã tìm một chỗ để cất, bất tri bất giác đã ra nhiều như thế rồi.”

Hạ Nhật vẫn luôn biết rằng mấy cô nữ sinh trong trường thích Mông Qua vô cùng, nhưng việc bọn họ viết thư tình cho Mông Qua cô lại chẳng hề nghĩ đến.

“Bây giờ biết tôi được nữ sinh chào đón đến đâu rồi chứ.” Mông Qua kéo chùm tóc đuôi ngựa của Hạ Nhật: “Cũng chỉ có cậu không ý thức được thiếu gia ngọc thụ lâm phong tôi đây thôi.”

Bởi vì dựa gần, lúc Mông Qua nói chuyện hơi thở nóng rực phả lên mặt Hạ Nhật, khiến cô đỏ ửng mặt, tim dường như đập nhanh hơn rất nhiều so với lúc bình thường.

“Mông Qua, cậu không cảm thấy chúng ta hiện tại làm những chuyện này không thích hợp sao?” Hạ Nhật đỏ bừng mặt: “Ý của tôi là hiện tại chúng ta chẳng phải nên dồn tâm tư vào việc học hay sao?”

Gương mặt đỏ bừng của Hạ Nhật khiến Mông Qua cảm thấy vô cùng buồn cười, thật đúng là đồ đơn thuần, bản thân cậu đã từng hẹn hò với bao nhiêu đứa con gái nhưng e rằng hẳn là cô đến năm nay một đứa con trai cũng chưa từng.

“Hạ Nhật, chúng ta đã mười lăm tuổi rồi.”

Đúng vậy, bất tri bất giác đã mười lăm tuổi, con người bên cạnh này đã từ cậu bé xinh đẹp biến thành thiếu niên xinh đẹp rồi, bất tri bất giác đã đến độ tuổi rực rỡ như hoa.

Hạ Nhật nhìn thiếu niên đẹp trai cao hơn mình cả cái đầu, trong lòng buồn bã không thôi. Cô nhớ học kì trước có một thời nữ sinh cả khối mê đắm bộ phim thần tượng Đài Loan “Vườn sao băng”, trong khối có một cô bạn tên Tiểu Đào chỉ Mông Qua mà nói, “Cậu ấy là Hoa Trạch Loại trong lòng của tớ.”, cô hỏi Tiểu Đào đang mê mẩn rằng “Hoa Trạch Loại là cái gì?”, lúc đó Tiểu Đào bị cô làm tức đến nghẹn họng.

Sau đó, cô có xem qua, biết Hoa Trạch Loại là chàng trai đứng một bên nhặt thùng rác lên. Cô nghĩ Mông Qua cũng sẽ làm việc như vậy, có lẽ động tác còn ưu nhã hơn cả Hoa Trạch Loại trong tivi, có lẽ còn sẽ mang một nụ cười đơn thuần vô hại. Có điều tiền đề phải là trước nhiều ánh mắt nhìn vào, nếu như cái thùng rác đó nằm ở nơi không có người, Mông Qua nhất định nhìn cũng chẳng thèm nhìn, nói không chừng sẽ nổi tính phá hoại mà đá nó đi thật xa.

Đã biết tính cách của Mông Qua, quen rồi cũng tự hiểu không cần nói ra. Ngoại trừ thích vờ làm đứa trẻ ngoan ra, Mông Qua cũng chẳng có tính xấu nào. Hạ Nhật dần dà hiểu được tâm trạng của Mông Qua đối với người mẹ hiện tại của cậu, nếu như bà ấy là người khác thì có lẽ cậu sẽ không chống đối như thế, thế nhưng tại sao lại là người thân thiết nhất của mẹ cậu, hẳn bởi vì như vậy mới không cách nào bỏ xuống được.

Cuối tuần này, Hạ Nhật và Mông Qua cùng nhau từ lớp học thêm về, Hạ Nhật ngồi trong phòng mình nghe thấy một tiếng động lớn truyền đến từ nhà lớn, nhà lớn cũng là nơi mà cả nhà Mông Qua ở.

Lần theo tiếng động đó, Hạ Nhật nhìn thấy một màn bữa bãi lộn xong trong phòng khách lầu hai, vài thứ bị đẩy đổ xuống sàn, bố Mông Qua đỡ lấy vợ của mình, Mông Qua dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm vào họ.

“Cái thằng bé này, mẹ con chẳng qua đã làm vỡ một bình hoa thôi, có cần như thế không chứ?” Bố Mông Qua hét lên với con mình.

“Bố.” Hạ Nhật trông thấy gương mặt Mông Qua trở nên trắng bệch theo tiếng “Bố” đó: “Thế nên bố đã quên rằng mẹ lúc còn sống đã thích bình hoa này đến đâu, đó là bình hoa mà mẹ đã ngàn dặm xa xôi mang từ Thổ Nhĩ Kỳ về.”

Trong phòng nhất thời lặng như tờ.

“Xin lỗi, Tiểu Qua, mẹ không phải cố ý.” Mẹ Mông Qua dè dặt nói.

“Vậy sao? Thật không phải cố ý hay do bình hoa đó làm chướng mắt bà? Nghĩ chắc, nó ngày ngày đặt đó khiến trong lòng bà vô cùng khó chịu nhỉ? Di?”

Mông Qua mỉm cười, dùng giọng khe khẽ nói.

“Bốp!” một tiếng, mặt của Mông Qua chịu ngay một bạt tai thật mạnh.

Mông Qua hứng một bạt tai, trên mặt lại không có chút biểu cảm gì, chỉ chậm chậm ngồi xồm xuống, nhặt từng mảnh từng mảnh của bình hoa bị vỡ trên sàn lên, động tác của cậu cực kì nghiêm túc.

Cậu đã khóc, từ góc độ này của Hạ Nhật có thể trông thấy nước mắt của cậu rơi xuống những mảnh vỡ của bình hoa. Cô bỗng chốc chạy tới, Mông Qua như vậy khiến trong lòng Hạ Nhật khó chịu cùng cực.

Hai người họ nhặt những mảnh vỡ của bình hoa chạy khắp các tiệm đồ cổ ở Bắc Kinh, cầu xin những người thợ ở tiệm đồ cổ giúp ráp lại nó như ban đầu, nhưng ai lại muốn giúp hai đứa trẻ không biết trời cao đất dày kia chứ? Bất kể họ có van nài thế nào thì những người kia cũng chẳng màng đến.

Mấy ngày nay, Mông Qua vừa về đến nhà là liền nhốt mình trong phòng chẳng thèm để ý đến ai, cụ ông Mông trông thấy cứ thờ dài suốt.

Hạ Nhật khẽ đẩy cửa phòng của Mông Qua, Mông Qua ngồi trên ghế đối diện với đám mảnh vỡ đó mà ngây người.

“Mông Qua, cậu đừng như vậy, cậu như vậy trong lòng tôi khó chịu lắm.” Hạ Nhật chạm vào người Mông Qua: “Cụ ông Mông cũng vậy, cả chú Mông trong lòng cũng không yên.”

“Ông ấy sẽ sao?” Mông Qua úp sấp trên bàn, hừ lạnh một tiếng.

“Sao lại không chứ? mấy ngày nay tôi thấy chú ấy đến trước phòng cậu, mấy lần định gõ cửa vào rồi.”

“Hạ Nhật.” Mông Qua tí mĩ sờ lên những đường vân trên đám mảnh vỡ bình hoa: “Tôi sắp quên mất dáng vẻ của mẹ tôi rồi, tôi rất sợ, nhưng càng sợ thì hình bóng của bà càng mờ đi. Hạ Nhật, tôi nên làm sao đây? Mẹ tôi là vì mang thai tôi mới trở nên như thế, tôi làm sao có thể quên mất dáng vẻ của bà chứ?”

“Quên rồi thì sao nào? Ít nhất, cậu còn có hồi ức!” Tựa hồ như có người đang nhẹ mở cửa lòng của bản thân, Hạ Nhật thời khắc này muốn nói hết ra cho thoải: “Cậu biết không, mẹ của tôi sau khi sinh Hạ Thiên được một năm thì đã đi rồi. Lúc đó tôi mới ba tuổi, đứa nhỏ ba tuổi có thể có hồi ức gì? Tôi muốn được giống những đứa trẻ khác xiết bao, trước khi nhắc đến mẹ của mình sẽ nói mẹ của tôi như thế này, mẹ của tôi như thế kia, tôi cũng muốn nói như vậy xiết bao, nhưng tôi phải nói thế nào đây? Mẹ tôi cả một chút hồi ức cũng không để lại cho tôi. Tôi thỉnh thoảng còn mong, liệu rằng có một ngày bà ấy sẽ đến thăm tôi và Hạ Thiên hay không, nhưng bà ấy cả một lần cũng chẳng đến thăm chúng tôi, từ lúc 5-6 tuổi tôi đã bắt đầu đợi, nhưng bà ấy từ đầu đến cuối vẫn chẳng đến. Mông Qua, ít nhất, cậu còn biết mẹ cậu thích gì, nhưng tôi đến cả mẹ tôi thích gì tôi cũng đều không biết.”

Hạ Nhật trong mắt Mông Qua rất dễ thỏa mãn, thường hay vui cười, có đôi khi sẽ ngốc nghếch vụng về, có đôi khi sẽ mang chút cổ chấp, nhưng Mông Qua không hề biết, hóa ra Hạ Nhật cũng có nỗi đau thương không muốn nói ra.

Dưới ánh đèn nhu hòa, từng giọt từng giọt nước mắt lăn trên má Hạ Nhật. Vươn tay ra, Mông Qua lau đi nước mắt trên mặt Hạ Nhật.

Hạ Nhật không biết hóa ra bản thân đã rơi nước mắt, nghiêng đầu qua nhìn Mông Qua, vừa hay Mông Qua cũng đang nhìn cô. Hết thấy của tất cả có lẽ chỉ là trong thoáng chốc, tất cả đều khác đi rồi, Hạ Nhật biết. Nhưng Mông Qua lại không biết.

Trong một khoảng thời gian rất dài, cậu đã không hề hay biết.

Hạ Nhật không biết tình yêu của người khác là gì, Hạ Nhật chỉ biết tình yêu của bản thân, đó là rất nhiều rất nhiều con động lòng mà người con trai tên Mông Qua ấy đã mang đến cho cô, chúng biến thành tình yêu vào một thời khắc đã đặt sẵn nào đó. Cô âm thầm biết rằng ngày đó sẽ đến, nhưng cô lại sợ nó sẽ đến.

Mông Qua là ai? Mông Qua là đứa con cưng của Thượng Đế, người có thể xứng với cậu đã định sẵn sẽ là người con gái còn rực rỡ hơn cả vàng mặt trời.

*Con vịt cạn: Ý chỉ người không biết bơi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tuổi dậy thì (3)

Độ tuổi mười lăm, mười sáu tựa hồ như đặc biệt hấp cảm với chuyện nam nữ, cũng thích nhiệt tình ghép cặp đôi cho người khác. Trong giai đoạn này, nữ sinh trong khối ghép Mông Qua cho Chu Nhất Mẫn ở lớp 3. Chu Nhất Mẫn là đối tượng tin đồn của Mông Qua vào dạo gần đây, xinh đẹp, thành tích học hành tốt. Hạ Nhật từng nhìn thấy hai người họ ngồi cùng nhau ở tiệm bánh ngọt với cử chỉ thân mật. Dưới ánh nắng xuân tươi đẹp, tựa như một phong cảnh tuyệt sắc.

Chỉ là, khi bọn họ ghép tên của cô và Uông Hạo Thiên lại với nhau,, Hạ Nhật đã ngây ra, cô và Uông Hạo Thiên vì sao lại biến thành một đôi rồi?

Lúc ở công xưởng ước mơ, nhân lúc Uông Hạo Thiên không có mặt, Hạ Nhật hỏi Thành Chí Cao rằng chuyện của mình và Uông Hạo Thiên là như thế nào.

“Con bé khờ khờ.” Thành Chí Cao thật sự đau đầu thay cho Uông Hạo Thiên, lần đầu tiên động lòng với một đứa con gái, thế mà lại gặp phải nhóc đầu óc chưa được khai sáng như Hạ Nhật. Gã còn nhớ có một lần mấy người họ cùng nhau đến công xưởng ước mơ, Hạ Nhật vui người vào bên góc tường có lẽ do đợi bọn họ lâu quá nên ngủ mất luôn, Uông Hạo Thiên cứ thế mà ngây ngốc ngắm nhìn Hạ Nhật đang say ngủ.

Hôm đó, cậu nói, “Tôi nghĩ là tôi đã động lòng với con bé này rồi.”. Cậu hỏi Mông Qua là “Có thể không?”, Hạ Nhật là do Mông Qua đưa đến, mọi người đều cho rằng Hạ Nhật là của Mông Qua, sau khi chơi chung với nhau mới thấy hình như không phải vậy.

“Ngốc à?! Sao lại thích Hạ Nhật rồi? Hạ Nhật là cục đá cổ chấp, có điều nếu cậu thật sự thích cậu ta thì cũng không phải là không thể, sau này đối xử tốt với cậu ta là được rồi, Hạ Nhật là người của nhà tôi mà.” Thành Chí Cao nhớ lúc đó Mông Qua tựa hồ như mặt cũng chẳng chớp mà trả lời Uông Hạo Thiên như thế.

“Mọi người đùa phải không?” Hạ Nhật nóng ruột nói, vừa nói vừa xua tay: “Hay là, mọi người làm mất rồi, tôi và Uông Hạo Thiên là bạn tốt, bạn tốt như với mọi người vậy. Không tin thì mọi người hỏi Uông Hạo Thiên là xong ấy mà, chúng tôi không phải quan hệ đó đâu.”

“Hạ Nhật, cậu thật sự là đồ đầu đá, cậu cho rằng Hạo Thiên sẽ tự nhiên vô cớ mà kèm tiếng Anh cho cậu? Cậu cảm thấy cậu ấy tìm cậu cùng đi xem phim là vì cái gì? Nhà cậu ấy chỉ có cậu ấy là con một, làm sao lại có nhiều đồ con gái để tặng cho cậu như thế?”

Mông Qua cóc đầu Hạ Nhật, đầu lác như cái trống bỏi, Thành Chí Cao nói đúng, Hạ Nhật thật đúng là một con bé khờ khờ, Uông Hạo Thiên sau này phải chịu đựng nhiều rồi.

“Mông Qua, đừng cóc đầu tôi nữa.” Lời của Mông Qua và biểu cảm không hề để tâm của cậu khiến Hạ Nhật tự nhiên cảm thấy bức.

Uông Hạo Thiên thế mà lại thích cô, Hạ Nhật vô cùng uể oải, tại sao lại như vậy chứ. Trước mắt, cô chỉ muốn chăm chỉ học hành, dùng sự nỗ lực của mình để giành lấy tiền đồ tốt, công việc tốt để cho bố và em trai có cuộc sống vô ưu vô lo.

Việc yêu đương có thể sẽ xảy ra, nhưng đó cũng là chuyện rất lâu rất lâu về sau.

Giai đoạn gần đây Hạ Nhật vô cùng phiền não, cô không biết phải làm sao để đối mặt với Uông Hạo Thiên, bởi vì không biết làm sao để đối mặt nên cứ tránh cậu mãi. Cho đến khi Uông Hạo Thiên tự mình đến tìm cô, cậu nói thẳng vào vấn đề:

“Hạ Nhật, cậu không cần tránh tôi, chúng ta vẫn cứ chơi với nhau như trước kia đi. Đợi đến khi chúng ta học đại học, nếu tôi vẫn còn thích cậu, lại vừa hay cậu cảm thấy tôi không tệ, lúc ấy chúng ta hãy nói tiếp được không?”

Uông Hạo Thiên thật ra cũng không biết tại sao mình lại thích Hạ Nhật. Đây là một cô bé trầm tĩnh, bình thường luôn mỉm cười mà lắng nghe họ trò chuyện, không ồn ào như những đứa con gái khác. Dần dà khuôn mặt của cô bắt đầu trở nên thuận mắt, dần dà cậu bắt đầu quan tâm chú ý đến cô, thỉnh thoảng một vài động tác nhỏ của cô sẽ khiến cậu xốn xao cõi lòng, có lẽ đây chính là thích. Nhưng hiện tại tuổi cả hai còn nhỏ, cậu sợ sẽ dọa cô chạy mất. Trước mắt, bản thân chỉ có thể làm như vậy.

Suy nghĩ một chút, Hạ Nhật gật đầu với Uông Hạo Thiên. Như thế là tốt nhất, đại học là chuyện xa xôi sau này, lúc đó, có lẽ Uông Hạo Thiên sẽ phát hiện rằng cô thật ra chẳng hề dễ thương đến thế. Chuyện của sau này ai biết được chứ?!

Vừa mới trải qua mấy ngày thư thái, phiền phức mới lại tìm đến.

Chu Nhất Mẫn vành mắt đỏ hoe tìm đến Hạ Nhật, hung hăng ném quyển sách Hạ Nhật đang đọc ra ngoài cửa sổ.

“Cậu là đồ lừa gạt! Nói cái gì mà cậu với Mông Qua chẳng có gì, hóa ra là để xem tôi diễn trò hề!” Chu Nhất Mẫn mặt đầy nước mắt.

Đám con gái trong trường nghe thấy liền chi trò sau lưng cô khiến cô khó chịu cùng cực, Hạ Nhật cảm thấy mình sắp phát điên rồi. Cô đến phòng của Mông Qua, kéo con người đang nằm trên giường thư thái nghe nhạc đó dậy.

“Mông Qua, từ lúc nào tôi đã thành bạn gái của cậu rồi?”

Mông Qua liếc nhìn đồng hồ trên tay mình một cái: “Là từ sáu tiếng trước.”

“Hả...” Hạ Nhật ghen lời, còn có một cảm giác muốn phát khùng.

“Hạ Nhật, cậu phải giúp tôi. Cái con nhò Chu Nhất Mẫn đó có bệnh công chúa nghiêm trọng, tôi phiền lắm rồi, cho nên tôi đem cậu ra, cho nên giờ cậu tạm thời là vợ nuôi từ tám bé của nhà tôi.” Mông Qua cười nhếch môi.

Vợ nuôi từ tám bé? Vợ nuôi từ tám bé? Hạ Nhật không thể không bá phục sức tượng tượng của Mông Qua. Công phu nói dối của người này quả thật là thành thực lão luyện.

“Hạ Nhật,” Mông Qua ngả người lên giường, một tay chống đầu, một tay đùa chùm tóc đuôi ngựa của Hạ Nhật, cậu tượng tượng đến cảnh Hạ Nhật là vợ nuôi từ tám bé của mình thì liền cảm thấy buồn cười: “Hạ Nhật, chỉ bằng cậu làm bạn gái của tôi luôn là được rồi, đám con gái đó càng ngày càng nhạt nhẽo, vẫn là ở cùng cậu thoải mái hơn. Cho nên, Hạ Nhật, cậu có muốn làm bạn gái tôi không?”

Hạ Nhật bỗng dưng nhịp tim tăng mạnh, cô không hiểu đây là vì cái gì. Tất cả đều kì lạ đến cùng cực, như hiện tại cô và Mông Qua chỉ cách nhau với khoảng cách bằng nửa cánh tay. Cô muốn dùng ngữ khí bình thường để nói chuyện với cậu nhưng dường như rất khó khăn, cô muốn nói “Mông Qua, cậu có phải lại đang đùa không?”. Nhưng...

“Mông... Mông Qua, cậu có biết cậu... cậu đang nói gì không?” Nói cả lăm lăm bấp, hít thở không tự nhiên, còn âm thầm có chút mong đợi.

“Lừa cậu đó!” Mông Qua không biết nên làm sao với Hạ Nhật, bất kể cậu có đùa với cô bao nhiêu lần thì cô vẫn luôn xem là thật: “Nhìn xem, gương mặt căng thẳng của cậu đỏ cả lên rồi, cũng không biết nên nói cậu đơn thuần hay là đàn nữa.”

Lần đầu tiên, Hạ Nhật ghét Mông Qua đến thế, ghét đủ loại trò mà cậu đùa với cô, ghét cậu rõ ràng đã tổn thương người khác mà vẫn có thể không hề áy náy gì.

Đứng phắt dậy, Mông Qua với về thờ ơ khiến Hạ Nhật tức không nhịn nổi.

“Mông Qua, cậu là người xấu tính nhất mà tôi từng gặp! Ích kỉ, ngang ngạnh, giả dối, tự cho mình là đúng. Cậu có biết mấy người đó nói tôi như thế nào không? Bọn họ nói tôi hư tình giả ý, âm thầm học người ta thọt gây bánh xe, nói tôi không biết tự soi gương lấy, lời như thế nào cũng có, cậu dựa vào gì mà bắt tôi chịu đựng những thứ này?”

Như bị người ta nhìn trộm được bí mật ở nơi sâu nhất đáy lòng mà bình thường luôn cất giấu, ngay đến cả bản thân cũng không dám chạm đến, Hạ Nhật bắt đầu hoảng loạn, còn cả hồ thẹn nhục nhã, không có lỗi để chui xuống, cô càng nói càng kích động.

“Cậu dựa vào gì hả, Mông Qua? Cậu cho rằng xuất thân tốt, học hành giỏi thì có thể muốn gì làm vậy sao? Cậu có từng nghĩ sẽ có người vì lời nói trong lúc hứng thú nhất thời của cậu mà chịu sự tổn thương không? Trước giờ cậu chưa từng nghĩ đến, đúng không? Cậu vẫn luôn là kiểu người như thế, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân. Cậu ích kỉ, giả dối hơn so với bất kì ai, Mông Qua, tôi xem thường cậu!”

Một phát nói ra hết, Hạ Nhật liều mạng hít thở.

“Nói xong rồi?” Mông Qua lạnh lùng liếc Hạ Nhật một cái: “Từ trước cậu đã sớm biết tôi là người như vậy, nhưng chẳng phải cậu vẫn lượn vòng theo sau tôi sao? Cậu mưu tính điều gì? Lẽ nào, cậu muốn từ quạ đen biến thành phượng hoàng? Hạ Nhật, cậu đừng quên thân phận của cậu!”

Đúng thế, đúng thế! Thân phận! Lời của Mông Qua như một chậu nước lạnh tạt lên đầu cô. Tại sao lại quên mất chuyện quan trọng như thế chứ? Lúc mười tuổi bản thân còn bé, không hiểu thứ đó, nhưng dần dà Hạ Nhật đã hiểu, hiểu tại sao mình phải cùng ăn cơm với quần gia, bà bếp và người làm công quản lý vườn hoa, cũng hiểu rằng không có việc gì thì tốt nhất đừng mò lên nhà lớn, hiểu vì sao những người khách tới nhà họ Mông chơi đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn họ một cái. Con gái của tài xế là thân phận của cô, khi Mông Qua đưa cô đến công xưởng ước mơ, cô đã sắp quên mất hai chữ “thân phận” này rồi.

Hạ Nhật tự gạt đầu với chính mình, cũng chẳng nhìn Mông Qua một cái, cô đi đến chỗ cửa, dừng bước lại, ngừng một lát rồi nói: “Xin lỗi.”

Khi Mông Qua vừa nói xong mấy lời đó thì liền hối hận. Lời của Hạ Nhật giống như con dao nhọn đâm vào trong lòng, trước giờ chưa từng có ai chỉ trích cậu như thế. Cậu từ nhỏ đã được nâng niu trong tay cho đến lớn, những người kia nịnh nọt cậu, cậu cảm thấy tất cả đều là lẽ tất nhiên. Mấy quy tắc gọi là quyền lợi đó cậu không phải không hiểu, nhưng hôm nay cư nhiên lại đến phiên con bé bình thường cậu không thèm để vào mắt này chỉ trích cậu, cậu cảm thấy Hạ Nhật đây là đang thách thức cậu.

“Xin lỗi”, Mông Qua cũng không nói rõ được tâm trạng của mình lúc nghe thấy câu nói này, hẳn là có chút phiền bức! Cậu không rõ vì sao người ngày thường có chút khù khờ như Hạ Nhật bỗng chốc lại nói năng rành mạch, câu nào cũng có lý như thế.

Hạ Nhật không đến công xưởng ước mơ nữa, cô cũng không đợi Mông Qua tan học nữa. Cô và Hạ Thiên luôn đón xe sớm hơn một chuyến để đến trường, từ đó tránh xa mọi thời cơ đụng mặt Mông Qua. Lúc ở trên lớp, Hạ Nhật cũng cố tình không nhìn về phía sau, Mông Qua ngồi ở phía sau. Trước mắt, Hạ Nhật rất hài lòng với tình trạng này, kiểu khoảng cách này giống như một đường ranh cảnh báo an toàn, ít nhất, sẽ không nảy sinh thêm nhiều lòng tham nữa.

Vừa đánh bóng rổ xong, Mông Qua nhìn thấy Ưông Hạo Thiên và hai chị em Hạ Nhật ở tiệm McDonald ở ngay cổng trường, Hạ Nhật vừa uống Coca vừa cười với Ưông Hạo Thiên, đáng vẻ hận không thể cười tươi ra hoa luôn. Ưông Hạo Thiên cũng đáng ghét, trọng sắc khinh bạn, thảo nào không đi đánh bóng rổ, hóa ra là như vậy.

Hóa ra Hạ Nhật chân chó* tìm được chỗ dựa mới rồi, khó trách lại dám dùng ngữ khí như thế để nói chuyện với mình, khó trách mấy ngày nay tránh mình như ôn thần vậy.

Mông Qua một phát kéo theo đưa con gái đứng gần mình nhất, cùng nhau đi vào McDonald.

*Chân chó: Ý bảo chân sai việc, kẻ đi theo người có quyền thế, dựa vào thế lực của chủ nhân mà giật uy phong cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vĩnh biệt (1)

Vào Tết Âm lịch, Hạ Nhật đón chào chuyến đi xa đầu tiên, bố đưa cô và Hạ Thiên cùng đến Hokkaido. Lúc sắp đi cụ ông Mông Qua đưa một xấp tiền cho bố mà nói, “Chúng ta không thể để người Nhật xem thường được, lần đầu tiên ra nước ngoài phải cho mấy đứa nhỏ ăn ngon ở tốt chứ.”

Hạ Thiên lần đầu tiên ngồi máy bay mừng rỡ như một chú khi, Hạ Nhật cũng dùng ánh mắt hiếu kì mà ngắm nhìn dòng người ở sân bay. Hà Đức Khâm trong lòng thấy xót xa, hai đứa con này của ông vô cùng ngoan ngoãn, không khóc không nháo, cũng không vòi xin các món đồ chơi, cũng không đòi ông phải đưa chúng đi đâu.

Có thể nói, Hokkaido là nguyện vọng đã ao ước từ lâu của Hà Đức Khâm. Lúc còn trẻ ông cứ luôn lái nhái với vợ mình rằng nhất định phải đến Hokkaido một lần để ngắm cảnh tuyết, ngắm hoa anh đào. Đường bờ biển trải dài vô tận ở nơi đây là giấc mơ thời trẻ của ông.

Cuối cùng, ông cũng đã đặt chân lên mảnh đất này, dù vợ đã không còn bên mình, nhưng có hai đứa con là đủ rồi.

Hạ Nhật trước giờ chưa từng thấy qua tuyết sạch như vậy, từng mảng từng mảng lớn trắng đến bùng sáng, từng khoảnh từng khoảnh tuyết lấp đầy tầm mắt của bạn. Bắc Kinh cũng có tuyết, nhưng Hạ Nhật cảm thấy tuyết ở Bắc Kinh hình như thiếu đi chút gì đó, hơn nữa mỗi lần đổ tuyết đều dễ gây nên giao thông hỗn loạn, có lúc không cẩn thận nước tuyết còn thấm vào trong ủng.

Bọn họ dừng chân tại một nhà trọ ở Otaru, ở nơi này nhìn ra xa là một màu trắng bạc, tầng tuyết dày đè lên mái nhà, đi vào trong nhà trọ lại ấm vô cùng.

Bố mang theo máy chụp hình của ông, dưới sự chỉ dẫn của hướng dẫn viên địa phương, cùng đi trượt tuyết, cùng ngắm đảo và vườn hoa ở Hokkaido, cùng ngâm suối nước nóng, cùng đến quán rượu Nhật của dân địa phương, cùng cùng xem màn biểu diễn dân gian ở đây. Thứ khiến Hạ Nhật cảm thấy thú vị là lễ thành nhân của Nhật. Cô nhìn thấy những người con trai con gái trẻ tuổi mặc quần áo mỏng manh rồi dùng nước lạnh tạt lên người để chúc mừng bản thân đã bước qua một giai đoạn khác.

Mấy ngày ở Nhật đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Hạ Nhật từ khi trưởng thành cho đến nay, bởi vì vui nên cô cảm thấy nếu có Mông Qua ở đây thì hay rồi, thế sẽ hoàn hảo luôn. Nhưng cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi, có một số chuyện Hạ Nhật âm thầm hiểu, cô cũng đã hạ quyết tâm phải vạch rõ giới tuyến với Mông Qua rồi.

Trước khi rời khỏi Nhật, Ka-chan, cô con gái của chủ nhà trọ đã mời Hạ Nhật cùng đến miếu thần ở gần đó để viếng thần. Ka-chan mười bảy tuổi, cô rất thích Hạ Nhật, bọn họ có thể dùng những câu tiếng Anh đơn giản để trò chuyện với nhau. Dưới sự giúp đỡ của Giang Hạo Thiên, tiếng Anh của Hạ Nhật đã cải thiện lên rất nhiều. Cho nên, lần đến Nhật này, Hạ Nhật đã mua cho Giang Hạo Thiên một con búp bê rất đậm chất Nhật.

Ka-chan viết tên cậu con trai trong lòng lên tấm thiệp. Ka-chan thích cậu con trai trên lớp, nhưng cậu con trai đó đã có bạn gái. Thế nên, Ka-chan viết tên cậu con trai đó lên thiệp để nói cho thần biết mình đã từng yêu.

Chọn một tấm thiệp có vẽ hình hoa Dã Lan. Hạ Nhật nhìn tấm thiệp rất lâu, sau cùng treo nó lên cây. Nhìn nó lay đưa trong gió, Hạ Nhật nghĩ, cứ để một số tâm tình cho con gió ở đất nước xa lạ này mang đi thật xa đi.

Hạ Thiên cứ quyền luyến không nổi mà bước lên máy bay, nó nói, “Bố, con thích nơi này.”. Bố cười ha hả mà bảo, “Vậy sau này một nhà ba người chúng ta lại đến nữa.” Rất lâu, rất lâu về sau, mỗi khi Hạ Nhật hồi tưởng lại lời bố nói lúc đó, nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

Mông Qua vừa nhìn thấy con búp bê Nhật treo trên cặp Giang Hạo Thiên thì liền không kiềm được mà giữu cọt trong lòng một phen, một thằng con trai treo thứ đó trên cặp thật sự là buồn cười quá đỗi. Cậu biết con búp bê đó là của Hạ Nhật tặng cho Giang Hạo Thiên, cậu còn nhớ thằng nhóc đó đã mừng rỡ hân hoan mà khoe với bọn họ, bởi vì chỉ có cậu ta nhận được quà của Hạ Nhật. Không đúng, còn có ông nội của cậu nữa, ông đã nhận được một bộ cờ vây quốc tế được chế tác thủ công của Hạ Nhật.

Quà? Cậu chẳng thèm, từ nhỏ đến lớn quà cậu nhận được sắp sửa không còn chỗ để rồi. Cậu chỉ là có hơi mất mặt, dựa vào cái gì mà Giang Hạo Thiên có cậu lại không có. Thời gian cậu quen biết Hạ Nhật còn dài hơn Giang Hạo Thiên nhiều.

Hơn bốn tháng nay, Hạ Nhật không hề chủ động tìm cậu, cậu cũng không đi tìm Hạ Nhật. Lúc đầu cậu cảm thấy chẳng có gì, dần dà cậu lại thấy không quen, như lạc mất thứ gì đó vậy. Cậu đang đợi Hạ Nhật chủ động tìm cậu, lần này cậu sẽ nói cho cô biết rằng về sau cậu sẽ không tùy tiện đùa giỡn cô nữa. Nhưng thoát cái đã đợi hơn bốn tháng, cậu đã đợi đến không còn kiên nhẫn nữa rồi. Cậu còn phát hiện con bé đó dạo này sống rất vui vẻ, sau khi từ Hokkaido về cũng không biết từ đâu mang về một con chó hoang, bộ dáng đen thui xấu cực, nhưng hai chị em đó cũng không để tâm, cả ngày cứ chạy quanh con chó nhỏ đó, làm chỗ ở cho nó, tắm rửa cho nó, đưa nó đi tản bộ, bận rộn đến khiếp được. Bộ dạng vui vẻ đó khiến Mông Qua cực kì

khó chịu, có lẽ nên nói là đồ kị, cậu đồ kị bọn họ có thể dễ dàng tìm được niềm vui từ một con chó hoang.

Hôm nay, con chó nhỏ đó đến bên cạnh Mông Qua, lắc lư bộ lông xầu xí trên người, nhô dài cả ba thước mà nhìn đồ ăn trên tay cậu. Mông Qua trong lòng khẽ động, cảm phần hamburger còn lại ném mạnh ra ngoài cửa. Quả nhiên, con chó đó lập tức chạy ra ngoài. Đợi con chó đó chạy xa rồi, Mông Qua đóng cửa lại. Cậu núp trong cửa nhìn con chó đó ăn sạch phần hamburger mình đã ném đi, sau đó còn chưa đã thèm mà chạy theo xe giao đồ ăn.

Quả nhiên là một con súc vật. Mông Qua cảm thấy chuyện này không liên quan đến cậu, do con chó đó không chịu được mê hoặc thôi.

Tối hôm đó, hai chị em kia mặt mày buồn khổ quay về.

“Chị, chị nói xem chó con đi đâu được đây?”

“Chị, chó con liệu có gặp phải người chủ trước đây nên đã về theo chủ của mình rồi không?”

“Chị, liệu có người ăn cắp chó con của chúng ta không?”

Chỉ có một mình cậu em nói, người chị từ đầu đến cuối chẳng nói một lời.

Hạ Nhật rũ đầu xuống khiến Mông Qua có chút ray rứt, nói thật thì con chó đó cũng chẳng cản trở gì cậu, nhưng cậu không nhìn nổi việc Hạ Nhật cứ một lòng một dạ với nó.

Năm mười sáu tuổi này là một năm bội thu của Mông Qua và Hạ Nhật, bọn họ lần lượt với thành tích đứng thứ nhất và thứ bảy toàn thành phố mà đậu vào trường cấp ba trọng điểm có danh tiếng nhất của Bắc Kinh. Mông Qua còn nhận lời mời tham gia tiệc âm nhạc cho ngôi sao tương lai ở Vienna, vinh quang tỏa sáng trong bữa tiệc âm nhạc, hình của cậu được đặt ở vị trí bắt mắt, bình luận viên của tiệc âm nhạc hết lời ca ngợi cậu bé này. Ở sân bay, cậu dùng tiếng Anh lưu loát để trả lời câu hỏi của kí giả Tây phương, cảnh tivi ba phút đủ khiến người dân cả nước cảm thấy tự hào, phải biết đó là kênh nổi tiếng nhất của châu Âu.

Vienna, Vienna, Hạ Nhật trong lòng khe khẽ gọi tên của thành phố này.

Hạ Nhật rất hài lòng với kì nghỉ hè này, bố của cô bỗng nhiên dành ra rất nhiều thời gian để ở chung với hai chị em họ.

Trong khoảng thời gian Mông Qua ở Vienna, Hạ Nhật đã quen với cụ ông Tô, một cụ già mở quán trà trong chính căn nhà mình. Cụ ông Tô tên Tô Lục Sinh, là một công nhân đã về hưu, có một căn tứ hợp viện* cũng xem như rộng rãi ở Bắc Kinh. Về sau, ông sửa căn tứ hợp viện của mình thành quán trà. Khách đến quán uống trà đa phần là những cụ già về hưu ở nhà, có lúc cũng có người nước ngoài nghe danh mà tới. Hôm nọ, có một người Đức cầm địa chỉ hỏi đường Hạ Nhật, Hạ Nhật bèn phụ trách dẫn đường. Vì thế đã quen với cụ ông Tô.

Hạ Nhật từ ánh nhìn đầu tiên đã thích căn tứ hợp viện của cụ ông Tô. Nhà của cô ở dưới quê trước đây cũng là tứ hợp viện, khoanh sân vuông vức và bầu trời yên bình trên mái đầu khiến Hạ Nhật cảm thấy vô cùng thân thiết. Cụ ông Tô cũng thích Hạ Nhật, ông có một đứa cháu gái nhỏ hơn Hạ Nhật một tuổi, nhưng bởi vì cháu gái rất ít khi đến thăm ông, cho nên ông gián tiếp xem Hạ Nhật như cháu gái của mình.

Những lúc rảnh rỗi, Hạ Nhật thường đến chỗ cụ ông Tô ngồi chơi, chỗ cô ở không xa nơi này mấy, ngồi xe buýt mười lăm phút, đi hết một con đường là tới rồi.

Vào cuối tuần, quán trà của cụ ông Tô sẽ mời nghệ sĩ dân gian đến hát một vài khúc nhạc, bởi vì khách vào cuối tuần đông hơn rất nhiều so với lúc bình thường, cũng có một số người đến chỉ để nghe hát.

Hạ Nhật luôn cảm thấy bức tường bối cảnh trống không phía sau nghệ sĩ chường mắt cực kì, cô hỏi cụ ông Tô rằng có muốn thêm một chút màu sắc lên tường không. Ông cụ cười ha hả giao nhiệm vụ này cho Hạ Nhật.

Trong thời gian một tuần, trên bức tường bối cảnh kia đã có thêm một bức tranh. Trong tranh có ngôi đình nghi chân với màu sắc cổ điển mà ưu nhã, có con đường lát đá, có nước hồ, có nhánh liễu lay đưa theo gió.

Người nghệ sĩ kịch hát Mẫu đơn đình trước bức tranh bối cảnh không lớn, giọng ca uyển chuyển. Tất cả khiến Hạ Nhật thấy thư thái trong lòng, có một số tâm tình như được mọc thêm đôi cánh.

Mùa hè năm ấy, Hạ Nhật của tuổi mười sáu lần đầu tiên khẽ chạm vào đôi cánh thuộc về ước mơ.

Cụ ông Tô cho Hạ Nhật năm trăm đồng, bảo để bù cho tiền cô mua màu vẽ. Ông nói, “Hạ Nhật, cháu vẽ rất là đẹp, bởi vì tranh của cháu mà khúc hát nghe ra càng có ý cảnh hơn.”

Dùng năm trăm đồng của cụ ông Tô, Hạ Nhật mời bố và em trai mình đến Toàn Tụ Đức* ăn một bữa thịnh soạn.

Nhớ lại hôm ấy, dưới tấm bình phong màu đỏ son khắc hoa văn vàng kim, trong mắt của bố cô tràn ngập sắc sáng, bởi vì uống chút rượu mà mặt hơi đỏ, ông kéo nhân viên phục vụ lại mà không ngừng nói, “Bữa cơm này là con gái tôi mời đó, năm nay nó mới mười sáu tuổi, mới mười sáu tuổi thôi.”

Trên đường về nhà, bố đã bước đi loạng choạng, một tay kéo lấy Hạ Nhật một tay kéo lấy Hạ Thiên, lầm bầm tự nói:

“Xin lỗi, các con của bố, bố không có bản lĩnh, nếu như có thì bố nhất định sẽ đưa các con ra nước ngoài du học.”

“A Nhật, chắc con hâm mộ Tiểu Qua lắm, nếu A Nhật của chúng ta ra đời trong gia đình có năng lực, con nhất định cũng sẽ rực rỡ chói mắt như Tiểu Qua vậy. Bố biết con có bản lĩnh.”

“A Nhật của chúng ta sau này nhất định sẽ là một nhà nghệ thuật.”

“A Thiên, A Nhật, bố xin lỗi các con, đến giờ bố vẫn chưa thể cho các con một mái nhà, một mái nhà thuộc về gia đình ba người chúng ta.”

Hình như, người làm bố mẹ trên đời đều như vậy, chỉ cảm thấy việc mình làm cho con cái chưa bao giờ là đủ, hận không thể dâng tất cả những thứ tốt nhất trên đời lên trước mặt lũ con.

*Tứ hợp viện: Còn gọi là tứ hợp phòng, là một loại kiến trúc theo mô hình hợp viện truyền thống của Trung Quốc. Kết cấu của nó là một cái sân bốn mặt có nhà, bao quanh đình viện lại chính giữa.

*Toàn Tụ Đức: Nhà hàng vịt quay Bắc Kinh nổi tiếng lâu đời.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vĩnh biệt (2)

Mọi thứ xung quanh đều không hề thay đổi, chỉ là bạn không thể tìm được người đó nữa, giọng nói nét cười của người đó trong đầu bạn vẫn còn mới như chỉ vừa hôm qua, nhưng chúng lại chỉ có thể biến thành hồi ức, rồi sau đó, là tuyệt vọng. Hóa ra, bạn đã triệt để mất đi họ. Đây là nhận thức năm ấy của Hạ Nhật về cái chết, nó khắc sâu, và tàn nhẫn.

Có chăng, mỗi một chuyện khắc cốt ghi tâm đều sẽ có dự báo của nó, có chăng đó chính là giác quan thứ sáu mà người ta nói? Cho nên, hình ảnh của bố vào những ngày ấy vô cùng tươi sáng, như nếp nhăn nơi khóe mắt ông khi cười. Hạ Nhật vừa nhắm mắt lại liền phảng phất như đếm được từng nếp nhăn nơi khóe mắt của bố, cười nhẹ thì hai nếp, cười tươi thì có lúc ba nếp, có lúc bốn nếp. Hạ Nhật cũng không rõ vì sao mình lại nhớ kỹ đến vậy, mãi cho đến một ngày, một người lạ mặt lên lớp đưa cô đi, nhìn thấy em trai khóc nức trong chiếc xe màu đen, chân của Hạ Nhật nhũn ra, cứ như thế mà ngã ngổn trên đất...

Hóa ra, thật sự có giác quan thứ sáu.

Mông Qua sau khi từ Vienna về thì vô cùng bận rộn, bận về trường cũ của mình biểu diễn, bận đi khắp nơi làm hình tượng gương mẫu, bận cùng bố xuất hiện trong những tiệc mừng đón mình. Cũng không biết vì sao lại có nhiều tiệc mừng, nhiều bận bịu thân thích đến thế, còn cả những buổi giao lưu liên thiên, đến nỗi ngày thứ ba sau khi nhập học cậu mới đến trường báo danh.

Được phân cùng một lớp với Hạ Nhật cậu không hề thấy ngạc nhiên, lần này Hạ Nhật thi rất tốt, lớp của họ đều là những người xếp đầu khối, cũng chính là nói thành tích xếp nhất xếp nhì của các nơi các vùng. Trường bồi dưỡng những người này như những chốt điểm trọng yếu, sau này không là sinh viên Thanh Hoa cũng là sinh viên Bắc Đại. Nhưng việc Giang Hạo Thiên* có thể chen chân vào lớp này khiến Mông Qua rất ngạc nhiên, Giang Hạo Thiên vẫn luôn say sưa với vũ đạo, thành tích học tập vốn chỉ tầm trung.

Vừa vào đến lớp, Mông Qua vô thức tìm kiếm bóng dáng của Hạ Nhật, vóc dáng của cô khá nhỏ, các giáo viên thường xếp chỗ của cô lên những hàng bàn đầu. Quả nhiên, Mông Qua vừa nhìn đã tìm thấy cô, không chỉ mình cô mà còn có cả Giang Hạo Thiên, cậu ta ngả nửa người lên bàn Hạ Nhật, hai người cũng không biết đang nói những gì.

Hạ Nhật ngẩng đầu vô tình lướt mắt một cái, trùng hợp Mông Qua cũng đang nhìn cô. Bọn họ đã hơn nửa năm chẳng nói chuyện với nhau, sau khi từ Vienna về, Mông Qua hiếm có thời gian ở nhà. Hiện tại Mông Qua tiếng nổi như cồn, người còn chưa đến trường thì đã có rất nhiều nữ sinh rục rịch vì cậu. Mỗi một người học ở trường cấp ba này đều là tinh anh, trong đó không thiếu những cô gái có tài, có sắc, lại có tiền.

Cúi đầu xuống, cô tiếp tục thảo luận đề tài ban nãy với Giang Hạo Thiên.

Nhìn Hạ Nhật tức tốc cúi đầu, Mông Qua bỗng dưng cảm thấy bức bối, muốn giận dữ gì cũng nên đủ rồi. Mông Qua thừa nhận những lời hôm đó của mình có tổn thương người ta một chút, nhưng đã qua lâu như vậy thì cũng nên đủ rồi chứ.

“Giang Hạo Thiên.” – Mông Qua hét lớn với tên trọng sắc khinh bạn đang cười muốn rót cả hàm kia.

Giang Hạo Thiên bị Mông Qua hét đến muốn tê cả da đầu. Đúng vậy, cậu ta có trọng sắc khinh bạn một chút, nhưng người bạn thiên tài này của cậu ta vốn không thiếu người sùng bái, trước mắt thì sự nghiệp tình yêu quan trọng hơn.

Hoàng tử nhỏ nổi cáu lên, Giang Hạo Thiên bèn ngoan ngoãn đi đến trước mặt Mông Qua.

Tất cả đều đột ngột ập đến, vừa học được nửa tiết, Mông Qua nhìn thấy thư ký của bố mình đưa Hạ Nhật đi, xuyên qua cửa sổ phòng học, có thể thấy

rõ được Hạ Nhật ngã xuống trên sân vận động, Mông Qua liền rời khỏi chỗ của mình mà chạy ra ngoài.

Mông Qua không đuổi kịp Hạ Nhật, lúc cậu chạy đến sân vận động thì người và xe đều đã mất dạng.

Tất cả đều đột ngột đến khiến người ta không kịp trở tay, đó là một sự cố chỉ vón vẹn trong vài phút đồng hồ, một chiếc xe hàng lạc tay lái tông vào chiếc xe mà Hà Đức Khâm đang ngồi đợi Mông Hữu Bác, khiến xe của Hà Đức Khâm trượt đi, mất thấy sắp sửa đụng phải Mông Hữu Bác đang từ cửa công ty đi ra, Hà Đức Khâm quyết định thắng gấp. Bởi vì đạp thắng xe quá mạnh thêm vào việc chiếc xe hàng từ đằng sau tông vào, khiến cơ thể Hà Đức Khâm văng ra khỏi kính chắn gió, ngã xa mấy mét, đầu đụng đất trước, chết ngay tại chỗ. May có Hà Đức Khâm mà Mông Hữu Bác thoát được một kiếp.

Nghe được những chuyện này, Mông Qua ngất ra tại chỗ. Lúc chạy đến bệnh viện, cậu thấy Hạ Nhật ôm lấy em trai mình mà đờ người ra, không hề khóc, không hề nói bất cứ lời nào. Rất nhiều người vây quanh bọn họ, trong đó, có ông nội cậu, bố cậu và quán gia.

Mông Qua dựa người lên bức tường trắng tinh của bệnh viện, lần đầu tiên trong lòng căm ghét mà mắng chửi vận mệnh, hóa ra nó có thể tàn nhẫn đến mức độ này.

Những chuyện tiếp theo đó loạn xạ rối bời, trách nhiệm sự cố, bảo hiểm, bồi thường, tang sự.

Ngày tổ chức tang lễ, rất nhiều người đến tưởng niệm, nói cười không ngớt. Nhà họ Mông còn mở triển lãm nhiếp ảnh cá nhân của Hà Đức Khâm ở một bên của linh đường, trưng bày những bức hình ông chụp thời còn sống, kí giả cũng đến để lấy báo cáo.

Mông Hữu Bác cảm kích Hà Đức Khâm, bởi vì sự lương thiện của ông ấy mới có ông bình an vô sự hiện tại. Ông nhìn Hạ Nhật, Hạ Thiên ở một bên mà lòng xót xa, ông không dám nghĩ đến việc nếu như Mông Qua nhà mình gặp chuyện như vậy...

Từ đầu đến cuối, Hạ Nhật đều lặng thinh, không khóc cũng không nháo, biểu hiện cứ như một người trưởng thành, nắm tay em trai không ngừng tạ lễ khách viếng. Mông Qua theo sau ông nội của mình, Hạ Nhật như vậy khiến cậu đau lòng. Cậu hối hận, hối hận với tất cả những việc mình đã làm với Hạ Nhật trước đây. Hạ Nhật nói đúng, cậu vẫn luôn là một kẻ tồi tệ.

Ngày làm xong tang lễ, Hạ Nhật biến mất.

Toàn bộ người nhà họ Mông đều túa ra tìm cô, mấy tiếng đồng hồ vẫn không tìm được. Mông Qua cũng sốt ruột, cậu như phát điên lên mà lùng sục khắp những nơi Hạ Nhật bình thường hay lui đến nhưng vẫn tìm hoài không ra. Sau cùng, cậu nhớ đến một nơi, một hốc lõm vào của hòn giả sơn đằng sau vườn nhà cậu, nhớ trước đây có một lần Hạ Nhật giận đối bỏ mình mà trốn vào trong đó, bố của Hạ Nhật cùng cậu tìm khắp nửa ngày, cuối cùng tìm thấy cô ở đó, cô nói với bố mình rằng, “Xem thử lần sau bố còn dám nói lời không giữ lấy lời không.”

Ở trong hốc bé tí chỉ chứa nổi mình Hạ Nhật và cậu đó, Mông Qua cuối cùng cũng tìm được Hạ Nhật. Thấp một ngọn nến màu trắng, Hạ Nhật ngo ngẩn nhìn ánh nến, không hề phát giác đến sự có mặt của Mông Qua. Như một đứa trẻ đã lạc đường.

Mông Qua ôm chặt lấy Hạ Nhật, miệng lầm rầm gọi, “Hạ Nhật, Hạ Nhật, tôi đến rồi, Hạ Nhật, xin lỗi, tôi đến muộn rồi...”

Cuối cùng, người nằm trong lòng cũng cử động, cơ thể không ngừng run rẩy, sau đó, gào thét như một con thú nhỏ, dường như, muốn mượn từng tiếng gào này để đem tất cả bi thương phóng thích ra ngoài.

Không biết đã qua bao lâu, Hạ Nhật khàn giọng yếu ớt nói:

“Mông Qua, tôi thật muốn đây là một cơn mộng biết bao, một cơn ác mộng sẽ lập tức tỉnh dậy, tỉnh dậy rồi thì tôi lại có thể gặp được bố của tôi. Mông Qua, cậu nói xem, từ nay về sau, tôi phải tìm bố tôi ở nào đây?”

“Hạ Nhật, để tôi làm bố cậu là được rồi.” Mông Qua bàng hoàng không biết làm sao, trước giờ chưa từng có ai khiến cậu đau lòng như vậy. “Hạ Nhật, tôi làm được mà.”

Hạ Nhật ngây ngốc nhìn Mông Qua, người con trai luôn tỏa sáng lấp lánh đó đã dùng một câu cực độ đơn giản để kéo cô từ bờ vực thế giới trở về.

“Hạ Nhật, không đúng.” Mông Qua nói năng lộn xộn, cậu không có kinh nghiệm an ủi con gái: “Nên là A Nhật mới phải, chú Hạ luôn gọi cậu là A Nhật, sau này tôi cũng gọi cậu là A Nhật, được không?”

Người trước mặt vẫn không hề phản ứng, Mông Qua cắn răng, gờ ba ngón tay ngang đầu:

“Hạ Nhật, tôi thề, trên thế giới này, Hạ Nhật là người duy nhất Mông Qua tôi sẽ không lừa dối.”

Hạ Nhật vui đầu vào lòng cậu thiếu niên đang luống cuống tay chân ở trước mặt, cái ôm của người con trai xinh đẹp này còn ấm áp hơn cả trong tưởng tượng, hơi thở của người con trai xinh đẹp này còn tuyệt vời hơn cả trong tưởng tượng.

Thứ tình cảm đang tuôn chảy trong lòng này hẳn là tình yêu, cuối cùng cũng vẫn yêu rồi. Hạ Nhật nhắm mắt lại, yêu thì cứ yêu thôi.

“A Nhật, con chó cậu nuôi là do tôi thả đi.” Mông Qua nhỏ tiếng nói: “Chi bằng, tôi tặng cậu lại một con nhé.”

“Không cần, những chuyện như thế này một lần là đủ rồi.” Hạ Nhật nói.

Năm mươi sáu tuổi ấy của Hạ Nhật và Mông Qua trôi đi chậm chạp mà dài đằng.

Mông Qua mười bảy tuổi cao đến 1m78, nhưng cậu vẫn không hài lòng, ngày ngày chạy đến sân bóng rổ, cậu thể nhất định phải lên đủ 1m8 mới thôi. Lúc ngày hè gần đến, Mông Qua cuối cùng cũng cao lên được 1m8. Mông Qua với chiều cao 1m8 cộng thêm đường nét tinh tế và khí chất trời sinh, đi đến đâu cũng tỏa sáng.

Hạ Nhật mười bảy tuổi miễn cưỡng được 1m6, kì thực còn thiếu chút xíu nữa mới tới 1m6, gương mặt không tính là đẹp, nhưng cô có một đôi mắt rất đẹp, trông mắt rất to lại đen bóng, lông mi rất dài, cứ nhìn vào phảng phất sẽ khiến người ta mê đắm.

Vào đại thọ bảy mươi tuổi, cụ ông Mông tuyên bố ra ngoài rằng, từ nay về sau, Hạ Nhật và Hạ Thiên là cháu của ông, thân phận giống như Mông Qua.

Giữa hè, trong vườn hoa tràn ngập Thất Lý Hương, Mông Qua vui mừng báo với Hạ Nhật, “A Nhật, từ nay, chúng ta chính là người một nhà. Từ nay về sau, chúng ta là anh chị em rồi.”

Hạ Nhật tự đáy lòng khẽ cảm thán, “Cứ như thế đi, như thế cũng tốt, ít nhất có thể gặp mặt nhau.”

Tôi yêu cậu nhưng việc đó không liên quan đến cậu, Hạ Nhật hiểu câu nói ngắn gọn đó, hiểu được đạo lý đằng sau những con chữ đó, chỉ là, khi lần đầu nhìn thấy những con chữ đó, Hạ Nhật đã khóc.

*Nguyên văn ở đây là Thành Chí Cao, có điều không rõ tác giả có nhầm giữa Thành Chí Cao với Giang Hạo Thiên không, theo mình nhớ thì Thành Chí Cao lớn hơn hai người họ một tuổi, với chỉ có Giang Hạo Thiên mới yêu thích vũ đạo và thích Hạ Nhật. Thế nên ở đây xin mạn phép sửa lại là Giang Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hồng liên (1)

Nếu như thời gian có thể trôi ngược, Hạ Nhật thường tự hỏi mình, khi đó, bản thân vẫn sẽ kéo theo người con gái tên Tô Hồng Liên kia mà đẩy cánh cửa của công xưởng ước mơ vào ngày xuân năm ấy chứ? Có lẽ là sẽ, từ đầu đến cuối cô vẫn kiên định tin rằng, là của bạn thì chung quy sẽ là của bạn, không phải của bạn thì mãi mãi sẽ không phải của bạn.

Cô quen Tô Hồng Liên vào một dịp cuối tuần, như thường lệ cô đến chơi nhà cụ ông Tô, đó là một buổi chiều, quán trà của cụ ông Tô vào lúc ấy thường chẳng có nhiều khách. Vừa đẩy cửa, Hạ Nhật liền nghe thấy một tràng tiếng nhạc ngoại vui tươi tràn đầy phong tình.

Trong đình viện yên tĩnh chỉ có âm nhạc và cô gái vận váy đỏ đang xoay tròn theo tiếng nhạc. Hạ Nhật lặng lẽ đứng đấy, nhìn cô gái trên sân khấu nhảy múa đến quên mình, chiếc váy đỏ bung ra theo từng vòng xoay người, hết như một đóa hồng đỏ đang nở rộ. Hạ Nhật nhất thời ngây ra, người con gái mỹ lệ kia với điệu nhảy tuyệt vời đã mê hoặc cô. Về sau, cô biết được cô gái kia đã nhảy điệu thịnh hành nhất của Tây Ban Nha, điệu Flamenco.

Khi nhạc ngừng, cô gái trên sân khấu mới phát hiện không biết từ lúc nào mà dưới sân khấu đã có thêm một khán giả, cô nàng cũng không kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt to mà hỏi: “Chị là ai?”

Người con gái ấy cực kì xinh đẹp, mái tóc dài ngang lưng che đôi hơi xoắn để xõa trên vai, gương mặt nhỏ chùng bàn tay phớt thêm ngũ quan tinh tế, chiếc váy liền thân màu đỏ mặc trên người cô nàng trông kiêu kiêu mà không dung tục, Hạ Nhật cảm thấy người con gái đó trông rất giống với chiếc cầu vồng rực sắc mà mình đã vẽ ở công xưởng ước mơ.

“Tôi...” Hạ Nhật giật mình nhận ra sự thật thối của bản thân, mở miệng định trả lời câu hỏi của cô gái.

“Chị chắc là Hạ Nhật?” Cô nàng ngắt lời cô: “Em đoán, chị nhất định là Hạ Nhật, đúng chứ?”

“Đúng vậy, tôi là Hạ Nhật, cô à?” Hạ Nhật rất tò mò về thân phận của người con gái này.

“Em tên Tô Hồng Liên.” Cô nàng bước từ trên sân khấu xuống, đến bên cạnh Hạ Nhật mà thấp giọng nói: “Là cháu gái của ông cụ Tô.”

Hóa ra là đứa cháu gái nhỏ hơn mình một tuổi mà cụ ông Tô thường nhắc đến, Tô Hồng Liên. Hồng Liên, cái tên này rất phù hợp với cô bé trước mặt, người cũng như tên, hết như một đóa sen hồng nở rộ.

“Cụ ông Tô thường nhắc em với tôi.” Có lẽ do cụ ông Tô thường nhắc đến, nên Hạ Nhật có cảm giác thân thiết bội phần với Tô Hồng Liên.

Tô Hồng Liên cũng cảm thấy người con gái tên Hạ Nhật này có một loại sức hút, khiến người ta không nhịn được mà muốn đến gần: “Nhất định là nói em rất xảo quyệt, rất lì lợm nhì.”

Với chất giọng trong trẻo, Tô Hồng Liên nhại lại ông nội mình: “Cái con bé Hồng Liên nhà ông đấy hả? Cả ngày chỉ lo chơi phần mình, quên mất lão già đây rồi, cũng không nghĩ thử xem ông đã nuôi nó lớn như thế nào.”

Học giống cực, Hạ Nhật bật cười, cụ ông Tô đích xác đã nói như vậy.

Vì thế, Tô Hồng Liên mười sáu tuổi và Hạ Nhật mười bảy tuổi cứ như vậy mà thân với nhau. Hạ Nhật rất vui khi quen biết Tô Hồng Liên, đó là một cô bé chân thành. Ở trường, bạn cô bề ngoài đối xử với cô rất tốt, nhưng họ luôn lên mĩa mai cô, nói cô là chân theo hầu của Mông Qua, giễu cợt cô là chim sẻ cũng muốn biến thành phượng hoàng, giễu cợt cô ôm mộng lộ lem hão.

Mông Qua rất vui mừng, vì hơn một năm nay, nụ cười của Hạ Nhật đã từng chút một nhiều thêm, cho dù làn mây mù giữa vầng trán vẫn chưa tan đi, nhưng Mông Qua biết đó chỉ là vấn đề thời gian. Hạ Nhật giống như cái tên của cô vậy, là ánh sáng, là rạng ngời.

Cả ngày Chủ Nhật, cậu và Hạ Nhật trốn trong phòng mình xem phim, đó là một bộ phim chiến tranh, Hạ Nhật xem được một lúc thì ngủ quên mất. Cô cuộn người trên ghế sofa, bộ váy nhỏ bé, đôi mi dài vệt thành một cái bóng nhỏ trên mặt. Đầu ngón chân nhỏ nhắn trắng muốt một nửa giấu trong ống quần, một nửa lộ ra bên ngoài, cả người trông giống hệt một chú mèo nhỏ không nhà để về. Nhìn Hạ Nhật như thế, trong lòng Mông Qua vô cùng thương xót, cậu biết cô đang cố gắng đóng tốt vai người chị. Ở trước mặt Hạ Thiên, cô lúc nào cũng cười hi hi, dịu dàng nói chuyện với nó, thình thoảng lại giả vờ tức giận để dọa nó. Một người con gái mười bảy tuổi ở trước mặt em trai mình một bên vào vai người mẹ, một bên vào vai người bố.

Nhìn người con gái như vậy làm sao mà không thương chứ? Mông Qua nhẹ nhàng bế cô lên, cẩn thận đặt cô lên giường, lần đầu cậu nhìn rõ bộ váy của cô gái này, đường nét của Hạ Nhật ngoại trừ đôi mắt to lạnh lợi ra, những điểm còn lại đều nhân nhát, nhưng khuôn mặt không đẹp lắm kia vào lúc này đây lại cứ phảng phất như tỏa ra mị lực, khiến người ta không dời nổi mắt. Mông Qua nghĩ, Giang Hạo Thiên si mê Hạ Nhật cũng không phải không có lý do.

Mông Qua tìm một chỗ nằm xuống bên cạnh Hạ Nhật, thoát đầu do bị mùi hương trên người cô khiêu dẫn. Cậu biết Hạ Nhật không phải loại con gái biết chăm chút cho bản thân, vì như cô rất ít khi mua đồ mới, ví như tóc của cô luôn dùng một sợi dây thun để buộc thành đuôi ngựa, ví như Hạ Nhật trước giờ đều không dùng nước hoa, nhưng Mông Qua vẫn một mực cho rằng trên thế giới có một loại mùi hương độc nhất vô nhị thuộc về riêng Hạ Nhật, mùi hương ấy giống như hương thơm của cánh đồng lúa mạch mênh mông bát ngát khi được mặt trời ngày thu chiếu vào.

Nhiều năm về sau, Mông Qua luôn nhớ đến khung cảnh lúc đó, đầu của cậu gác trên đỉnh đầu Hạ Nhật, bọn họ ngủ thiếp đi trong tiếng nhạc phim “Trên Châu cang”.

Hạ Nhật gặp được mẹ của mình vào một năm hơn sau khi bố cô mất, bà ấy ngồi trong đại sảnh của tòa nhà, còn cô kéo lấy tay em trai mình đứng nghiêm ngay cửa vào.

Trông thấy hai chị em họ, người phụ nữ đã không còn trẻ nhưng vẫn xinh đẹp đó đứng dậy khỏi sofa mà chạy về phía họ, trong phim mẹ con chia xa sau cùng đều nhận nhau trong cái ôm mà.

Hạ Nhật từng tưởng tượng ra khung cảnh khi gặp mẹ, nhưng cứ luôn càng nghĩ càng thấy lẻ loi.

Con người đó đưa cô và Hạ Thiên đến với thế giới này, cũng là con người đó lần lượt vắng mặt trong mỗi một giai đoạn trưởng thành của cô và Hạ Thiên, bà ấy đứng ở đó trông thật xa lạ.

Mẹ của cô cô vừa nhìn đã nhận ra, từng chút thiên tính mẹ con cộng thêm thật ra trong lòng cô đã tưởng tượng vô số lần về bà ấy thông qua những bức ảnh cũ. Cho nên, Hạ Nhật từ ánh nhìn đầu tiên đã nhận ra mẹ của mình, nhưng trong lòng đã không còn xúc động nữa. Cô đã từng tưởng tượng rằng mẹ mình sẽ mặc một bộ đồ trắng, mặt đầy nước mắt mà xuất hiện trong tang lễ của bố mình, nhưng bà ấy từ đầu đến cuối chưa từng đến, dù có mong ngóng thế nào cũng đều không đến, đó là lần đầu tiên cô mong mỏi bà ấy đến như thế.

Khi đó, bản thân vô cùng sợ hãi, sợ đến không biết phải làm sao mới tốt, nhưng, cô không thể để Hạ Thiên nhìn thấy nỗi sợ của mình. Hạ Thiên nhỏ hơn cô mà, chẳng phải sao.

Bà ấy nói, “Hạ Nhật, Hạ Thiên, xin lỗi, mẹ đến muộn rồi.”

Hạ Nhật biết cụ ông Mông vẫn luôn tìm kiếm bà ấy, thông qua đại sứ quán của Austria, thông qua những Hoa kiều ở đó, vẫn luôn tìm kiếm bà ấy, nhưng lại nhận được tin bà ấy đã gả đi nước Mỹ xa xôi. Nói cái gì mà Vienna là giấc mơ của bà, cuối cùng chẳng phải vẫn theo người đàn ông khác đến Mỹ sao. Sau đó, Hạ Nhật nói, “Ông nội, sau này đừng tìm bà ấy nữa.”

Cứ như vậy đi, Hạ Nhật nghĩ, nhưng hiện tại cơ sao còn phải tìm về?

Bà ấy nói lời thôi dãi dòng rất nhiều, nhưng Hạ Nhật một chữ cũng chẳng nghe lọt, trong trí nhớ chỉ có gương mặt lạc lõng của bố và ánh mắt ngây ngốc nhìn hình của vợ mình vào thình thoảng mỗi khi say.

Người đàn ông to cao ngồi bên cạnh cũng đứng dậy, ông ta đỡ lấy thân thể run rẩy của bà. Người đàn ông đó có gương mặt của người châu Á, dùng vốn tiếng Trung lưu loát để tự giới thiệu với cô. Người đó tên Trình Thu Vũ, là Hoa kiều mang quốc tịch Mỹ, cũng là người mà mẹ cô lấy. Chuẩn xác một chút thì nên xem là cha kế của Hạ Nhật và Hạ Thiên.

Ông ta nói, “Mẹ của các con trước giờ chưa từng quên các con.”

“Hạ Nhật, Hạ Thiên, đi cùng mẹ được không? Về lại bên cạnh mẹ được không?” Bà van nài họ.

Mông Qua ở bên cạnh thấy căng thẳng, cậu sợ nghe thấy chữ “Được” từ miệng Hạ Nhật, cậu cũng biết người mẹ đưa con mình đi là việc chính đáng trên đời, cậu cũng biết như thế hoàn toàn là điều tốt cho hai chị em Hạ Nhật, cậu hiểu rõ tất cả, nhưng cậu không muốn Hạ Nhật đi, cậu đã quen có cô ở cạnh mình.

Mông Qua ngồi hộp nhìn chăm chăm vào mặt Hạ Nhật, Hạ Nhật nhìn em trai của mình một cái rồi ánh mắt dừng trên mặt Mông Qua, qua rất lâu mới nói, “Con nghĩ thử đã.”

Kì thực, Hạ Nhật không muốn rời khỏi nơi đây, nơi đây có cuộc sống mà cô quen thuộc, nơi đây có cụ ông Mông đối xử với cô rất tốt, quan trọng hơn là nơi đây có Mông Qua. Nhưng cô không thể không nghĩ cho Hạ Thiên.

Mông Qua nghe câu trả lời của Hạ Nhật, trong lòng thở phào một hơi, còn may, cậu nhất định sẽ dụ Hạ Nhật ở lại, bất kể là dùng cách gì, cậu cũng không hiểu được vì sao mình lại sợ Hạ Nhật rời đi. Vào lúc đó, cậu nhớ đến việc Hạ Nhật bình thường đối xử tốt với cậu, lúc cậu bệnh cô sẽ túc trực bên cậu tùy ý cậu sai khiến, cô là một thính giả rất tuyệt luôn yên lặng nghe cậu than vãn, lúc chỉ có hai người cậu thường không hề che giấu mà lên con với cô nhưng cô cũng không hề giận, mỗi lần đánh rơi thứ gì đó cô luôn sẽ đặt nó lại vào tay cậu, Hạ Nhật luôn dùng một phương thức đặc biệt để dung túng cậu như thế.

Vận dụng miệng lưỡi khéo léo, Mông Qua nói với hai chị em về một đồng những lý do để đừng theo mẹ họ đi Mỹ, chẳng hạn như ngôn ngữ bất đồng, chẳng hạn như người phương Tây khinh thường người châu Á, chẳng hạn như ở đâu cũng sẽ bị người ta bắt nạt, chẳng hạn như ở nơi đó độc phẩm tràn lan, chẳng hạn như ở bên đó thường xảy ra cướp giết, đồ sùng, bạo lực học đường...

Hạ Nhật chỉ yên lặng lắng nghe Mông Qua ở một bên om sòm múa may, sau khi nghe xong thì nói với em trai mình rằng, “A Thiên, em đừng nghe cậu ấy nói xằng nói bậy.”

“A Thiên, em có muốn đi không?”- Cô đặt tay lên vai Hạ Thiên.

“Chị, chị thì sao?”- Hạ Thiên mười lăm tuổi đã cao hơn chị mình một chút.

“Nếu như em muốn đi, vậy thì,” Hạ Nhật ngừng lại: “Chị sẽ đi cùng với em. Nếu như em muốn ở lại, vậy thì chị sẽ ở lại với em.”

Vào cuối thu năm mười bảy tuổi, Mông Qua cùng hai chị em họ đưa mắt nhìn theo chuyến bay có mẹ của họ vụt ngang qua bầu trời Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hồng liên (2)

Nếu có ai nói Mông Qua đối xử không tốt với Hạ Nhật, Mông Qua nhất định sẽ nổi điên lên với kẻ đó. Ai nói cậu đối xử không tốt với Hạ Nhật? Ai dám nói cậu đối xử không tốt với Hạ Nhật? Rõ ràng cậu đối xử với Hạ Nhật rất tốt, cậu ghi nhớ lời mình đã hứa với Hạ Nhật lúc chú Hạ mất, cậu thật sự thương yêu Hạ Nhật như con gái mình. Có đồ tốt nhất định sẽ có phần của Hạ Nhật, bạn gái mà cậu quen nhất định phải để Hạ Nhật xem qua, chỉ cần Hạ Nhật nói một tiếng không thích là cậu cắt đứt ngay, cậu đi nước ngoài về chỉ mua quà cho Hạ Nhật, nghe nói Hạ Nhật chịu thiệt thòi thì cậu nhất định sẽ lôi tên đầu sỏ gây tội ra.

“A Nhật, cậu nói xem, tôi đối xử với cậu có tốt không?” Đây là câu cửa miệng gần đây của Mông Qua. Mông Qua trong đời tư là một tên lưu manh, lúc cậu ở chung với họ tại công xưởng ước mơ, cậu luôn bộc lộ tính tình thật của mình. Cho nên, Thành Chí Cao nói Mông qua ra đường là một chàng hoàng tử, vừa vào đến cửa liền thành tên lưu manh. Gã còn kiến nghị cậu đi học biểu diễn, nói không chừng sẽ được tung lên hàng sao mà trở về.

Mông Qua kéo lấy Hạ Nhật: “A Nhật, cậu nói tôi nghe xem, tôi đối xử với cậu có tốt không?”

“Tốt, tốt, cậu đối xử với tôi rất tốt.” Hạ Nhật giơ tay lên, hươu hươu chiếc đồng hồ trên tay: “Mọi người xem, đây là của Mông Qua mua cho tôi đó.”

Mọi người đều tăng bốc ngợi khen Mông Qua, rồi lại tiếp tục làm việc của mình. Qua mấy ngày nữa là sinh nhật mười tám tuổi của Mông Qua, hôm đó vừa khéo là Chủ Nhật, bài vở của cấp ba vô cùng nặng nề, họ muốn nhân dịp này thư giãn một chút, lại thêm vào năm nay người trong nhà để Mông Qua tự nghĩ xem sẽ ăn sinh nhật như thế nào. Sau cùng, Mông Qua quyết định để mọi người hôm đó xuất hiện với hình tượng nhân vật truyện tranh trong sinh nhật cậu, địa điểm chính tại công xưởng ước mơ. Lúc đó, mọi người có thể tùy ý đưa người đến. Có thể nói, đây là lần đầu tiên hoa viên bí mật của bọn họ công bố ra ngoài.

Chủ ý của Mông Qua nhận được sự nhất trí tán đồng, trừ Hạ Nhật, bởi vì Hạ Nhật không biết lôi đầu ra đồ hóa trang. Giang Hạo Thiên vỗ ngực nói tất cả cử để cậu ấy lo, vì thế, mọi người bắt đầu tung bừng hứng thú mà trang trí công xưởng ước mơ, còn bỏ tiền thuê một vài công nhân dựng cảnh đến.

Trước khi Hạ Nhật ra khỏi công xưởng ước mơ, Giang Hạo Thiên giao cho Hạ Nhật một bao đồ, nói là đồ phải mặc vào sinh nhật của Mông Qua. Cậu đặt tay lên vai Hạ Nhật, người cũng ghé sát lại cô. Hạ Nhật có chút mất tự nhiên nhưng cũng không đẩy cậu ra, mà giả vờ vô thức nhìn Mông Qua một cái, phát hiện Mông Qua chỉ lo nghe nhạc, thay vào đó Thành Chí Cao ở bên cạnh lại nhìn qua đây. Hạ Nhật cúi gằm mặt, cảm thấy mình rất quá đáng,

ban này, cô đã lợi dụng Giang Hạo Thiên, giống như bị ma dẫn vậy.

Đi cùng với Giang Hạo Thiên một lúc Hạ Nhật mới nhớ ra mấy quyển sách mình mượn của thư viện còn để ở công xưởng ước mơ, bảo Giang Hạo Thiên đi trước, Hạ Nhật vòng lại công xưởng ước mơ.

Trong công xưởng ước mơ chỉ còn lại Mông Qua và Thành Chí Cao, Hạ Nhật vốn chỉ định lấy sách rồi lặng lẽ rời đi, nhưng sau khi nghe thấy tên của mình thì bước chân vô thức ngừng lại, ghé sát người vào tấm màn vải vừa treo lên ban này, tim đập điên cuồng. Cô nghe thấy Thành Chí Cao hỏi Mông Qua:

“Mông Qua, tôi cảm thấy Hạ Nhật và cậu rất hợp. Nếu cậu có ý với người ta thì nên tranh thủ đi.”

“Này, Thành Chí Cao,” Mông Qua cười phá lên, hết như nghe thấy chuyện thú vị vậy, Mông Qua khi nghe thấy chuyện thú vị luôn sẽ như thế: “Anh lại đột nhiên suy nghĩ kì lạ rồi. Tôi và Hạ Nhật? Anh buồn cười quá. Tôi và cậu ấy? Làm sao có thể chứ?!”

“Tại sao lại không thể? Hai người như vậy có thể xem như thanh mai trúc mã rồi.”

“Thanh mai trúc mã? Cũng xem là vậy đi. Nhưng đời này tôi không thể động lòng với thanh mai trúc mã của tôi rồi, anh biết không, có lúc tôi nhớ đến chuyện trước kia của cậu ấy liền cảm thấy buồn cười. Có lần ông nội tôi đưa chúng tôi cùng ra ngoài dùng cơm, anh đoán xem Hạ Nhật thế nào, cậu ấy lấy nước người ta đặt trên bàn để rửa đĩa ra uống, còn gọi em trai mình cùng uống chung. Lại có lần cậu ấy lơ ngơ không biết làm sao lại nhầm nhà vệ sinh nam thành nhà vệ sinh nữ, lúc đó cậu ấy cũng mười mấy tuổi rồi, lúc đó ấy hả, mắt cậu ấy trừng thẳng vào ‘cái đó’ của người ta mà hét lớn ‘Bố! Bố!’. Anh nói xem có phải cậu ấy rất buồn cười không. Mấy năm con bé đó vừa mới đến, thường cứ cách một khoảng thời gian thì quậy lên một vài lần như thế, tôi đếm cũng đếm không hết.”

“Còn nữa, năm cậu ấy mười tuổi,” Người kể còn chưa chịu thôi: “Có một lần tôi đi tìm cậu ấy, lúc đó cậu ấy đang tắm, cửa phòng tắm quên khóa lại, lúc đó tôi thấy cậu ấy y hệt con chim sẻ vậy. Anh nói xem, làm sao tôi có thể động lòng với cậu ấy được, buồn cười còn không kịp.”

“Vậy thì tiếc rồi...” Thành Chí Cao nói nhỏ.

Tay của Hạ Nhật nắm chặt lấy tấm màn vải, so với xấu hổ thì ê chề nhiều hơn. Cô không thấy lạ khi những lời như vậy phát ra từ miệng Mông Qua, cô cũng đoán được Mông Qua sẽ nói như thế, bọn họ đã ở chung tám năm rồi, nhưng vẫn cứ thấy ê chề.

“Mông Qua, rốt cuộc người con gái như thế nào mới có thể lọt vào mắt cậu?”

“Người con gái như thế nào mới có thể lọt vào mắt tôi? Tôi cũng không biết, tôi nghĩ rằng trên thế giới này sẽ không có người con gái như thế tồn tại, mấy cái tình yêu này nọ tôi không hứng thú cho lắm.”

Mông Qua cũng không nói rõ được, dường như bản thân đối với phương diện nam nữ vẫn luôn thiếu hẳn hứng thú. Thịnh thoảng cũng từng nghĩ, trên thế giới này thật sự có người con gái như thế không, chỉ cần một ánh nhìn thì nhận định ngay là họ?

“Vậy sau này đừng đối tốt với Hạ Nhật như thế,, em ấy sẽ hiểu lầm đấy.” Thành Chí Cao nhàn nhạt nói, gã không biết mình có phải đã đoán đúng tâm tư của Hạ Nhật hay không.

Mông Qua nhớ đến Hạ Nhật trong hôm cử hành tang lễ của chú Hạ, đôi vai bé nhỏ run run, lần lượt đáp tạ từng vị khách viếng, rõ ràng là một đứa trẻ lại làm chuyện mà người lớn nên làm.

“Thành Chí Cao, tôi muốn đối tốt với Hạ Nhật, cả đời đều đối tốt với cậu ấy, cả đời sẽ không để người khác bắt nạt cậu ấy. Cậu ấy đáng thương lắm, anh xem, con gái trường mình từng đùa từng đùa mặt non mây nốt, nhưng anh xem, Hạ Nhật cứ hết như một người lớn vậy.”

Hóa ra là thương hại, đúng thôi, bản thân trong mắt người khác nhất định rất đáng thương. Hạ Nhật đi trên phố, ánh nắng ngày xuân rơi trên hàng người qua lại, cũng rơi trên người cô. Hạ Nhật đưa tay chạm, ấm áp, hoàn toàn bất đồng với nội tâm của chính mình.

Vừa vào đến sân nhà của cụ ông Tô, Hạ Nhật liền ngửi thấy mùi ‘khí áp thấp’. Tô Hồng Liên ngồi ủ rũ bên đó, bố mẹ của cô nàng đi châu Phi rồi, giai đoạn trước mắt cô đều ở nhà cụ ông Tô.

“Làm sao vậy?” Hạ Nhật ngồi xuống cạnh cô nàng.

Tô Hồng Liên dẫu môi: “Bố mẹ em hai tuần nay không gọi điện thoại cho em. Em sợ họ xảy ra chuyện gì.”

“Vậy em có thể gọi cho họ mà.”

“Điện thoại bên đó của họ gọi không được, tắt máy rồi.”

Bố của Tô Hồng Liên là nhà thầu đất, trong nước làm ăn rất khá, nửa năm trước bán hết toàn bộ tài sản riêng trong nước rồi đi cùng người bạn đến châu Phi, nghe nói bên đó làm kiến trúc kiếm nhiều tiền hơn, chỉ cần có vốn, có quan hệ thì sớm muộn gì cũng phát tài. Mấy tháng đầu qua đó họ thường gọi điện thoại về, hiện tại không biết làm sao lại ngắt liên lạc. Bố mẹ Tô Hồng Liên cực kì yêu chiều con gái mình, Tô Hồng Liên có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, việc hai tuần liên không gọi về cho cô nàng hình như cũng khó giải thích.

“Đừng lo lắng nữa, Hồng Liên, bố mẹ em có thể đã bận việc gì đó, rồi sẽ gọi điện cho em thôi.” Hạ Nhật vỗ vỗ vai Tô Hồng Liên.

“Mong là như vậy.” Tô Hồng Liên nghĩ, cũng chỉ có thể là vậy. Nhìn thấy cái bao tinh tế trong tay Hạ Nhật, cô nàng bèn tò mò: “Đây là gì vậy?”

Hạ Nhật mới nhớ sự rằng cô vẫn chưa xem rốt cuộc Giang Hạo Thiên đã kiếm cho cô bộ đồ hóa trang kì lạ gì. Mở bao ra xem, đó là một bộ đồ Ba Tư xinh đẹp, trên nền vải mỏng màu đỏ có đính rất nhiều mảnh kim sa phát sáng, khăn đội đầu thì cực kì đẹp, thêu đầy hoa văn mang nét phong tình của vùng Trung Đông.

“Woa, Hạ Nhật, chị moi đâu ra món bảo bối này thế?” Tô Hồng Liên sờ lên bộ đồ, không nỡ rời tay.

Hạ Nhật kể hết cho cô nàng nghe.

“Vũ hội hóa trang?” Đôi mắt của Tô Hồng Liên lấp lánh sắc sáng, đẹp đến cực kì: “Em từng xem một bộ phim cung đình của Nga, rất thích vũ hội hóa trang trong bộ phim đó. Trong vũ hội hóa trang ấy, nam chính và nữ chính đã gặp nhau, khung cảnh đó lãng mạn vô cùng.”

Tô Hồng Liên ước thử bộ áo Ba Tư đó lên người rất lâu, rụt rè hỏi Hạ Nhật: “Em có thể mặc thử chứ?”

Lẽ nào cô tiểu thư có đủ mọi thứ này lại thích? Hạ Nhật gật đầu.

Bộ đồ Ba Tư đó dường như là đặc chế dành riêng cho Tô Hồng Liên, cô nàng mặc nó lên trông lóa mắt cực kì, hết như cả người phát sáng, khiến người ta không rời mắt nổi. Tô Hồng Liên không chỉ có gương mặt đẹp còn có cả thân hình xuất sắc, dáng cao lưng thẳng, dù nhỏ hơn Hạ Nhật một tuổi nhưng chiều cao lại hơn cô nửa cái đầu. Tô Hồng Liên vận bộ đồ Ba Tư lên giống như cô công chúa Ba Tư từ trong “Nghìn lẻ một đêm” xuyên không đến vậy.

Hạ Nhật không thể không cảm thán sự ưu ái của ông Trời dành cho cô bé này, cô nàng khiến cô nhớ đến một người thiếu niên khác cũng nhận được sự ưu ái của ông Trời, cả hai người đều là con cưng của Thượng Đế.

“Hạ Nhật, em có thể đi cùng chị không?” Đôi mắt to của Tô Hồng Liên chớp chớp, chứa đầy hy vọng.

Nghĩ một lát, Hạ Nhật bèn đồng ý, Tô Hồng Liên cần vui vẻ một trận để giảm bớt nỗi ưu tư về bố mẹ cô bé.

Sau này, Hạ Nhật thường nghĩ, nếu như biết được kết cục về sau, bản thân liệu có mang Tô Hồng Liên đến tham gia tiệc sinh nhật của Mông Qua không? Đáp án mà Hạ Nhật chọn lúc mười tám tuổi là “Có lẽ sẽ không”, nhưng đáp án Hạ Nhật của tuổi hai mươi tám chọn lại là “Sẽ.”. Hạ Nhật của tuổi mười tám cảm thấy việc đưa Tô Hồng Liên đến trước mặt Mông Qua là một sai lầm của bản thân, cô nghĩ, có đưa đến cũng nên do người khác đưa chứ không phải do mình. Hạ Nhật của tuổi hai mươi tám lại không nghĩ đó là một sai lầm nữa, lúc ấy, cô đã hiểu được một câu rằng, “Chuyện trên thế gian không phải cứ muốn là được, tất cả đều do vận mệnh sắp đặt.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hồng liên (3)

Tô Hồng Liên đã dùng một câu rất đơn giản để thuyết phục Hạ Nhật dùng bộ váy Ba Tư của cô đổi lấy bộ nàng tiên cá của mình, cô nàng nói, “Chị không thấy màu đỏ là màu dành riêng cho em sao?”.

Quả thật, Tô Hồng Liên dành riêng cho màu đỏ, Hạ Nhật cảm thấy rất đúng, Tô Hồng Liên mặc màu đỏ vào liền như ngọn lửa cháy rực trong đêm đen, thần bí mà diễm lệ.

Bây giờ, Hạ Nhật mặc bộ nàng tiên cá mang theo Tô Hồng Liên với bộ váy Ba Tư và Hạ Thiên với bộ thuyền trưởng Jack, đẩy cánh cửa của công xưởng ước mơ.

Vũ hội hóa trang mừng sinh nhật mười tám của Mông Qua đẹp như trong tưởng tượng của Hạ Nhật, cảnh mà các công nhân đã trang trí giống y như cái tên của nơi này, một công xưởng kiến tạo ước mơ. Mô hình, vải màn màu đỏ, đầy những đạo cụ nhỏ xinh và những người đeo mặt nạ đủ màu đang vận những trang phục kì lạ. Tối nay dường như Mông Qua đã mời hết cả lớp đến.

Xuyên qua chiếc mặt nạ, Hạ Nhật tìm được đám người của Mông Qua. Thật ra bảy người họ sớm đã tiết lộ tạo hình với nhau, Lâm Sinh Muội là siêu Saiya, Thành Chí Cao là người nhện, Trâu Kiệt và Trâu Vi là nhóm Binary Star, Giang Hạo Thiên là siêu nhân, Mông Qua là Inuyasha, còn mình là cô gái Ba Tư.

Hạ Nhật gian nan dời bước muốn đến nói với đám người Mông Qua là mình hiện tại không phải công chúa Ba Tư. Vì bộ nàng tiên cá đẹp tuy có đẹp nhưng lại hơi lộm thuộm khó đi, cô chỉ đành để Tô Hồng Liên đi cùng mình từ từ bước từng bước về phía đám người Mông Qua.

Hít lấy một hơi, cuối cùng cũng đến trước mặt họ rồi.

Mông Qua bận bộ Inuyasha quay nhìn về phía họ đầu tiên, bởi vì là nhân vật chính nên Mông Qua được miễn không cần đeo mặt nạ.

Lúc Mông Qua quay đầu lại, Hạ Nhật liền ngậy ra, khung cảnh đó có lẽ Hạ Nhật cả đời cũng khó quên được. Bộ áo tà dài màu đỏ, bộ tóc dài màu đen lại phối thêm gương mặt non trẻ nhàn nhạt của Mông Qua, cảnh tượng như vậy, người thiếu niên đẹp trai thanh nhã như vậy, vào thời khắc đó đã biến thành khung cảnh mà Hạ Nhật mê đắm, nhiều năm sau cô nhớ đến vẫn thấy xốn xang không thôi.

Hạ Nhật biết Inuyasha là một tên bán yêu có hơi ồn ào, luôn mặc một bộ áo tà dài màu đỏ, luôn đi theo sau cảm rằm cô gái xuyên không từ thời hiện đại về thời chiến quốc.

Giờ tay ra, Hạ Nhật muốn chạm vào đôi mắt đen nhánh như mực của Mông Qua, xem thử cậu có phải tên bán yêu thời chiến quốc đó không. Tên bán yêu xinh đẹp đó, thời khắc này dưới sự che đậy của mặt nạ khiến tất cả hết như mộng ảo.

Còn chưa kịp chạm vào mặt cậu, tên bán yêu xinh đẹp đó đã mở miệng nói rằng, “Công chúa Ba Tư, tôi muốn tháo tấm mạng che mặt thần bí của cậu, xem thử dưới lớp mạng có phải là nụ cười của Mona Lisa không.”

Trong lòng Hạ Nhật hân hoan vô hạn, cô đã quên mất rằng mình hiện tại không phải là công chúa Ba Tư.

Bàn tay chậm chậm tháo tấm mạng che mặt của công chúa Ba Tư xuống.

Vào thời đó, có một bộ phim rất hot tên “Đại Minh cung từ”, các nữ sinh trong lớp không hề thích nó, nhưng Hạ Nhật lại cực thích. Hạ Nhật nhớ trong bộ phim đó có một cảnh, vào Tết Nguyên Tiêu, công chúa Thái Bình thời trẻ đã cải trang thành thái giám, cùng cung nữ của mình lên lút xuất cung. Thái Bình lạc đường đã gỡ mặt nạ của Tiết Thiệu ra giữa phố đông người qua kẻ lại, gương mặt dưới chiếc mặt nạ khiến công chúa mặt đầy nước mắt. Phải thích đến thế nào mới mặt đầy nước mắt như vậy? Hạ Nhật cứ luôn suy nghĩ.

Hai người đó giống như Thái Bình và Tiết Thiệu trong lễ hội đêm Nguyên Tiêu, công chúa Ba Tư và tên bán yêu thời chiến quốc.

Mà dự cảm đã nói cho Hạ Nhật biết, cô chính là sứ giả mang sứ mệnh đặc biệt, phụ trách để cho hai người này gặp gỡ.

Buổi tối hôm đó Hạ Nhật chờ cả người ra, chỉ nhớ bản thân dường như đã biến thành nàng tiên cá bi thương đó, sau cùng sẽ hóa thành bọt nước mà trở về với biển sâu.

Sau khi vũ hội kết thúc, tất cả lại trở về cuộc sống cấp ba căng thẳng. Hạ Nhật tỉ mỉ quan sát Mông Qua, phát hiện cậu cũng chẳng có vẻ gì lạ thường, chẳng hỏi gì đến cô công chúa Ba Tư mà cậu đã làm tháo mạng che. Cậu thỉnh thoảng vẫn sẽ mang theo cô gái khác cùng đi ăn với cô, cũng vẫn đợi cô cùng về. Ngược lại, Tô Hồng Liên sau khi vũ hội kết thúc đã hỏi Hạ Nhật rằng người con trai tháo lớp mạng che mặt của mình là ai, tên là gì.

“Mông Qua, Mông Qua...” Nhưng sau khi Hạ Nhật nói cho cô nàng biết tên của Mông Qua, cô nghe thấy cô nàng khe khẽ lầm nhấm cái tên này.

Chỉ mỗi Thành Chí Cao lại lưu luyến không quên Tô Hồng Liên, luôn nghe ngóng về cô nàng từ Hạ Nhật. Hạ Nhật tuy rất thân với Tô Hồng Liên nhưng lại không hiểu lắm về cô nàng, chỉ biết trường cô ấy học không nổi tiếng lắm. Tô Hồng Liên định vừa tốt nghiệp xong sẽ thi vào Bắc Ảnh*, trước mắt cô nàng vẫn đang chuẩn bị cho việc thi vào Bắc Ảnh. Còn biết rằng có rất nhiều cậu trai thích Tô Hồng Liên, cô nàng thường rất bực với những cậu đến tìm mình để thể hiện, tâm trạng vui thì sẽ như chú cún nhỏ đùa với bọn họ, tâm trạng không tốt sẽ không thèm nhìn tới họ, nhưng những cậu trai ấy vẫn tiếp tục tìm cô nàng.

Nửa tháng qua đi, Tô Hồng Liên hỏi Hạ Nhật, sau này có thể đưa cô nàng đến tham gia những buổi họp mặt của công xưởng ước mơ không, cô nàng vô cùng thích nơi đó. Hạ Nhật bắt đầu dự cảm được có một chút gì đó đang dần tiến tới, lại đang dần xa đi. Hạ Nhật mong rằng dự cảm của mình là sai.

“Để chị thử xem”, Hạ Nhật trả lời Tô Hồng Liên. Thật ra cô muốn từ chối, nhưng chung quy cô vẫn muốn tất cả thuận theo tự nhiên.

Đó là một ngày thời tiết đẹp đến hiếm có, bởi vì sau cơn mưa mà bầu trời đêm đặc biệt trong, thấp thoáng có thể thấy được màn sao trải đầy của dải ngân hà. Từ phòng Mông Qua nhìn ra, bầu trời đêm trông giống như một phòng ảnh, màn sao cách rất gần.

Hạ Nhật kéo một cái ghế ngồi ngay ban công phòng Mông Qua, từ sau khi ăn xong bữa tối thì cô đã bắt đầu vật nài với bài vở. Hạ Nhật hít sâu vào một hơi, thả lỏng tâm trạng mà nhìn lên trời sao xa tít.

Mông Qua cũng kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhật, không trò chuyện với cô. Cậu cảm thấy khoảng thời gian ở bên cạnh Hạ Nhật vô cùng yên tĩnh, Hạ Nhật khiến cậu thấy thoải mái.

“Mông Qua, rất lâu rất lâu về sau cậu sẽ làm những gì?” Hạ Nhật mở lời.

“Ai biết được chứ.”- Mông Qua thấy thoải mái đến không muốn nói chuyện: “Chắc là thi đại học.”

“Thi đại học xong thì sao?”

“Tôi cũng không biết, người khác sống sao thì mình sống vậy.” Lúc này, Mông Qua không muốn tốn tâm tư để nghĩ những thứ đó, chuyện tương lai ai biết được chứ.

“Mông Qua, sau này cậu có rời xa tôi không?” Đột nhiên, giọng của Hạ Nhật trầm xuống.

“Không đâu, sau này chúng ta vẫn phải ở bên nhau.” Mông Qua nhớ đến việc trước đây mình đã hứa với Hạ Nhật sẽ thay chú Hạ yêu thương cô như

con gái, có thể nói cái chết của bố Hạ Nhật cũng một phần là vì bố cậu, cho nên, trong lòng Mông Qua sớm đã xem Hạ Nhật như người thân, người gần gũi nhất.

“Nhưng mà, Mông Qua à, lúc đó cậu sẽ có gia đình, có con của riêng mình, tôi cũng như thế, vậy thì chúng ta làm sao để ở bên nhau?” Mặt Hạ Nhật đỏ lựng, cũng may là sắc đêm tối mờ. Cô cũng không biết tại sao lời này lại vọt ra khỏi miệng. Đúng thế, hiện tại cô đang thăm dò cậu. Có một số chuyện, con gái trời sinh không cần dạy cũng biết.

“Đơn giản thôi, sau này chúng ta mua hai gian nhà liền nhau, bọn cậu một gian, bọn tôi một gian. Đến lúc đó nếu mỗi người chúng ta đều có con, thì con của tôi sẽ gọi cậu là mẹ nuôi, con của cậu sẽ gọi tôi là bố nuôi, thế chẳng phải là được rồi sao?!”

Gió đêm âm thầm mang đi tiếng thở dài của Hạ Nhật. Tâm tình của cô gái bị che phủ dưới lớp màn mỏng của bầu trời đêm, cậu trai ngây ngô làm sao có thể đoán biết được. Cũng như việc Mông Qua lúc này đoán không ra Hạ Nhật vì gì mà thở dài.

Lòng của cô từng chút một chùng xuống, ‘bọn tôi’, lúc nghe thấy từ này phát ra từ miệng của Mông Qua, lòng Hạ Nhật lại âm ỉ đau. Sau này, người con gái như thế nào sẽ trở thành ‘bọn tôi’ trong lời của Mông Qua?

“Mông Qua, cậu còn nhớ cô công chúa Ba Tư hôm sinh nhật của cậu không?”

“Công chúa Ba Tư?” Lòng Mông Qua khe khẽ động, cậu nhớ đến gương mặt đầy phong tình giấu sau lớp mạng che hôm đó. Không thiếu con gái vây quanh cậu, đơn thuần có, đáng yêu có, xinh đẹp có, nhưng cậu vẫn một mực ấn tượng sâu sắc với gương mặt ấy.

“Cô ấy tên Tô Hồng Liên, cô ấy nói cô ấy thích công xưởng ước mơ, cô ấy hỏi tôi là có thể đến không.”

“Vậy cứ để cô ấy đến đi.” Mông Qua ma xui quỷ khiến đã đồng ý, chuyện này không phù hợp với logic của Mông Qua, lần đầu tiên đồng ý để người con gái mới chỉ gặp mặt một lần đến công xưởng ước mơ.

Tức thì, Mông Qua lại vội vã nói: “A Nhật, cô ấy chẳng phải là bạn của cậu sao, tôi là nể mặt cậu mới để cô ấy đến, cậu chẳng có mấy bạn bè mà.”

Tay vô lực buông xuống, Hạ Nhật không nói gì nữa, mắt vẫn hướng nhìn trời đêm. Từ nhỏ, bà nội đã dạy cô một đạo lý đơn giản rằng, đừng nghịch chuyển hướng của gió.

Ngày xuất hiện tại công xưởng ước mơ, Tô Hồng Liên ăn bận cực đẹp. Bộ váy thiếu nữ màu đỏ vừa người, phần hông thắt một chiếc đai lưng màu đen bản bự, trên mặt mạng nỉ cười rực rỡ, giọng nói ngọt ngào.

“Chào mọi người, tôi xin tự giới thiệu. Tôi tên Tô Hồng Liên, là bạn tốt của Hạ Nhật. Tôi rất thích nơi này của mọi người, cho nên đã dày mặt đòi Hạ Nhật cho tôi tham gia.

Thành Chí Cao đứng một bên cười không khép nổi miệng, anh em Trâu Kiệt thì vội vã tự giới thiệu.

Giang Hạo Thiên đứng bên cạnh Hạ Nhật nhìn Tô Hồng Liên, không hề nghi ngờ gì việc đây là một cô gái vô cùng hấp dẫn, nếu như không quen Hạ Nhật trước thì chắc cậu cũng sẽ mừng hẳn ra mặt như Thành Chí Cao. Vô thức liếc mắt sang Hạ Nhật, Hạ Nhật chỉ lặng lẽ nhìn về một hướng, theo ánh mắt cô, Giang Hạo Thiên trông thấy cặp đôi đẹp tựa như ngọc đang đứng bên đó.

Lần đầu tiên, Giang Hạo Thiên phát hiện rằng cuối cùng cũng đã có người con gái xứng với Mông Qua, hai người họ đứng đó trông như một bức tranh nên thơ.

“Bọn họ rất xứng nhì.” Giang Hạo Thiên khẽ nói.

“Ừ.” Hạ Nhật khẽ đáp.

Ngày hôm đó, Tô Hồng Liên trở thành người chủ thứ tám của công xưởng ước mơ.

Tô Hồng Liên muốn Hạ Nhật vẽ thêm cô nàng vào những bóng lưng đứng dưới cầu vồng trong bức tranh trên tường, nhưng Hạ Nhật từ chối. Bức tranh đó là một hoa viên bí mật khác được cất giấu trong lòng Hạ Nhật, chỉ chứa mỗi tâm tình của bản thân.

*Học viện điện ảnh Bắc Kinh

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Cay đắng (1)

Lúc nhỏ, có một lần Tô Hồng Liên và mẹ đứng trước cửa siêu thị, nhìn thấy bố và một người phụ nữ lạ mặt đang ngồi trên xe. Cô rất vui, nhắc chân

muốn chạy đến chỗ bố. Nhưng mẹ đã giữ chặt cô lại, trước khi mẹ bịt mắt cô, cô đã trông thấy tay của bố đặt lên gò má của người phụ nữ ấy.

Mẹ đưa cô vào trong siêu thị, dạo quanh một vòng lại một vòng, sau cùng chẳng mua thứ gì mà đi ra. Tô Hồng Liên không nhìn thấy xe của bố mình nữa.

Mẹ mang cô theo cùng ngồi xe buýt. Trên xe buýt, Tô Hồng Liên ngủ một giấc tỉnh lại đã phát hiện vành mắt mẹ phấm đỏ.

Mấy tháng sau, Tô Hồng Liên lại thấy bố mình và người phụ nữ đó. Lần này họ vẫn ngồi trên xe, lần này họ ôm lấy nhau, cô đã vô cùng phẫn nộ, hận không thể cào nát mặt à đàn bà ấy, cô còn muốn hỏi bố, tại sao có thể đối xử với mẹ như vậy. Lần này, là đi kéo cô lại, đi dắt cô đi khỏi.

Ở nơi vắng người, di nói với cô thế này, “Hồng Liên, nếu con xong ra thì gia đình con xem như xong rồi.”

Cô khóc mà nói, “Con không sợ, con chỉ cần mẹ con thôi.”

“Nhưng mẹ con sợ, mẹ con yêu bố con rất nhiều rất nhiều, nhưng bố con lại yêu mẹ con rất ít rất ít.” Di ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô mà nói.

Về sau, Tô Hồng Liên đã hiểu, đó là một loại quan hệ không bình đẳng, giống như cán cân đòn vậy, bên đầu nhẹ sẽ nâng lên cao, còn bên đầu nặng sẽ hạ thấp xuống.

Cho nên, Tô Hồng Liên từ nhỏ đã ghét sự không bình đẳng. Cô thường nghĩ, nếu sau này cô yêu một người đàn ông, cô phải phân chia tình yêu ngang bằng với người đó, dù không bình đẳng cô cũng sẽ nghĩ hết mọi cách để làm cho bình đẳng.

Từ ánh nhìn đầu tiên, Tô Hồng Liên đã yêu người con trái táo mạng che mặt của cô mất rồi. Cô cũng nói không rõ được là vì sao lại dễ dàng yêu như thế. Chỉ là, vào thời khắc sau khi cậu mở mạng che mặt của cô, hết thấy dường như đã bị phù phép cả. Tô Hồng Liên nhớ đến bộ phim về cung đình Nga kia, người bá tước trẻ anh tuấn và cô tiểu thư quý tộc diễm lệ đã nhất kiến chung tình ngay thời khắc tháo mặt nạ của nhau. Trước đó cô không tin chuyện nhất kiến chung tình, còn giờ thì cô tin rồi.

Người con trai với nụ cười thật đẹp, Tô Hồng Liên đọc được một thông điệp như thế này từ đôi mắt của cậu, rằng cậu cảm thấy tò mò và mang một chút hứng thú với cô. Tô Hồng Liên cũng nở nụ cười rục rờ với cậu, một chút hứng thú cũng không sao, cô sẽ biến hứng thú trong mắt cậu thành rất nhiều rất nhiều.

Mông Qua, từ miệng Hạ Nhật biết được tên của cậu là Mông Qua, chàng hoàng tử của trường cấp ba top đầu kinh thành. Mông Qua, Tô Hồng Liên lên nhẩm cái tên này trong lòng, mỗi một lần, đều mang tình ý dịu dàng mà ngọt ngào.

Dưới sự giúp đỡ của Hạ Nhật, cô đã thành công trở thành người thứ tám có thể tùy ý ra vào ở công xưởng ước mơ.

Hạ Nhật nhìn chằm chằm điểm số mà mình thi thử đạt được, cô đã đoán mình sẽ thi không tốt, nhưng cô lại không ngờ được mình lại thi tệ đến thế. Vừa nãy, cô đi từ phòng giáo viên ra, lần này cô đã khiến người thầy luôn gửi gắm kì vọng vào cô phải thất vọng.

Mông Qua đi tới, cười hi hi vỗ lên vai cô, lần này cậu lại hăng nhất, đương nhiên sẽ mang chút vẻ đắc ý: “Không sao đâu, chẳng phải chỉ là thi thử thôi sao.”

Chỉ có trong lòng Hạ Nhật mới biết rõ vì sao lần này bản thân lại thi tệ đến thế. Trước khi thi, bạn cùng bàn đã nói với cô rằng, cô ấy đã nhìn thấy Mông Qua và một cô bé rất xinh đẹp cùng nhau chèo thuyền trên hồ ở công viên.

Trên bức tường trong phòng học có treo lời nhắc đếm ngược kì thi đại học của thầy, tay của Hạ Nhật vò vào trong tóc.

Mông Qua lấy cánh tay đang vò vào tóc của Hạ Nhật xuống: “Được rồi, đừng thế nữa. A Nhật, đi thôi, tôi mời cậu dùng cơm.”

Con người này lúc nào cũng nhẹ nhàng thư thái như thế, trước mặt người khác vẫn cứ tùy theo ý mình, khiến cô cảm thấy bất lực. Hất tay của cậu ra, Hạ Nhật gọi Giang Hạo Thiên lại.

Mông Qua nhìn bàn tay trống không của mình, chợt thấy hụt hẫng không rõ lý do. Cậu không hiểu Hạ Nhật bị gì, trước đây cũng có lúc thi không tốt, chỉ cần cậu đề nghị mời cô ăn, cô luôn sẽ cười ha hả mà đi theo sau.

Ánh mắt nhìn theo hai người họ, Giang Hạo Thiên rất tự nhiên mà đưa tay đón lấy cặp sách trong lòng Hạ Nhật, tay còn trống thì nghịch chùm tóc đuôi ngựa của cô, động tác tự nhiên, dường như cậu ấy đã làm như vậy vô số lần rồi. Từ lúc nào mà quan hệ của hai người họ lại trở nên tốt đến thế? Chẳng phải chỉ có cậu mới được nắm lấy chùm tóc đuôi ngựa của Hạ Nhật sao? Mông Qua cảm thấy buồn bực trong người.

Hạ Nhật và Giang Hạo Thiên cùng đi khu vui chơi, Hạ Nhật chỉ tàu lượn siêu tốc mà nói, “Chúng ta chơi trò này đi.”

Lúc tàu lượn siêu tốc lên đến đỉnh cao nhất, Giang Hạo Thiên nghe thấy Hạ Nhật lớn tiếng hét, “HÃY ĐỂ NHỮNG THỨ LỘN XỘN RỐI RẦM TRÁNH XA TÔI RA!” . Cậu biết người con gái bên cạnh này tốt đến thế nào, tích cực, lạc quan, trầm tĩnh, giống như một đóa hương dương dõi theo mặt trời. Bởi vì thích tất cả nên luôn quan tâm chú ý, bởi vì quan tâm quá nhiều nên càng thích hơn. Giang Hạo Thiên thích loại tình cảm nhàn nhạt, nhẹ nhàng mà bền lâu thế này. Cậu cực kì sùng bái tình cảm thời của ông bà nội cậu, cậu hy vọng mình và người con gái tên Hạ Nhật này có thể được như ông bà nội mình. Cậu cũng hy vọng là tốt nhất đừng có người con trai nào khác phát hiện ra cái tốt của Hạ Nhật.

Chỉ là, giờ đây cô đang phiền não chuyện gì? Những thứ lộn xộn rồi rầm mà cô nói là gì?

Sau khi từ trên tàu lượn siêu tốc xuống, sắc mặt Hạ Nhật trắng bệch, Giang Hạo Thiên vội đỡ lấy cô.

“Giang Hạo Thiên, tôi nhất định sẽ thi đỗ Bắc Đại*, với danh nghĩa con gái của bố tôi, với danh nghĩa chị gái của Hạ Thiên.” Gương mặt trắng bệch của Hạ Nhật nở một nụ cười bọt bọt, giọng nói kiên định, nghe giống như đang nói cho Giang Hạo Thiên nghe, nhưng thực tế là đang nói cho bản thân nghe thì đúng hơn.

Một tháng trước kì thi đại học, Hạ Nhật dọn đến kí túc xá trường.

Mông Qua có chút không đồng ý với việc Hạ Nhật dọn đến trường.

Cái con bé này quả nhiên là một sách thực thụ, việc thi đại học sắp khiến nó tẩu hỏa nhập ma rồi.

Trong một tháng đó, Hạ Nhật không dám len lén nhìn về phía Mông Qua nữa, không tự học trong lớp thì cũng đến thư viện ngồi, cô và Mông Qua trong một tháng nói với nhau chưa đến mười câu. Như vậy cũng tốt, cô tự nhủ trong lòng.

Thi đại học xong, Hạ Nhật và Hạ Thiên cùng về quê tế bái bà nội. Ở lại quê một khoảng thời gian.

Buổi tối đầu tiên sau khi về lại Bắc Kinh đã bị Mông Qua kéo đi KTV, nói là sinh nhật của Lâm Sinh Muội.

Vừa vào đến phòng bao của KTV, “Bùng!” một tiếng, tiếp sau đó là màn giấy bạc ngập trời rơi xuống lấp lánh.

Trong phòng bao màu đỏ son, từng gương mặt quen thuộc mang đầy vẻ mừng vui.

“A Nhật, cậu thi tốt cực luôn, đứng thứ ba toàn trường! Đương nhiên, người đứng nhất vẫn là tôi.” Mông Qua ôm lấy cô, nói bên tai cô.

Như gạt hải được thành tựu, Hạ Nhật gần như mừng đến phát khóc, mười hai năm dùi mài kinh sử dường như chỉ vì thời khắc này.

Bọn họ từng người một đi tới, ôm lấy cô và chúc phúc.

Hạ Nhật uống một chút bia, dựa vào một bên, nghe bài hát lạc nhịp của Thành Chí Cao. Tối nay Thành Chí Cao đặc biệt nổi loạn, uống không ít rượu, lúc này đang say đến ngã nghiêng ngã ngửa mà nắm lấy micro. Mông Qua đi lên bảo gã xuống nghỉ ngơi, gã đẩy Mông Qua té xuống sàn.

Tô Hồng Liên giật mình hô lên, cùng Giang Hạo Thiên chạy qua, một người kéo Mông Qua lên, một người đỡ lấy Thành Chí Cao.

Thành Chí Cao tựa người lên tường một hồi, bực bội nhìn Tô Hồng Liên đang đỡ Mông Qua một cái rồi đi ra ngoài.

Nhạc vẫn tiếp tục vang, Mông Qua cúi đầu nhìn không rõ biểu cảm. Chừng lại một chút, Hạ Nhật đi ra theo Thành Chí Cao.

Thành Chí Cao từ nhà vệ sinh bước ra, sắc mặt rất tệ, Hạ Nhật đi đến đỡ lấy gã. Hai người đi đến một nơi thoáng gió, Thành Chí Cao rút điều thuốc từ trong túi áo ra. Lúc đang định bật lửa thì Hạ Nhật giật lấy điều thuốc từ trong tay gã.

“Từ lúc nào đã bắt đầu biết hút thuốc vậy?” Thành Chí Cao dù có ăn chơi, nhưng cũng chỉ nói miệng thôi.

“Không có, chưa hút lần nào, chỉ là giờ tôi muốn thử thôi.” Thành Chí Cao tựa đầu lên tường: “Chỉ là tôi có chút phiền não.”

“Thành Chí Cao, sẽ qua thôi.” Hạ Nhật học dáng vẻ của gã, cũng ngả đầu lên tường: “Tất cả rồi sẽ qua thôi.”

“Em nhìn ra rồi, cũng chính là nói em đã biết?” Dưới ánh đèn mờ, Thành Chí Cao nghe thấy trong giọng nói của người con gái luôn mang ánh sáng cho người khác này đã lộ chút vẻ nặng nề, nghe có vẻ như đang bất lực.

“Tôi đoán, những thứ tôi toán trước giờ đều đúng cả.” Giọng Hạ Nhật khàn khàn: “Nhưng tôi lại hy vọng mình đã đoán sai.”

Đúng thế, Hạ Nhật hy vọng tất cả đều là ảo giác do rượu gây ra. Sô pha lớn như thế, hai người họ lại ngồi dựa sát vào nhau, Hạ Nhật hy vọng cặp vòng tình nhân trên tay hai người họ chỉ là trùng hợp mà thôi, cô còn muốn vờ như không thấy đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau dưới mặt bàn. Nhưng, Tô Hồng Liên tại sao lại hết lần này đến lần khác thay Mông Qua đồ đi rượu trong ly của cậu? Nhưng, Mông Qua tại sao lại hết lần này đến lần khác dùng ánh mắt nhu hòa để nhìn Tô Hồng Liên lần lại lần đó hết rượu trong ly của cậu? Mông Qua của trước kia chưa bao giờ cho phép đứa con gái nào cậu quen nhúng tay vào chuyện của cậu.

Lần này, khác rồi.

Hạ Nhật thầm giễu dự cảm chết tiệt của cô. Xem nào, cô có thể so với nhà tiên tri rồi.

Lòng Thành Chí Cao khẽ động, tiếp đến liền biết trước đó mình đã đoán đúng.

“Vây, có thể nói chúng ta là người cùng cảnh ngộ rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta giờ có thể nói là người cùng cảnh ngộ.” Rất bất lực, nhưng hiện thực mơ hồ trong máu thịt lại không cho phép trốn tránh.

“Từ lúc nào?” Thành Chí Cao rất thương cho Hạ Nhật, gãi nhớ Hạ Nhật là người đã đưa Tô Hồng Liên đến trước mặt Mông Qua.

“Tôi cũng không biết, lâu ngày dần dà đã thành ra vậy rồi.”

“Vậy hiện giờ em phải làm sao?”

“Còn làm sao được?” Hạ Nhật quay đầu qua, cười với Thành Chí Cao, nét cười cay đắng: “Thành Chí Cao, từ rất lâu về trước, bà nội tôi đã dạy tôi rằng, đừng nghịch chuyển hướng của gió, cho nên, tôi muốn để tất cả thuận theo tự nhiên.”

Vỗ vai Thành Chí Cao, Hạ Nhật lại cười, lần này cười rất thân nhiên.

“Thành Chí Cao, anh xem, bí mật của tôi còn nặng nề hơn bí mật của anh nhiều, nhưng hiện tại chẳng phải tôi vẫn ổn đấy sao?! Cho nên, đừng để chút chuyện nhỏ này biến bản thân thành một Thành Chí Cao kì quặc.”

Thời khắc đó, trước mắt Thành Chí Cao, hình ảnh Hạ Nhật chun chun mũi bỗng chốc tỏa sáng lấp lánh.

*Đại học Bắc Kinh

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cay đắng (2)

Thành Chí Cao nói cho Hạ Nhật biết, mấy ngày trước gãi thấy Tô Hồng Liên và Mông Qua cùng dắt tay nhau từ rạp chiếu phim đi ra, gãi vừa nhìn đã nổi nóng. Người ở công xưởng ước mơ đều biết gãi thích Tô Hồng Liên, trước mắt đang theo đuổi cô nàng, chuyện này Mông Qua cũng biết, nhưng kết quả lại là hai người họ lén lút quen nhau.

Đây rõ ràng là trò thọc gậy bánh xe, Thành Chí Cao cho là như vậy, thế nên đã tìm Mông Qua để lý luận, nhưng Mông Qua lại hồ hững nói, đưa con gái khác thì cậu mặc kệ, nhưng Tô Hồng Liên thì không được.

Đám con trai ở công xưởng ước mơ do xem phim Hongkong quá nhiều, cho nên có một câu cách ngôn rằng, “Anh em như thủ túc, phụ nữ như quần áo”. Không ngờ rằng, tình tiết này nói mãi nói mãi bèn thành thật.

Sau khi Hạ Nhật nghe xong, hết như lại lần nữa phải ném ly trà đắng chát đã nguội, đắng đến tận trong lòng. Cô đang nghĩ, nếu như yêu càng trễ thì vị của ly trà đó sẽ càng nhạt hơn, nói không chừng có thể như Thành Chí Cao, sau khi bức tức bùng phát xong sẽ nhẹ nhàng thư thái.

Đưa con gái khác thì mặc kệ, nhưng Tô Hồng Liên thì không được.

Lần này, xem ra thật sự khác rồi.

Sau khi ra khỏi KTV, đám người người chia đường về nhà. Ba người Hạ Nhật, Mông Qua, Tô Hồng Liên gọi một chiếc xe. Mông Qua ngồi ghế trước, Hạ Nhật và Tô Hồng Liên ngồi ghế sau.

Mông Qua nhìn Hạ Nhật qua kiếng xe, có lẽ là vì đường xa mệt nhọc lại cộng thêm say rượu, cả người Hạ Nhật lộ rõ vẻ cô đơn lạc lõng. Áp mặt lên cửa xe, hít hít nhìn ra phong cảnh ngoài xe, ánh đèn neon trên phố từng ngọn từng ngọn chiếu vào mặt cô, Mông Qua cứ nhìn mãi rồi chợt thấy lòng mình khó chịu, Hạ Nhật lúc này hết như một đứa trẻ đơn côi vậy.

Đối với việc Mông Qua cứ mãi quan sát Hạ Nhật, Tô Hồng Liên phát giác được một loại bất an đang tràn ngập trong lòng. Cô gượng gạo hắng giọng, kéo đường nhìn của Mông Qua về phía mình, ánh mắt của họ đụng nhau qua kiếng xe.

Lúc này Mông Qua mới nhớ đến Tô Hồng Liên cũng ngồi ghế sau, bèn mỉm cười với cô nàng. Cô bé này, lúc thi đại học xong đã chặn đầu cậu ngay cổng trường, câu đầu tiên nói là, “Mông Qua, em thích anh, chúng ta thử quen nhau xem.”

Hôm ấy, cô nàng mặc một chiếc áo dây màu đen, chiếc váy đỏ siêu ngắn, đứng ở đó trông chói mắt như một đám lửa, bỗng chốc lan vào tim cậu.

Mông Qua biết, mình động lòng rồi.

Sau khi đưa Tô Hồng Liên về nhà, Mông Qua xuống ghế sau ngồi với Hạ Nhật, hai người đều không nói năng gì.

Đường phố nửa đêm thưa thớt người, khi taxi đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, Hạ Nhật bảo tài xế dừng lại.

“Mông Qua, tôi muốn uống cà phê nóng.” Hạ Nhật nói, tự đáy lòng, cô đã xem thời khắc nửa đêm này là chuyến lữ trình cuối cùng của Hạ Nhật và Mông Qua, cho nên, mỗi tình tuổi nhỏ này từ nay sẽ chìm sâu vào một góc nào đó nơi đáy lòng.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế dài trước cửa hàng tiện lợi, Hạ Nhật tựa đầu lên vai Mông Qua. Bờ lưng của Mông Qua không rộng như của bố cô, nhưng lại khiến cô cảm thấy thoải mái giống hệt bố. Nhiệt độ của ly cà phê trong tay với nhiệt độ vừa phải, ánh đèn phổ màu vàng cam mờ mờ nhẹ nhàng chiếu lên người, khiến cô thấy ấm áp. Con người này, quang cảnh này dường như đã từng thấy trong giấc mơ. Có lẽ, là một đoạn của kiếp trước, bằng không sao lại thân thuộc đến khiến người ta rơi nước mắt thế này.

Giọt lệ men theo khóe mắt rơi xuống vai Mông Qua.

“A Nhật, Thành Chí Cao đã nói gì với cậu?” Lát sau, Mông Qua hỏi.

“Còn không phải nói cậu trọng sắc khinh bạn sao.” Hạ Nhật cười xòa.

Mông Qua bỗng vô cớ chột dạ: “Vậy chuyện giữa tôi và Tô Hồng Liên cậu đã biết?”

“Này, nếu như Hồng Liên biết cậu vẫn gọi em ấy là Tô Hồng Liên thì sẽ giận đó.” Hạ Nhật uống một hớp cà phê: “Lần này có cần làm theo quy tắc cũ, hỏi ý người làm con gái tôi đây không?”

Mông Qua cũng bật cười.

“Vậy thì, con gái ngoan của tôi, cậu cảm thấy cô bé tên Tô Hồng Liên này có phù hợp với tiêu chuẩn của cậu không?”

“Vây...” Bàn tay cầm ly cà phê của Hạ Nhật chột siết lại, có một ý niệm xông lên đầu cô: “Mông Qua, nếu tôi nói không được thì sao?”

“Đang đùa phải không?” Mông Qua nghiêng đầu qua nhìn Hạ Nhật đầy nghi hoặc: “A Nhật, cậu đang đùa phải không? Hồng Liên chẳng phải là bạn tốt của cậu sao?”

“Nếu như, tôi nói không phải đùa thì sao?”

Qua rất lâu, Mông Qua hỏi: “Tại sao?”

“Mông Qua, trả lời tôi, nếu như tôi nói không phải đùa thì sao?” Cánh tay không cầm ly cà phê của Hạ Nhật run lên.

Mông Qua nghĩ một lát, nói: “Không được.”

Hạ Nhật giờ tay lên, trong thời gian mười giây cậu đã cho ra câu trả lời.

“Mười giây, Mông Qua, cậu chỉ dùng thời gian mười giây để phủ định đáp án của tôi.”

Mười giây vừa nãy, Hạ Nhật cảm giác như đã trải qua một trận thi đấu marathon, khiến cô rã rời gân cốt.

“A Nhật, cậu nghe tôi nói...” Mông Qua chột thấy sốt ruột, cậu không hiểu Hạ Nhật bị gì, vì sao đêm nay lại khác thường như thế?

“Đồ ngốc, sao tôi lại không đồng ý kia chứ?!” Hạ Nhật đứng dậy, cốc lên đầu Mông Qua: “Tôi chỉ là muốn xem thử cậu có phải thật lòng với Hồng Liên hay không thôi.”

Xem nào, Hạ Nhật cũng sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo đấy, cô thăm giễu cợt chính mình. Chẳng phải đã nói, đừng nghịch chuyện hướng của gió sao? Vây vừa nãy cô đã làm gì kia chứ?

Mông Qua thở phào một hơi.

Đêm đó, trên đường về nhà, hai người họ chọn tự đi bộ. Hạ Nhật của đêm đó nói rất rất nhiều, làm nhảm về rất nhiều chuyện giữa họ trước đây.

Sau khi chia tay ở vườn hoa, Hạ Nhật nhìn Mông Qua rất lâu, sau đó nói, “Mông Qua, tạm biệt.”

Khi Mông Qua về đến phòng mình, vẫn còn thấy bóng dáng đứng ở vườn hoa của Hạ Nhật.

Cả kì nghỉ hè, người nhà họ Mông tranh luận không thôi về việc đi hay ở của Mông Qua. Mông Hữu Bác hy vọng Mông Qua đi nước ngoài học quản lý xí nghiệp, sau khi trở về sẽ tiếp quản việc làm ăn của mình. Ông làm về lĩnh vực xe hơi, công ty của ông trước mắt vốn liếng đầy đủ, ông muốn phát triển xí nghiệp của ông ra nước ngoài, ông hy vọng cha con ông sẽ bắt tay đưa công ty lên đến đỉnh cao nhất. Cụ ông Mông lại xem thường việc này, ông cảm thấy việc ở trong nước hay ngoài nước cũng vậy, ông hy vọng Mông Qua học ngành nhạc, sau này trở thành một nhà dương cầm. Còn Mông Qua thì không muốn ra nước ngoài, cậu chẳng có hứng thú với việc quản lý xí nghiệp, cũng cảm thấy việc đàn dương cầm đã trở nên khô khan. Cậu muốn học về công nghệ thông tin, trước mắt cậu có hứng thú với ngành này.

Cuối cùng, người lớn nhà họ Mông vung tay quyết định, Mông Qua ở lại trong nước, có thể chọn ngành cậu thích, Hạ Nhật cũng không được đi đâu, cứ chọn khoa Ngoại ngữ, sau khi học xong sẽ làm phiên dịch cho công ty của nhà họ Mông.

Suy ngẫm một hồi, Hạ Nhật bèn vâng theo. Từ sau khi bố mất, lý tưởng nho nhỏ đặt trong lòng ấy của cô đã không còn tồn tại nữa.

Kì nghỉ này, Hạ Nhật đến nhà hàng của dì Giang Hạo Thiên làm phục vụ, mỗi ngày làm việc sáu tiếng đồng hồ. Trong thời gian đó, đám người Thành Chí Cao và Mông Qua thường đến đây dùng cơm, đương nhiên, Tô Hồng liên cũng sẽ đến. Cô bé nhiệt tình xinh đẹp đó đã vì Mông Qua mà thay đổi không ít. Ví như, Mông Qua không thích con gái sơn móng tay, cô nàng bèn không sơn. Ví như, Mông Qua không thích con gái mang giày cao gót, cô nàng bèn không mang nữa. Hạ Nhật nhìn hai con người càng ngày càng hòa hợp, ánh mắt Mông Qua dừng trên người Tô Hồng Liên càng ngày càng lâu, càng ngày càng dịu dàng.

Đối với việc qua lại với Mông Qua, Tô Hồng Liên đã nói với Hạ Nhật từ lúc cô về lại Bắc Kinh. Cô nàng nói, “Hạ Nhật, từ lần đầu nhìn thấy anh ấy em đã thích anh ấy rồi. Chúng ta là bạn tốt, cho nên, chị nhất định phải ủng hộ em.”

Hạ Nhật thật không biết, lúc này bản thân ngoại trừ những lời ủng hộ trái ngược với lòng ra thì còn có thể làm gì.

Vào Chủ Nhật, Mông Qua sẽ đến nhà hàng làm khách để đàn vài bài. Cái danh nhà dương cầm thiên tài đặt đó, cho nên, người đến ủng hộ rất nhiều. Hạ Nhật đặc biệt thích thời khắc này, như được trở về lần đầu gặp mặt vào năm mười tuổi, mọi người vẫn chưa lớn, không có những tình cảm phức tạp, cũng chẳng có Tô Hồng Liên, chỉ có tiếng đàn dương cầm và hương thơm nhàn nhạt của Thất Lý Hương trong đình viện ngày hè.

Lúc gần khai trường, tám người trong công xưởng ước mơ và cả Hạ Thiên đến Lệ Giang. Hạ Nhật mong đến Lệ Giang đã lâu, nhưng khi đến được nơi đây, Hạ Nhật vẫn có hơi thất vọng. Ở đây nơi nào cũng tràn ngập hơi thở của thương nghiệp, chẳng hề yên tĩnh an bình như đã thấy trên tạp chí. Trái lại, gian sách mà những người nước ngoài mở trên căn gác lại khiến Hạ Nhật lưu luyến không thôi. Cô thích mùi sách, mùi trà, mùi cà phê đan quyện vào nhau. Cho nên, cô tách khỏi đám bạn, suốt ngày trốn ở gian sách đọc sách, uống cà phê, nghe nhạc. Được thôi, cô thừa nhận, cô có chút tâm lý muốn trốn tránh, cô sợ nhìn thấy khung cảnh hai người họ khăng khăng ta ta với nhau. Mỗi khi nhìn thấy, như sẽ có một con dao sắc mỏng rạch lên tim cô vậy.

Đêm trước ngày rời Lệ Giang, cả đám cùng nhau tham gia tiết mục dân gian. Ở ngoài trời, đám lửa cháy lên bùng bùng, một số người quen hoặc không quen nhau cùng nhau vây quanh.

Có lẽ là do ánh lửa, đêm nay bỗng như thuở ban sơ, mọi người đều lặng im thín thút, đến cả anh em nhà họ Trâu bình thường thích quậy phá cũng lộ rõ vẻ buồn bã không vui. Sau khi từ Lệ Giang về lại Bắc Kinh, mọi người đều phải đối diện với việc mỗi đứa một nơi. Hạ Nhật, Mông Qua, Thành Chí Cao, Giang Hạo Thiên vẫn ở lại Bắc Kinh, nhưng chỉ có Mông Qua và Hạ Nhật là cùng một trường. Trâu Kiệt sẽ đến Đức du học, Trâu Vi sẽ đến học ở trường hàng không, Lâm Sinh Muội sẽ đi học ở Thiên Tân.

Một người dân địa phương rót rượu nhà mình ử ra những chiếc ly nhỏ xíu rồi gọi họ cùng uống, mọi người cũng không khách sáo. Thứ rượu đó không giống với rượu mua ở thành phố, nếm vào ngọt ngào, Hạ Nhật cảm thấy rất ngon, vị giống như rượu trái vải mà nhà hàng xóm trong thôn khi trước đã ử vậy, Hạ Nhật lại xin thêm một ly. Trong ánh lửa, Hạ Nhật nhìn thấy Tô Hồng Liên kéo tay Mông Qua, hai người cùng nhau rời đi. Hạ Nhật ngậy người nhìn theo hướng hai người họ rời khỏi, nhất thời mắt thấy cay cay.

Ly thứ tư vào bụng, dạ dày Hạ Nhật bắt đầu khó chịu. Cô rời khỏi chỗ của mình, muốn tìm thứ gì đó lót bụng để chặn xuống cơn đau dạ dày.

Cảnh tượng đó Hạ Nhật đã từng tưởng tượng qua, cô dùng trí tưởng tượng để dự phòng cho bản thân. Nhưng khi điều tưởng tượng biến thành hiện thực, Hạ Nhật cảm thấy mình đã uống công vô ích.

Trong hẻm nhỏ không người, dưới ánh trăng loang lổ, hai thân ảnh dán chặt vào nhau, giống như một bức tranh cuộn lãng mạn. Cô gái nhón mũi chân, ngẩng đầu đón lấy nụ hôn của chàng trai.

Hạ Nhật liều mạng cố không để cho bước chân của mình phát ra chút âm thanh nào. Cô nghĩ sở dĩ chân cô run rẩy là do dạ dày đau và cơn say chếch choáng.

Nhắm mắt lại, không nhìn vào cảnh đó nữa, cô xoay người, từng bước từng bước rời khỏi chỗ đó.

Được rồi, Hạ Nhật, giờ thì mày có thể chạy rồi.

Lúc nhấc chân định chạy, Hạ Nhật đụng phải một người.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cay đắng (3)

Hạ Thiên không yên tâm về chị mình, nên lúc chị nó rời đi nó đã theo sau cô. Vốn dĩ muốn hù cô một phen, kết quả lại trông thấy...

“A Thiên, sao em lại ở đây?” Hạ Nhật kinh hoàng luống cuống.

“Em vẫn luôn đi theo sau chị.” Trong ánh trăng nhàn nhạt, chị của nó cả mặt trắng bệch. Hạ Thiên cảm thấy bất lực, cuối cùng cũng đã thành tình cảnh mà nó lo sợ.

Yêu người như Mông Qua đã định trước sẽ đau khổ, Hạ Thiên biết cảm giác thư thái nhẹ nhàng mà Mông Qua mang đến cho người ta chỉ là vẻ ngoài. Nó từng chính tai nghe thấy cậu nói với mẹ kể mình rằng, “Di, tôi không hy vọng di cho tôi một đứa em trai hay em gái. Nếu như xảy ra tình huống ngoài ý muốn như thế, tôi sẽ có cách xử lý đấy. Nếu như còn muốn ở yên trong gia đình này, thì an phận thủ thường cho tôi.”. Lúc đó Mông Qua chỉ mới mười lăm tuổi, một đứa trẻ mười lăm tuổi lại già dặn đến thế.

Người chị ngốc của nó rõ ràng biết đấy là con người như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn lún sâu vào.

Nghe thấy tiếng thở dài của Hạ Thiên, Hạ Nhật lí nhí nói: “A Thiên, em có thể vờ như không biết không? Thế thì chị cũng sẽ vờ như mình không hề yêu con người đó, được không?”

Ánh trăng đêm nay vô cùng mê người, Hạ Thiên bật cười kéo tay Hạ Nhật: “Chị, em về lấy thêm chút rượu, chúng ta leo lên mái nhà uống đi, giống như mấy đại hiệp trong phim chương vậy, được không?”

“Ừ, em là đại hiệp, chị là chị của đại hiệp.” Hạ Nhật cũng bật cười.

Khi Mông Qua và Tô Hồng Liên quay lại đám lửa trại thì đã rất muộn rồi, vừa nghe thấy việc chị em Hạ Nhật biến mất, Mông Qua liền sốt ruột, cậu bảo mọi người chia nhau đi tìm.

Sau cùng, trên mái ngói của căn nhà cũ thấp tẹt, Mông Qua đã tìm thấy Hạ Nhật và Hạ Thiên đang dựa vào nhau.

“Hai con ma men này!” Mông Qua bực tức la một tiếng, vỗ vỗ lên mặt Hạ Nhật.

Trong ánh nhìn mông lung mơ màng, Hạ Nhật trông thấy Mông Qua. Ánh trăng bàng bạc rải xuống những lát ngói, người thiếu niên cô âm thầm yêu mến đứng dưới ánh trăng, mi mục như họa, quang cảnh này giống như bộ phim điện ảnh “Gã kị binh rơi xuống mái nhà”* mà Hạ Nhật cực thích. Mông Qua của cô là một chàng kị binh đẹp trai dũng cảm có đôi mắt màu nâu.

Vì sợ Hạ Nhật té, Mông Qua bèn ngồi xổm xuống, ôm Hạ Nhật vào trong lòng, cầm điện thoại bảo mọi người đến đây đón họ.

Thật ra, Hạ Nhật không hề say, chỉ có chút buồn ngủ thôi, cô biết người ôm mình chính là Mông Qua.

“Chàng kị binh của em, chàng có thể đến em thật rất vui.” Hạ Nhật thở dài, cứ vờ như bây giờ là một cảnh phim vậy.

“Xem nhiều phim quá rồi.” Mông Qua cảm thấy Hạ Nhật càng ngày càng khó hiểu, không giống như lúc trước hề cô nói gì cậu cũng đều đoán được: “A Nhật, gần đây cậu sao vậy?”

“Chẳng sao cả, chỉ là tôi thất tình thôi.”

“Thất tình?” Mông Qua gần như nhảy xổm lên: “Thằng nhóc Giang Hạo Thiên đó thay lòng rồi?”

“Không phải.” Hạ Nhật chỉ đành than thở trong lòng.

Không phải Giang Hạo Thiên, trước giờ đều không phải Giang Hạo Thiên.

“Là chàng kị binh của tôi yêu cô gái khác rồi, người diễn viên vào vai đó đã yêu rồi.”

Mông Qua dùng tay cốc mạnh lên đầu Hạ Nhật, đúng là cái đầu đá không khôn lên nổi.

“Này, người ta có thể làm bố cậu luôn rồi đấy, cậu thích trai già sao?”

Rướn đầu ra khỏi lồng ngực Mông Qua, dựa lên vai Hạ Thiên, bắt đầu từ giờ, cô không thể này sinh quá nhiều lưu luyến nữa. Hạ Nhật nhắm mắt lại, cô có hơi mệt, cô muốn ngủ.

Tháng tám, Hạ Nhật và Mông Qua trở thành sinh viên năm nhất của Bắc Đại.

Lần đầu bước vào ngôi trường trứ danh này, Hạ Nhật không nói rõ được tâm trạng của bản thân, ngũ vị tạp trần, vì nuối tiếc lớn nhất là bố cô không được thấy thời khắc này.

Năm nhất này trôi qua trong sóng yên biển lặng, không có tình tiết đặc sắc cũng chẳng có gì lãng mạn. Trái lại Mông Qua lại như cá gặp nước, gương mặt đẹp trai, gia thế tốt lành lại thêm vào trình độ dương cầm hơn người đã đẩy cậu lên bảo tọa của nhân vật nổi tiếng, người hâm mộ của cậu quý lễ cậu như thần thánh. Cũng không ít cô gái có điều kiện tốt hoặc kín đáo hoặc lộ rõ mà đưa đẩy gợi ý với cậu, sau khi biết cậu có một người bạn gái như Tô Hồng Liên thì có người liền tự động rút lui khỏi đám người hâm mộ, đương nhiên, có một vài cô không sợ chết mà phát lời khiêu chiến với Tô Hồng Liên.

Có lẽ vì đã lớn hơn, cũng có lẽ vì nhân số ít đi, mọi người đều hiếm khi xuất hiện ở công xưởng ước mơ. Thành Chí Cao mang một số món ở công xưởng ước mơ đến quán bar học sinh mà gã mở chung với anh họ mình, tên của quán bar vẫn là “Công xưởng ước mơ”, địa điểm tụ tập của mấy người họ cũng đổi thành cái công xưởng ước mơ hiện tại. Nhưng Hạ Nhật vẫn thích công xưởng ước mơ lúc trước hơn, thỉnh thoảng cô sẽ về lại đó, lặng lẽ ngồi một hồi dưới ánh trăng loang lổ.

Giang Hạo Thiên là nhân vật gần đây khiến Hạ Nhật đau đầu nhất, sau khi Hạ Nhật hết lần này đến lần khác thể hiện cho cậu biết rằng mình không có

cảm giác gì với cậu, cậu vẫn cứ làm theo ý mình. Bởi vì biết yêu một người trong khoảng thời gian dài là cảm giác như thế nào nên Hạ Nhật không nỡ để cậu nuôi hy vọng, nhưng nhiều lần ám thị vẫn vô hiệu, giờ lại biến thành tình huống dửng dưng không dứt được.

Bài học của năm nhất rất nhẹ nhàng, Hạ Nhật có khi sẽ đến kịch viện nhỏ bên cạnh trường để làm thêm, giúp xử lý một số đạo cụ sân khấu. Công việc này tuy tiền lương không cao cũng không ổn định nhưng Hạ Nhật lại rất rất thích, cô trời sinh đã đam mê những thứ này rồi.

Mông Qua là một người bận rộn ở trường, Hạ Nhật rất ít khi đi tìm cậu, cậu cũng rất ít khi tìm Hạ Nhật. Hiện tại bởi vì hai người học giờ khác nhau nên cũng không cần cùng nhau về nhà, buổi tụ họp tại quán bar “Công xưởng ước mơ” vào Chủ Nhật lại vì Hạ Nhật phải đến kịch trường làm thêm nên rất ít khi tham gia, lại vì Hạ Nhật cố ý né tránh thời gian về nhà, hai người họ cách mười mấy ngày mới đụng mặt một lần, gặp nhau cũng chỉ vội vã trao đổi vài câu.

Tối nay, Mông Qua ngồi ở quán bar “Công xưởng ước mơ” bỗng cảm thấy buồn chán, cậu vô thức nhìn qua bên phía tay trái mình, phát hiện bên ấy dường như thiếu mất chút gì đó. Rất lâu sau, cậu mới nhớ ra đã một khoảng thời gian rất dài chưa thấy Hạ Nhật rồi. Gần đây bận rộn với việc tận hưởng mọi thứ tươi mới của đại học, lại thêm vào việc thời gian rảnh rỗi đều đã bị Tô Hồng Liên dùng những cuộc hẹn hò muôn màu muôn sắc chiếm đầy rồi.

“Tại sao hôm nay A Nhật không đến?” Mông Qua hỏi Thành Chí Cao.

“Đại thiếu gia, em ấy không chỉ có hôm nay mới không đến.” Thành Chí Cao nhìn Mông Qua đang kè kè sát bên Tô Hồng Liên, Hạ Nhật cũng chẳng phải thánh nhân mà.

Mông Qua cầm điện thoại lên, Thành Chí Cao ngăn cậu lại: “Đừng gọi nữa, Hạ Nhật bảo không tiện đến, em ấy phải làm thêm”

“Làm thêm?” Mông Qua rà soát trong đầu một lúc, mơ màng nhớ hình như Hạ Nhật đã nhắc đến với cậu về chuyện này, chỉ là cậu quên mất rốt cuộc cô làm gì rồi: “Một sinh viên như cậu ta không lo học hành, chạy đi làm thêm cái gì chứ, cậu ta còn không phải xem mình như nữ chính lương thiện cần miễn phân đấu trong phim thần tượng sao.”

“Đáp đúng rồi.” Thành Chí Cao búng tay một cái: “Hạ Nhật của chúng ta ấy hả, là một cô gái tốt thế đấy.”

Tô Hồng Liên nghe vào, liền thấy không thoải mái, Hạ Nhật ở trong lòng đám con trai ở công xưởng ước mơ đã trở thành một kiểu mẫu, một sự tồn tại đặc biệt. Cô nhớ đến bức tranh mà Hạ Nhật đã vẽ trong công xưởng ước mơ, nó giống như một thế giới nhỏ, bảy người họ sống trong thế giới đó một cách hài hòa, dường như ai cũng không xen vào được, bao gồm cả bản thân. Cô nhớ cô từng đề nghị Hạ Nhật thêm mình vào tranh, nhưng lúc đó Hạ Nhật lại mỉm cười, nói với cô rằng về thêm một người nữa thì không phù hợp với không gian trong tranh.

Với tâm tư nấn cảm của con gái, Tô Hồng Liên âm thầm cảm nhận được chút gì đó, nhưng cô không muốn suy nghĩ sâu vào.

“Cũng chẳng phải chỉ có mình Hạ Nhật làm thêm, hiện giờ rất nhiều sinh viên đều vừa làm vừa học cả.” Tô Hồng Liên lười nhác tựa đầu lên vai Mông Qua, cô thích khoảng thời gian thân mật như vậy, Mông Qua cũng thích.

Thành Chí Cao bắt đầu thấy ngứa mắt Tô Hồng Liên, càng ngày càng không thích cô nàng này, sau khi trải qua một khoảng thời gian, Thành Chí Cao đã nghĩ thông được rằng chút tâm tư ban đầu mình dành cho Tô Hồng Liên chẳng qua cũng chỉ là đam mê của thời thiếu niên, lòng ao ước với thứ đẹp đẽ.

Người con gái xinh đẹp trước mắt này mang đến cho người khác cảm giác áp bách bức người: “Nhưng tôi đánh cược rằng đại tiểu thư cô đây nhất định sẽ không trở thành một trong số đó.”

“Tại sao tôi phải trở thành một trong số đó chứ, tôi cũng chẳng phải lo ăn lo mặc.” Tô Hồng Liên liếc Thành Chí Cao một cái.

Thành Chí Cao định phản bác thêm, nhưng Mông Qua lại bực bội động ly một cái: “Được rồi, thôi đi.”

Tối hôm nay, Mông Qua về nhà sớm, trên con phố cách nhà không xa nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, cậu bước xuống xe.

Cậu trai cao gầy đang dắt xe đạp, cô gái nhỏ người cảm sách đi bên cạnh nó, hai người chậm chậm bước. Cũng không biết cậu trai đã nói những gì, cô gái thỉnh thoảng lại bật cười, tiếng cười trong trẻo, như tiếng chuông gió vui tai.

Mông Qua đi nhanh tới, rồi lại thả nhẹ bước sau lưng họ, đi theo bước chân không nhanh không chậm của họ.

“Thật muốn lớn nhanh một chút, vậy thì không cần người ta lo lắng cho.” Giọng của thiếu niên uôm uôm rầu rĩ.”

Này, em có chỗ nào khiến người ta lo lắng hả, trước giờ chị chưa từng lo lắng về em. Hiện tại chẳng phải em đã lớn rồi sao?! Em coi, giờ đây em đã hiểu chuyện, mỗi ngày đến đón chị về nhà này. Em nói xem, ở thành phố Bắc Kinh này còn có ai hiểu chuyện hơn em trai của chị chứ.”

“Chị, chị đừng đi đến đó làm thêm nữa, mấy cái đạo cụ đó rất nặng, nếu chị bị thương thì làm sao?”

“A Thiên, kì thực, thật sự chẳng hề vất vả, thỉnh thoảng chị mới khiêng mấy cái đó. Việc làm thêm ở đó đối với chị là nhất cử lưỡng tiện, một là chị thật sự thích, hai là có thể kiếm tiền.”

“Chị, giờ chúng ta cũng không cần lo tiền mà, chẳng phải không cần đóng học phí sao?!”

“Vậy chị để dành số tiền đó cho sau này dùng.” Ngừng một lát: “Sau này dùng để cưới vợ cho em.”

“Xi...” Cậu thiếu niên bật cười: “Là bản thân chị muốn giữ làm của hồi môn chứ gì?”

“Vậy cũng được đó. Không biết em trai chị thích kiểu con gái gì nhỉ, để chị để ý chút cho em.”

“Ừm...” Thiếu niên quay đầu nhìn chị mình một cái: “Thích kiểu con gái gì hả? Tốt nhất là giống như chị đấy, vừa ngoan ngoãn, vừa xinh đẹp.”

“Ừ,” Cô gái bật cười khúc khích: “Lựa chọn sáng suốt đấy, em trai chị quả nhiên có mắt nhìn.”

Mông Qua theo phía sau không nhìn được nữa, cứ thế này thì hai chị em họ không biết sẽ tự sướng đến chừng nào. Mông Qua chạy lên đi ngang hàng với họ.

“Này, chị em hai người còn muốn tặng bốc lẫn nhau đến khi nào?” Mông Qua lắc đầu với Hạ Thiên và Hạ Nhật.

*Le hussard sur de toit

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nóng lòng không yên (1)

Trên con phố yên tĩnh chỉ còn lại Hạ Nhật và Mông Qua.

“A Nhật, em trai cậu dạo này sao thế hả? Cứ luôn mặt cau mày có với tôi, tôi làm gì đắc tội với nó à?” Mông Qua cảm thấy kì lạ, không biết thẳng thắn nói Hạ Thiên bị gì, trong khoảng thời gian này nó cứ quái lạ sao ấy.

Hạ Nhật bật cười, cậu em của cô hẳn là cảm thấy bất bình cho cô đây.

“Trẻ con trong độ dậy thì chẳng phải đều vậy sao?!”

“Nhưng tôi chưa hề như vậy.” Mông Qua vọt miệng nói.

Ngừng chân một chút, ánh mắt sâu thẳm của Hạ Nhật nhìn Mông Qua một cái, con người này ở trước mặt người khác đã giấu đi tất cả sự nổi loạn và bốc đồng của mình rồi.

Hai người nhìn nhau một lát, tự động ngẫm hiểu.

“Hong Liên dạo này vẫn khỏe chứ?” Hạ Nhật đổi hướng chủ đề, cô đã rất lâu không qua chỗ cụ ông Tô rồi, cô và Hồng Liên thỉnh thoảng cũng gọi cho nhau, nhưng chuyện để nói không còn nhiều như trước nữa, thường thì nói mấy câu lại bắt đầu im lặng: “Chuyện em ấy thi vào Bắc Anh đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Cũng tạm, cô ấy đã mời giáo viên kèm riêng cho mình.” Mông Qua không biết tại sao lại có chút mất tự nhiên khi nói về Hồng Liên trước mặt Hạ Nhật.

Lại một màn lặng im, Mông Qua cảm thấy loại không khí này khiến bản thân bất an, cứ như có gì đó đang từng chút một trôi đi mất vậy.

“A Nhật,” Mông Qua đứng lại, nắm lấy bả vai Hạ Nhật: “Cậu nghe đây, cậu là người bạn tốt nhất của tôi, cho dù tôi đã có bạn gái, nhưng cậu vẫn là người bạn tốt nhất của tôi, cậu hiểu chứ?”

“Ừ, biết rồi.”

Sao lại không hiểu chứ, nhưng việc giữ vững chuẩn mực bạn bè còn khó hơn cả trong tưởng tượng, cho nên luôn phải tránh thật xa.

Mông Qua nằm trên giường nghĩ đến hai chị em họ, cậu vô cùng hâm mộ tình cảm giữa hai chị em, càng hâm mộ Hạ Thiên vì có được người chị như Hạ Nhật. Trước đây luôn cảm thấy Hạ Nhật rất ngốc, hiện tại lớn rồi, Mông Qua đã hiểu được rằng đó là thật thà, ở thời đại này người giống Hạ Nhật càng ngày càng ít, sau này, người con trai có được Hạ Nhật sẽ rất hạnh phúc.

Cậu lại nhớ đến lời Hạ Thiên nói về việc sinh lễ, đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh. Lấy chồng, Hạ Nhật sẽ lấy chồng, Mông Qua cảm thấy việc này cứ là lạ sao ấy.

Vỗ đầu mình một cái, bản thân đã cặp kè rồi thì lẽ nào Hạ Nhật sẽ không đi cặp kè sao.

Thời gian trôi đi rất nhanh, khi Hạ Nhật thấy sinh viên năm nhất với bộ mặt non nớt gọi mình là đàn chị mới ngỡ ngàng cảm giác được việc mình đã là sinh

viên năm hai rồi.

“Nghĩ gì vậy?” Kiều Văn Cầm đi qua vỗ lưng cô một cái.

Nếu như nói về thu hoạch lớn nhất của năm nhất thì hẳn nên nói đến việc Hạ Nhật đã quen biết với cô bạn tên Kiều Văn Cầm này. Kiều Văn Cầm là một mỹ nhân mà mọi người đều công nhận, người đẹp gia thế tốt lại thêm vào bản tính ôn hòa, là đóa hoa của khoa Ngoại ngữ, cô nàng và Hạ Nhật đặc biệt có duyên, bọn họ mới thân thiết với nhau từ học kì sau của năm nhất.

“Thời gian như nước ấy.” Hạ Nhật chỉ cậu sinh viên năm nhất kia.

“Hiếm có khi Hạ Nhật nhà ta lại đa sầu đa cảm như vậy đấy.” Kiều Văn Cầm kéo Hạ Nhật chạy đến dưới bóng cây, mặt trời mùa hè này gay gắt quá.

Từ xa, Hạ Nhật trông thấy Mông Qua và mấy người nữa đi về phía bọn cô, lúc đi ngang qua cậu cũng không ngẩng đầu mà lướt thẳng đi. Hạ Nhật biết Mông Qua nhìn thấy cô rồi, nhưng cậu không muốn chào hỏi cô.

“Thật hống hách, chẳng phải gương mặt dễ nhìn chút thôi sao? Chẳng phải gia thế tốt hơn người ta chút thôi sao? Chẳng phải biết chút xú về đàn dương cầm thôi sao?” Kiều Văn Cầm kinh thường nói: “Cái tên Mông Qua này còn thật xem mình là hoàng tử ấy, xì, bõn cô nương mới không thêm đề vào mắt. Bõn cô nương xem thường nhất là thứ bình hoa này.”

Hạ Nhật khẽ cong môi, cuối cùng cũng có cô gái miễn dịch với Mông Qua. Tiếp đó, trong lòng lại thấy đắng chát, nguyên cả mùa hè Mông Qua không nói câu nào với cô. Từ sau khi cô mời Chủ Nhật đều cùng bà chủ đi nhà thờ, Mông Qua chẳng thêm đề ý đến cô nữa.

Nhưng, cô không hề làm sai, chỉ có điều cô và mẹ kế của cậu thân cận nhau chút thôi.

Mấy tháng trước, bà Mông ngã bị thương ở tay, bà là tín đồ trung thành của đạo Cơ Đốc, mỗi thứ bảy đều sẽ đến nhà thờ để giúp phát tiệc Thánh, sau khi tay bà bị thương thì cụ ông Mông bảo Hạ Nhật đi cùng bà để chăm sóc, tiện thể làm thay việc của bà.

Ở cùng với nhau, Hạ Nhật dần cảm nhận được đây là một người phụ nữ cô đơn và có chút đáng thương, hơn nữa lòng dạ cũng không xấu, chồng mãi bận rộn với sự nghiệp, lại vì quan hệ với Mông Qua mà luôn rụt rè thận trọng trong nhiều việc.

Một ngày nọ, khi Mông Qua nghe thấy Hạ Nhật gọi bà là dì thì lập tức đổi sắc mặt. Trước giờ, bà Mông luôn muốn Hạ Nhật gọi bà là dì, nhưng Hạ Nhật vẫn luôn vì quan hệ của Mông Qua mà gọi bà bằng bà chủ. Gần gũi với bà rồi, Hạ Nhật cảm thấy mình gọi bà là bà chủ thật cũng quá lạnh nhạt, bà không chỉ đối xử tốt với cô mà còn tốt với Hạ Thiên nữa.

Nào ngờ được, Mông Qua lúc đó liền nói: “Hạ Nhật, cậu mở to mắt ra nhìn thử xem cậu cần đứng về bên nào.”

Đó căn bản không phải là vấn đề cần đứng về bên nào, Hạ Nhật thấy đau đầu, nhiều năm nay, Mông Qua hề đụng mặt mẹ kế mình thì hết như một con nhím. Mặc Hạ Nhật giải thích thế nào cậu cũng đều không nghe.

Thế nên đã hình thành cục diện như thế này.

Chuyện khiến Hạ Nhật đau đầu hơn còn ở phía sau, Kiều Văn Cầm hôm nọ còn bảo xem thường kiểu bình hoa như Mông Qua, sau mấy ngày liền phát biểu tuyên ngôn tình yêu với Hạ Nhật. Cô nàng bảo mình yêu Mông Qua rồi, nói là bị ngón đàn của Mông Qua mê hoặc, còn bảo là phải theo đuổi Mông Qua cho bằng được. Vì thế, gần đây trong trường dậy lên tin hoa khôi khoa ngoại ngữ yêu chàng hoàng tử dương cầm.

Cách theo đuổi của Kiều Văn Cầm có thể nói là rầm rầm rộ rộ, mỗi ngày đều dồn hết tâm trí để nghĩ ra đủ kiểu tình cờ gặp mặt, tóm lại là biến hóa khôn lường. Sau cùng, Hạ Nhật nói cho cô nàng biết, Mông Qua người ta có bạn gái rồi. Nhưng cô nàng vẫn kiêu ‘tôi thích thì tôi làm’, tỏ rõ không thêm đề tâm.

Hơn một tháng sau, Hạ Nhật thấy cô nàng lén trốn ở một góc khuất. Hóa ra là Mông Qua để cô nàng theo đuổi chán rồi nên một ngày nọ đồng ý hẹn hò, nhưng ai biết được cậu lại mang một cô gái vô cùng xinh đẹp đến cùng, rồi kéo cô ta lại làm một màn hôn cuồng nhiệt, nói rằng:

“Tôi có người bạn gái như vậy còn thêm đề mắt cậu sao? Nếu như cậu có não thì nghĩ kĩ lại xem.”

Quả nhiên là tác phong của Mông Qua, không phải thứ mình đề tâm thì toàn dẫm đạp dưới chân cả.

Hạ Nhật còn nhớ lời cậu cảnh cáo cô hôm ấy, cậu nói:

“Hạ Nhật, cậu đừng có tự cho mình là hay, xem bản thân như Chúa cứu thế. Sao nào? Bây giờ có phải lại muốn dùng lòng nhân ái bao la của cậu để giúp chúng tôi hóa giải hiểm khịch không? Thật nực cười, tôi thỉnh thoảng chiều cậu thì cậu xem mình là gì của tôi rồi à!?”

Kiều Văn Cầm tuy có vẻ ngoài xinh xắn hoạt bát, nhưng tính cách của cô nàng trước giờ vẫn luôn rất thờ ơ qua quýt. Có thể khiến cô nàng đau lòng như thế, xem ra cô nàng thật sự thích Mông Qua rồi, bởi vì càng thích mới sẽ càng đau lòng. Hạ Nhật sao không hiểu được chứ.

Cầm điện thoại gọi cho Giang Hạo Thiên, biết được Mông Qua đang ở công xưởng ước mơ, Hạ Nhật liền kéo tay Kiều Văn Cầm đi.

Quán bar “Công xưởng ước mơ” mà Thành Chí Cao mở này, Hạ Nhật tổng cộng chỉ mới đến có ba lần. Vừa vào cửa, Thành Chí Cao liền hô lên “Khách hiếm!”, Hạ Nhật đưa mắt nhìn, ngoại trừ anh em nhà họ Trâu ra thì mọi người đều có mặt. Mông Qua và Tô Hồng Liên ngồi cùng nhau, hai

người đều cười rất vui vẻ.

Hạ Nhật đưa Kiều Văn Cầm đến trước mặt Mông Qua.

Mông Qua nhìn thấy Hạ Nhật thì trong lòng chợt mừng, cậu cho rằng cô đến cúi đầu với cậu, mẹ kế luôn là cái gai trên lưng cậu, nhìn thấy Hạ Nhật thân cận với bà thì cậu chịu không nổi. Người khác thì sao cũng được, nhưng Hạ Nhật thì khác, chỉ có Hạ Nhật là không được, cậu cố chấp cho là như thế.

Ai ngờ...

“Mông Qua, cậu xin lỗi Văn Cầm mau.” Hạ Nhật dùng ánh mắt gay gắt nhìn Mông Qua đang thư thái ngồi một bên.

Hóa ra là muốn cậu xin lỗi. Mông Qua vô cùng thất vọng, tiếp đó cười giễu: “Hạ Nhật, cậu lại uống lộn thuốc rồi.”

“Mông Qua, con gái giống như hoa vậy, sinh ra là để được yêu thương và trân trọng. Cậu không yêu cậu ấy cũng không sao, cậu có thể nói cho cậu ấy biết, nhưng xin cậu đừng xem thường tình yêu của cậu ấy. Cho nên, Mông Qua, cậu xin lỗi Văn Cầm đi.”

Gian phòng bao tĩnh lặng vang lên giọng của Hạ Nhật, trầm thấp, chậm rãi.

Đây là Hạ Nhật công khai chỉ trích Mông Qua ở trước mặt mọi người. Giang Hạo Thiên không nhịn được mà thầm hoan hô người trong lòng mình, quả nhiên là cô gái mà cậu mến mộ. Mấy lời vắn vè này từ miệng Hạ Nhật nói ra lại không hề lộ vẻ màu mè, còn phân lượng vừa đủ, khiến cho người trước giờ vẫn luôn nổi tiếng thông minh như Mông Qua thoát biến sắc mặt.

“Này, Hạ Nhật, xem ra tối nay cậu không chỉ uống lộn thuốc, mà còn trúng độc Shakespeare nữa ấy. Xin lỗi? Chỉ dựa vào một cọng rau mầm như cậu? Hay là cậu dựa vào vị đại Phật đồ của nhà tôi nên cho rằng bản thân từ gả rừng biến thành phượng hoàng rồi? Tại sao tôi phải xin lỗi cậu ta? Dựa vào việc cậu ta yêu tôi? Trên thế giới này nhiều đứa con gái yêu tôi như thế, nếu mỗi một người tôi đều phải hứng như hứng hoa, vì thì tôi chẳng phải mệt chết rồi sao.”

Mông Qua khoác vai Tô Hồng Liên ngồi bên cạnh: “Hồng Liên, em nói xem, anh có cần nghe lời Hạ Nhật không?”

“Mông Qua...” Tô Hồng Liên kéo tay Mông Qua, ánh mắt tỏ ý Hạ Nhật đừng tiếp tục như thế nữa.

Mông Qua gạt tay Tô Hồng Liên ra, lạnh lùng nói: “Hai người các người thật buồn cười.”

“Kẻ buồn cười là cậu đấy, Mông Qua.” Hạ Nhật nổi giận: “Cậu trước giờ luôn là đứa trẻ được chiều hư, tự kiêu, ngang bướng, trước giờ đều không biết tôn trọng người khác. Mông Qua, cậu sống uống phí rồi.”

Lời vừa dứt, một chiếc ly thủy tinh liền bay về phía Hạ Nhật, may mà Kiều Văn Cầm kéo Hạ Nhật ra, bằng không Hạ Nhật nhất định đã đổ máu.

Giang Hạo Thiên vùng nắm đấm về phía Mông Qua, Mông Qua không kịp phòng bị liền bị cậu đánh ngã ra sô pha, những thứ trên bàn rơi xuống đất hết.

Hiện trường lâm vào cảnh hỗn loạn.

Thành Chí Cao và Lâm Sinh Muội mỗi người đỡ lấy một người. Mông Qua còn muốn xông lên đánh Giang Hạo Thiên, Hạ Nhật liền đứng che trước mặt Giang Hạo Thiên.

“Đủ rồi, Mông Qua, trước giờ tôi chưa từng thất vọng về cậu như hôm nay. Nếu như cậu cảm thấy tôi khiêu chiến quyền uy của cậu, vậy thì cậu đánh tôi là được rồi.”

Vì lời của Hạ Nhật mà Mông Qua cảm thấy bản thân như một quả bóng đột nhiên bị xì hơi, trước giờ cậu chưa từng thấy Hạ Nhật dùng thần tình như vậy để nói chuyện với mình. Hạ Nhật thất vọng về cậu rồi, thông tin này khiến cậu chợt thấy hoảng loạn, nắm đấm vô chặc bỗng chốc mất sức mà buông ra.

“Là cậu không đánh đấy. Văn Cầm, chúng ta đi.” Hạ Nhật không nhìn Mông Qua lấy một cái, đỡ Giang Hạo Thiên bị Mông Qua đấm vào mặt lên rồi cùng nhau rời đi.

Khụy chân, Mông Qua bỗng chốc ngồi phịch xuống sô pha.

Tô Hồng Liên nhìn thấy trên mặt người mình yêu nhìn theo hướng Hạ Nhật rời đi mà xuất hiện biểu cảm khiến bản thân vô cùng xa lạ, hết như đã mất đi thứ mà cậu yêu quý vậy.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bồn chồn không yên (2)

Tiếp sau đó, quan hệ giữa Mông Qua và Hạ Nhật bèn trở nên lạnh nhạt.

Hạ Nhật nhân chút thời gian rảnh rỗi ngày Chủ Nhật để đến chỗ ông Tô tìm Tô Hồng Liên. Cửa nhà cụ ông Tô đã khóa, gọi vào điện thoại của Tô Hồng Liên cũng khóa máy, Hạ Nhật bèn ngồi ở cửa đợi. Hôm đó Hạ Nhật cảm thấy bản thân có chút xốc nổi, thậm chí cô đã không đứng trên lập trường của Tô Hồng Liên để mà suy nghĩ. Cô nàng và Kiều Văn Cẩm đều là bạn thân của cô, nhưng từ lúc Tô Hồng Liên đến với Mông Qua, Hạ Nhật cảm thấy mình đã vô thức giữ khoảng cách với cô nàng.

Phải đợi rất lâu mới nhìn thấy Tô Hồng Liên bước xuống từ một chiếc xe thể thao đắt tiền, một người đàn ông trung niên khí chất nho nhã bước xuống mở cửa xe cho Tô Hồng Liên, sau khi mở cửa xe cũng không lập tức về ghế lái, mà dừng lại ngay trước mặt Tô Hồng Liên để chỉnh tóc cho cô nàng. Tô Hồng Liên cũng không ngăn ông ta lại, giữa hai người lộ ra chút cảm giác mờ ám như có như không.

Chiếc xe đã đi, Hạ Nhật yên lặng đứng tại chỗ, Tô Hồng Liên vừa bắt gặp ánh mắt của Hạ Nhật, thần sắc có chút hốt hoảng, rồi lại khôi phục về bình tĩnh.

“Chị đến rồi à, Hạ Nhật.” Cô nàng rút chìa khóa ra từ chiếc ví: “Ông nội em mấy hôm nay đi du lịch Hàng Châu với bạn rồi.”

“Người vừa này đưa em về là ai vậy?” Hạ Nhật vẫn biết Tô Hồng Liên rất được yêu thích, trước đây tên của những người con trai được lưu trong điện thoại của cô nàng cũng không dưới năm mươi.

Tay cầm chìa khóa của Tô Hồng Liên chợt run: “À, đó là bạn của bố em, là người bác trông nom em từ nhỏ.”

“Là như vậy à.”

Khó trách. Lòng Hạ Nhật nhẹ xuống, cô sợ người con gái yếu điệu mỹ lệ như ngọn lửa này sẽ mang đến thương tổn cho Mông Qua. Về nghĩa chính xác thì Tô Hồng Liên là mối tình đầu của Mông Qua, mà mối tình đầu lại là thứ khắc cốt ghi tâm.

Hai người ngồi trong sân, Tô Hồng Liên lấy trà cụ ra pha trà cho Hạ Nhật. Tay của Tô Hồng Liên rất đẹp, trắng nõn lại thon dài, cũng như bộ tách trà đẹp để trắng tinh này vậy, hết như một tác phẩm nghệ thuật.

“Hồng Liên, chúc mừng em.” Hạ Nhật nhớ ra mình còn chưa chúc mừng cô nàng. Tô Hồng Liên năm nay đã đỗ Bắc Ảnh, hôm nọ Mông Qua đã mở party chúc mừng cho cô nàng ở công xưởng ước mơ, vừa hay Hạ Nhật lại có việc nên vắng mặt.

Tô Hồng Liên ngẩng đầu lên, nháy mắt với Hạ Nhật: “Chuyện đương nhiên thì có gì đáng để chúc mừng chứ.”

Trên rất nhiều phương diện, Tô Hồng Liên và Mông Qua cực giống nhau, xuất sắc, tự tin, thông minh, tinh tế.

Nhấp trà thơm giọng, Hạ Nhật nói: “Chuyện ngày hôm đó thật xin lỗi, chị không đứng ở lập trường của em để nghĩ cho em, hôm đó chị nghĩ chị đã tức đến điên rồi.”

Tô Hồng Liên phì cười, nhìn sâu vào Hạ Nhật một lúc, tay nắm lấy tay Hạ Nhật.

“Nghe này, Hạ Nhật, chị không cần như vậy, chị không cần phải lo nghĩ toàn diện như thế, em sẽ đau lòng đó. Những lời hôm đó chị nói rất đúng, con gái như đoá hoa, sinh ra là để được trân trọng, em hy vọng Hạ Nhật sẽ trân trọng bản thân, chị không cần phải luôn nghĩ xem người bên cạnh sẽ như thế nào, chị chỉ cần nghĩ xem chị muốn như thế nào là được. Lúc chị không vui có thể những nhoe cần quấy, phải nhớ rằng chị không nợ ai cả, cho nên chị không cần phải nghĩ cho ai hết, cũng đừng để việc đó biến thành thói quen.”

Thói quen? Hạ Nhật vẫn luôn cảm thấy thói quen là một thứ rất đáng sợ, cuộc sống nương nhờ từ nhỏ để khiến bản thân hình thành chế độ sống như vậy. Trước đây, ở dưới quê thì lo lấy lòng chú thím, lúc đến Bắc Kinh thì vào vai cô bé ngoan hiền, cô sắp quên mất bản thân mình vốn nên thế nào rồi.

Tô Hồng Liên là một cô gái thông minh, vừa nhìn đã nhận ra ngay thứ mà cô lãng quên mất.

Cứ luôn vờ lạc quan, vờ tích cực, vờ mãi đến sau cùng cũng tự cho rằng bản thân là như thế. Hạ Nhật cười khan một tiếng.

Cùng bà Mông ra khỏi nhà thờ, lần này bà không bảo tài xế đưa thẳng về nhà mà lại đến Starbucks. Hạ Nhật ngồi lại trên xe cảm thấy có hơi lạ, bà Mông sao lại đến Starbucks làm gì, nhìn tiếp cô lại thấy Tô Hồng Liên, cô nàng vẫn mặc đồ màu đỏ ngồi ở vị trí rất bắt mắt ngay bên cửa sổ. Bà Mông ngồi xuống trước mặt cô nàng, tình huống này khiến Hạ Nhật cảm thấy rất quái lạ.

Xuyên qua cửa sổ, Hạ Nhật thấy Tô Hồng Liên lắc đầu với bà Mông, cô bèn xuống xe đẩy cửa tiệm ra.

Hai người có vẻ rất kích động, Hạ Nhật vừa định hỏi rõ tình hình thì cửa tiệm Starbucks lại lần nữa bị đẩy ra, lần này người bước vào là Mông Qua đang nổi giận đùng đùng. Cậu vừa vào liền sang chắn ngay trước mặt Tô Hồng Liên, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào bà Mông.

“Bà tìm cô ấy làm gì, hà di?” Tiếp đó, cậu cậu bần nhìn sang Hạ Nhật: “Là cậu đưa bà ấy đến phải không? Hạ Nhật, rốt cuộc cậu có ý đồ gì?”

“Lẽ nào là hai người bắt tay nhau diễn cho tôi xem cảnh cầu huyết trong mấy bộ phim dài tập sao? Nhưng di à, di biết đấy, di đến cả tư cách làm mục ác

phụ cũng chẳng có. Còn Hạ Nhật, cậu lại mưu tính gì đây? Lẽ nào là nữ phụ yêu thầm tôi? Nhưng nữ phụ thì sau cùng cũng chẳng có kết cục gì tốt đẹp đâu.”

Hạ Nhật nhất thời nghẹn lời. Con người này đã ở cùng cô trong suốt mười năm, hôm nay ngay lúc này lại nói ra những lời như thế, Hạ Nhật cảm thấy không muốn nói lời nào với cậu nữa.

Mông Qua lại hồi hận rồi, cậu rõ ràng biết Hạ Nhật là người thế nào, nhưng cái cảnh Hạ Nhật và mẹ kế cậu đi cùng nhau vẫn cứ vô cùng chướng mắt, lại thêm vào khuôn mặt trắng bệch của Tô Hồng Liên, có một số lời cứ như thế mà không thể tự chủ vọt ra.

Bà Mông cảm chiếc ví da trên bàn lên, không giải thích một lời mà kéo Hạ Nhật ra khỏi Starbucks.

Ở trên xe, bà Mông chậm rãi nói ra nguyên nhân bà đến gặp Tô Hồng Liên.

Hóa ra, một người bạn của bà Mông phát hiện chồng của mình hai năm nay có qua lại rất thân với một cô gái trẻ, bà ấy đã cho người điều tra, mới biết cô gái ấy là con gái người bạn làm ăn của chồng mình. Hai năm trước, chồng bà ấy đã bán đứt một phần cổ phiếu của công ty để giúp đỡ một chủ nhà đất đang trên bờ vực phá sản, mà con gái của chủ nhà đất đó là Tô Hồng Liên. Bà Mông trong lúc vô tình biết được bạn trai của cô gái đó là Mông Qua, bà sợ Mông Qua bị tổn thương nên đã trực tiếp đến tìm Tô Hồng Liên.

Hạ Nhật đột nhiên nhớ đến người đàn ông trung niên đã đưa Tô Hồng Liên về hôm đó.

Hôm sau, Hạ Nhật trực tiếp đến trường của Tô Hồng Liên tìm cô nàng.

Tô Hồng Liên như đã lường trước được Hạ Nhật sẽ đến tìm mình, cô nàng đưa Hạ Nhật đến quán cà phê gần trường.

“Hạ Nhật, bây giờ chị đã biết rồi chứ, em không phải tốt đẹp như chị đã nghĩ đâu.” Trong làn hơi sương mỏng bốc lên, Tô Hồng Liên nhàn nhạt nói: “Nhưng mà, em có thể nói với chị rằng em chưa hề làm ra chuyện gì có lỗi với Mông Qua cả, người đàn ông chị nhìn thấy hôm đó thật ra không phải người bác đã trông em từ nhỏ, mà là bạn làm ăn của công ty bố em. Bố em đã đầu tư thất bại ở Châu Phi, hơn nữa còn gánh cả một món nợ, sau cùng không dễ dàng gì lại xuất hiện một người đồng ý giúp đỡ, nhưng điều kiện là em nhất định phải ở bên ông ấy một khoảng thời gian. Người đó nói em giống với mối tình đầu đã mất của ông ấy, ông ấy hứa sẽ không động tay động chân gì với em, ông ấy chỉ muốn nhìn ngắm em mà thôi, muốn em thỉnh thoảng ở bên ông ấy là được. Em còn làm thế nào được đây? Thân là đứa con gái mà bố mẹ em thương yêu nhất, em không thể từ chối được.”

Tô Hồng Liên nắm lấy tay Hạ Nhật, khẩn thiết nói: “Hạ Nhật, chị phải tin em, hai năm nay giữa em và người đó đều là trong sạch cả. Em chưa hề làm ra chuyện gì có lỗi với Mông Qua hết, Hạ Nhật, em yêu Mông Qua đến đâu, chị là người biết rõ mà.”

“Vậy sau này em định sẽ thế nào? Vẫn ở bên người đó sao?”

“Người đó bảo em ở bên ông ấy thêm hai tháng là được rồi, sau này ông ấy sẽ dồn hết tâm tư lên người vợ và con gái mình.”

“Vậy Mông Qua có biết hay không?”

“Hạ Nhật, chị biết không, mỗi lần đi gặp Mông Qua em đều chuẩn bị trước cả hai tiếng đồng hồ, gội đầu, làm tóc, phối quần áo, em chỉ mong bản thân xuất hiện trước mặt anh ấy trong tư thái tốt nhất thôi. Em làm sao có thể nói anh ấy biết được đây?”

Hạ Nhật lặng yên không nói.

“Chị nhất định không ngờ được phải không, Tô Hồng Liên không ai bì được cũng sẽ vì yêu một người mà biến thành như thế này. Nhưng người đó là Mông Qua, là Mông Qua mà em vừa gặp đã yêu rồi.”

Khóe mắt Tô Hồng Liên ửng đỏ, Hạ Nhật cảm thấy xót xa, Tô Hồng Liên hơn người biết mấy, biết bao nhiêu lần cô nhìn cô nàng đối với những cậu trai kia theo cách gọi đến bèn đến vắng đi bèn đi, trước giờ chưa từng niệm tình ai.

“Hạ Nhật, em cũng muốn nói hết tất cả cho anh ấy biết, nhưng em không dám, em không nắm chắc được. Mông Qua trông có vẻ đối xử với em rất tốt, ở bên anh ấy em chưa từng phải chịu thiệt thòi bao giờ, nhưng em lại cảm thấy hình như trước giờ em chưa từng bước vào được trái tim anh ấy, có lúc, anh ấy luôn thả hồn đi đâu đó, thậm chí cả khi chúng em đang...”

Nói đến đây, mặt Tô Hồng Liên ửng đỏ, lời chưa nói cũng đã rõ được.

“Hai người... hai người ở với nhau rồi?...” Giọng của Hạ Nhật trở nên run run, đầu lưỡi như đang thất lại, gờ tay ra định cầm ly cà phê trước mặt lên, lại phát hiện tay của mình cũng đang run lên, sau cùng cô để tay mình xuống dưới mặt bàn.

“Chưa... vẫn chưa.” Tô Hồng Liên nói giọng uể oải: “Cả mấy lần đến khúc then chốt nhất Mông Qua lại đẩy em ra, cho nên, điều này khiến em cảm thấy sợ. Em cũng không nói rõ được là đang sợ gì, em thật sự không để ý việc anh ấy mà chuyện đó với em, nhưng em biết như vậy là không bình thường, bạn em và bạn trai cô ấy quen nhau ba tháng đã lên giường, em và Mông Qua quen nhau sắp được ba năm rồi mà. Hạ Nhật, chẳng lẽ em không có sức quyến rũ đó sao?”

Lòng bàn tay để dưới mặt bàn toàn là mồ hôi, Hạ Nhật cảm thấy vô cùng bất lực khi mình như thế.

“Không phải đâu, Hồng Liên, có lẽ Mông Qua là vì quá quý trọng em, cho nên mới như thế, em nên cảm thấy vui mừng mới phải.” Hạ Nhật âm thầm tự

giữa cột bản thân, rõ ràng vừa nẩy chính cô đã thở phào một hơi. Ý nghĩa quả thật là một thứ tuyệt vời, bất kể có già tạo đến mấy thì người khác cũng nhìn không ra.

“Mong là như vậy.” Tô Hồng Liên cũng hy vọng Hạ Nhật nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giữa hạ (1)

Vào năm mới, sau khi Hạ Nhật và cụ ông Mông đến miếu tự ở lại một đêm trở về, Mông Qua đã nhập viện.

Sau khi nghe quần gia Lý kể nguyên nhân, cụ ông Mông tức đến xi khói trợn mắt, mắng: “Thằng nhóc ranh cũng học người ta đánh nhau vì ghen!”

Theo như lời quần gia Lý nói, đêm qua Mông Qua đánh nhau với mấy tên thanh niên trẻ ở khách sạn, nguyên nhân là vì một cô gái tên Hồng Liên. Mông Qua bị thương, lại sốt cao dẫn đến ngất đi, đưa đến bệnh viện phải mấy tiếng sau mới tỉnh lại.

Cụ ông Mông lập tức bảo tài xế chở ông đến bệnh viện, ông hỏi Hạ Nhật có muốn đi cùng ông không. Hạ Nhật nói qua loa rằng lát nữa sẽ đi sau, Hạ Nhật cũng không biết cái ‘lát nữa’ này là tới bao giờ.

Gọi vào di động của Thành Chí Cao, gã nói cho Hạ Nhật biết rằng Mông Qua hiện tại đã ổn, sau khi uống thuốc và truyền dịch xong thì giờ đang ngủ.

“Có chuyện gì vậy?” Chần chừ một lát, Hạ Nhật hỏi.

“Cụ thể anh cũng không rõ, lúc Mông Qua tỉnh lại cũng không nói gì, chỉ bảo Hồng Liên đi vì cậu ấy không muốn gặp con bé. Giờ thì Hồng Liên đang khóc thút thít bên ngoài kia.”

Hạ Nhật không dám xác định rằng Mông Qua đã biết chuyện kia hay chưa, nhưng cô biết hiện tại mình đang ghen tị. Mông Qua là một người rất biết tự kiểm chế, nhưng cậu lại vì Tô Hồng Liên mà đánh nhau với mấy tên con trai khác. Trước đây cậu vẫn luôn xem thường hành vi này, giờ thì...

Mông Qua bị chất giọng oang oang của ông nội mình làm tỉnh, trong mơ màng nghe thấy tiếng của ông nội làm lòng Mông Qua chợt mừng, thế có phải Hạ Nhật cũng đã về rồi không? Sau khi mở mắt ra, Mông Qua theo bản năng nhìn sang bên trái, trước đây mỗi khi cậu bệnh Hạ Nhật đều sẽ ngồi cạnh ở vị trí đó, không nói nhiều, cậu muốn ăn táo thì cô sẽ gọt táo cho cậu, cậu muốn ăn lê thì cô sẽ gọt lê cho cậu, những lúc đó, cũng không phải rất muốn ăn, nhưng cậu lại thích sai bảo cô, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhỏ của cô tắt bật vì mình thì trong lòng thấy rất vui.

Cô không ở đó. Cậu đã cho rằng cô sẽ ở đó, Mông Qua cho rằng Hạ Nhật vừa nghe thấy tin mình bị bệnh nhập viện thì sẽ chạy ngay tới, giống như lúc trước vậy. Cô không có ở đó, phát hiện này khiến Mông Qua cảm thấy giọng nói oang oang của ông nội mình phiền nhiễu hết như tiếng quạ kêu vậy.

“Ông nội, ông có thể im lặng lát không ạ?” Mông Qua không nhịn được mà quát lên.

Ông cụ bỗng chốc sững người, thằng cháu nhà ông làm sao vậy, trước đây mỗi lần ông nói chuyện với nó nó đều nghiêm chỉnh lắng nghe, mà giờ thì lại khó chịu. Quả nhiên, hồng nhan họa thủy mà.

Suy nghĩ một lát, Mông Qua lại có hơi không cam tâm, bực tức hỏi: “Ông nội, ông về từ khi nào?”

“Về lúc trưa, vừa về là nghe được tin thằng nhóc ranh nhà con thế mà lại quậy ra màn này cho ông, nên ông liền chạy vào đây.”

Mông Qua liếc nhìn sắc trời, lúc này đã đã khoảng chiều tối. Buổi trưa cách hiện tại cũng được 6-7 tiếng rồi.

“Hạ Nhật biết con nằm viện chưa?” Vẫn không nhịn nổi, Mông Qua vờ như lơ đãng hỏi.

“Sao lại không biết chứ, kể cả việc con với tên kia đánh nhau vì ghen ở khách sạn nào nó cũng biết cả rồi.”

Đánh nhau vì ghen? Mông Qua chợt thấy đau đầu. Đánh nhau vì ghen, cũng xem là vậy đi, tối hôm đó, bạn của Mông Qua nói cho cậu biết rằng cậu ta nhìn thấy Tô Hồng Liên cùng đến khách sạn với một người đàn ông trung niên. Cậu men theo địa chỉ cậu bạn cho đi tìm, kết quả thật sự nhìn thấy Tô Hồng Liên và người đàn ông trung niên kia cứ chỉ thân mật ở sảnh khách sạn.

Lúc đó, trong đầu cậu xẹt qua hai chữ “lãng lơ”. Cậu thật sự thích Tô Hồng Liên, thích đến mức cứ vờ không biết đến tình cảm của người anh em, sau khi quen nhau, sợ cô nâng hiều lắm nên chưa từng mập mờ với bất cứ cô gái nào thích mình, đối với những cô gái theo đuổi mình cũng không hề dây dưa không từ chối. Cậu nhân nhượng cô, cùng cô đi xem bộ phim mình không thích, thậm chí cả những vở kịch kéo dài đến mấy tiếng đồng hồ mà đến cả cậu cũng không biết họ đang hát những gì. Thỉnh thoảng cũng sẽ chiều theo ý thích của cô, mang một số món đồ mà cô mua cho cậu dù cậu thấy rất không tự nhiên. Cậu tự công nhận mình đã là một người bạn trai chuẩn mực rồi.

Cầm giận, đó là ý nghĩ đầu tiên khi Mông Qua nhìn thấy Tô Hồng Liên và người đàn ông kia cặp kè bên nhau, cậu liền quay đầu đi.

Nhưng Tô Hồng Liên lại trông thấy cậu, biểu cảm khi cô nàng vừa nhắc thấy cậu là kinh hoàng, sau đó kéo cậu lại.

“Mông Qua, không phải như anh đã thấy đâu. Mông Qua, anh nghe em nói, anh nhất định phải nghe em nói, anh cho em chút thời gian để giải thích với anh đi.” Tô Hồng Liên giữ chặt lấy tay Mông Qua.

Người qua lại ở sảnh khách sạn không nhìn được mà nhìn ngó đánh giá họ.

Tô Hồng Liên dùng khoảng chừng mười phút để giải thích với cậu rằng vì sao cô lại xuất hiện ở khách sạn với người đàn ông đó. Người đàn ông đó là bạn làm ăn với công ty bố cô, vì Tô Hồng Liên trông rất giống mỗi tình đầu của ông ta nên đã nảy sinh hảo cảm với cô. Cô vì công ty của bố mình mà thỉnh thoảng sẽ đi cùng ông ta, nghe ông ta kể về một số chuyện cũ với mỗi tình đầu, quan hệ của bọn họ không liên quan đến tình yêu, đơn thuần chỉ là một loại kí gửi. Còn việc tối nay xuất hiện ở khách sạn này là vì khách hàng của ông ta ở đây, cô nàng lúc đó nhất thời bị kéo đi làm phiên dịch.

“Xin lỗi, Mông Qua, em chỉ đang giúp bố em mà thôi, anh phải tin em, em chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với anh.”

Mặt Tô Hồng Liên rung rung muốn khóc.

“Hồng Liên, em nên biết rằng bố của anh là tổng tài của tập đoàn Quốc Uy, anh có thể giúp được em, nhưng tại sao em lại không nói với anh?”

“Nhưng... Mông Qua, đó là công ty của bố anh.” Tô Hồng Liên lí nhí nói.

Nghe xong câu nói của Tô Hồng Liên, Mông Qua đột nhiên nhớ đến lời hôm nọ của Hạ Nhật, cô nói: “Cậu luôn chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh!” Mông Qua chợt cảm thấy bi ai, đúng thế, thời khắc mấu chốt chỉ sẽ lỗi tên của bố mình ra, cậu nhớ đến thân tình lúc Hạ Nhật nói câu đó, có phải cô đã sớm nhìn thấu cậu rồi không?

Còn Hồng Liên, cô nàng là bạn gái cậu mà cũng không tin tưởng cậu, thật ra, ngay cả chính cậu cũng không tin tưởng bản thân.

Mang theo tâm trạng phức tạp, Mông Qua hất tay Tô Hồng Liên ra. Lúc này, mấy thằng con trai ở sảnh rất không hiểu chuyện mà muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, bèn đụng hòng súng Mông Qua đang chực chờ sắp nổ, thế nên liền có một màn đánh nhau vì ghen như vậy.

Cụ ông Mông trước khi đi bèn nói với cháu mình, “À, Hạ Nhật ấy, nó nói lát nữa sẽ đến thăm con.”

‘Lát nữa’ là lúc nào? Mông Qua đợi không thấy Hạ Nhật, trái lại đợi được một đồng bạn bè thân quen, bọn họ như cười ngửa xem hoa mà tốp đến tốp đi trước mặt cậu.

Chiều tối, mấy người Thành Chí Cao và Giang Hạo Thiên đến. Sau lưng bọn họ là Tô Hồng Liên.

Mông Qua nhìn Tô Hồng Liên một cái, thấy gương mặt rõ ràng đã khóc đỏ, trong lòng Mông Qua chợt xiu đi. Thật ra, cậu cũng tin rằng Tô Hồng Liên sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với cậu, con bé yêu cậu, điều này cậu biết.

Mấy người họ trêu chọc Mông Qua một phen, nói rằng hoa ở trong phòng và ngoài hành lang đẹp đủ so với mấy ngôi sao diễn viên rồi.

Trò chuyện một lát, điện thoại của Giang Hạo Thiên reo lên. Giang Hạo Thiên liếc nhìn điện thoại, cười híp mắt mà đi ra ngoài nghe, người có thể khiến Giang Hạo Thiên lộ ra biểu cảm như thế không cần đoán cũng biết là ai.

Nghe điện thoại xong quay lại, Giang Hạo Thiên lộ vẻ xin lỗi, nói “Có hẹn với người đẹp, tôi chuồn trước đây.”

Đợi cậu đi đến cửa bèn nghe thấy giọng nói u ám của Mông Qua: “Giang Hạo Thiên, nếu hôm nay cậu bước ra khỏi căn phòng này thì từ nay về sau không còn là anh em nữa.”

Giang Hạo Thiên vô cùng đau đầu, cậu biết lần này Mông Qua và Hạ Nhật đã xung đột đến không thềm nhìn mặt nhau, trận hòa chiến Mông Qua tự nhóm lên cuối cùng cũng lan đến chỗ con cá nhỏ cậu đây rồi. Cậu bất lực, chỉ đành rút điện thoại ra.

“Mẹ nó, thằng nhóc Mông Qua này điên rồi”, sau khi Giang Hạo Thiên nói lại với Hạ Nhật xong thì thầm mắng trong lòng như vậy.

Mông Qua cũng không rõ vì sao lại nói ra lời như thế, cậu cảm thấy khó chịu, nhìn thấy Giang Hạo Thiên cười tươi như vậy, nụ cười nịnh nọt đó quả thật giống hệt với Hạ Nhật, thế nên lời bèn vọt ra khỏi miệng.

Di Châu làm bếp đang than thở không ngừng về việc Mông Qua chỉ đích danh tối nay phải ăn được món cháo hải sản, bà là người phương Bắc nên thấy phiền nhất là nấu mấy thứ cháo này, không ngừng cảm râm với Hạ Nhật đang loay hoay phụ giúp bên cạnh.

“Tiểu Qua cái gì cũng tốt, chỉ có lúc bệnh là rất khoái đẩy dọa người ta.”

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, Mông Qua cũng chỉ lộ bản tính trẻ con vào lúc bệnh thôi. Nhớ lúc Mông Qua mười hai tuổi cũng đổ bệnh, lúc đó, cậu chẳng muốn ăn gì cả, người trong nhà hết cách với cậu. Sau đó, Hạ Nhật đã nấu cháo hào biển cho cậu, trước đây khi cô thấy nhạt miệng, bà nội luôn nấu cháo hào biển cho cô. Từ đó về sau, mỗi lần Mông Qua bệnh Hạ Nhật đều sẽ nấu cháo hào biển cho cậu.

“Dì à, để cháu làm cho.” Hạ Nhật đón lấy phần việc trong tay của dì Châu.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình cậu, Mông Qua ngây ngốc nhìn vị trí bên trái mình. Cậu thừa nhận, lúc này, cậu nhớ Hạ Nhật. Một người trong lúc bệnh sẽ vô cùng yếu ớt, không nhìn được mà luôn kiếm tìm một chỗ dựa, mà Hạ Nhật đã bất tri bất giác trở thành chỗ dựa của cậu rồi.

Có người đẩy cửa vào, cậu vui đầu vào trong chăn.

Người nọ đến trước giường bệnh của cậu, Mông Qua biết Hạ Nhật cuối cùng cũng đến rồi, còn mang theo món cháo hải sản cậu thích nữa.

Cả người đều thả lỏng, Mông Qua nhoài đầu ra khỏi chăn. Hạ Nhật đứng ngay trước giường cậu, vừa nhìn thấy cậu liền nở một nụ cười gượng gạo.

“Thật tệ quá, bị cậu phát hiện rồi, vốn dĩ tôi định len lén đặt nó xuống rồi đi cơ.” Hạ Nhật hươ hươ hộp cháo trong tay.

“Bối vì không muốn gặp tôi?” Mông Qua bực bội hỏi.

“Có chút.” Hạ Nhật đặt cháo xuống: “Tôi giận mà, hôm đó ai bảo cậu chưa thèm hỏi han gì thì đã mắng cho tôi một trận rồi.”

“Xin lỗi.” Mông Qua cũng thấy mình đã quá đáng. Cô là Hạ Nhật, là A Nhật mà cậu đã quen biết từ lúc mười tuổi, cậu làm sao lại không rõ cô chứ.

“Sau này, tôi sẽ không như vậy nữa đâu, A Nhật à.”

‘Sau này’, Mông Qua trước giờ vẫn luôn hứa với Hạ Nhật rất nhiều cái ‘sau này’, nhưng về sau khi cậu nhớ lại, bèn thấy rằng những cái ‘sau này’ mà mình đã nói dường như chưa có lần nào thực hiện được, lại còn vào giữa mùa hạ năm ấy làm hại người Hạ Nhật quý trọng nhất – Hạ Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giữa hạ (2)

Tô Hồng Liên vừa sớm đã đến bệnh viện, bèn nhìn thấy một cảnh như thế này, Hạ Nhật nằm trên giường dành cho người nhà, hai chiếc giường chỉ cách nhau có hơn nửa mét, hai người lần lượt nằm trên hai chiếc giường mà quay mặt vào nhau. Ánh nắng sớm xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên hai người họ, Tô Hồng Liên thừa nhận đây là một khung cảnh mà bất cứ ai nhìn vào cũng thấy ấm áp, nhưng cô nàng lại chán ghét khung cảnh này vô cùng. Hôm qua, khi Mông Qua nói những lời như thế với Giang Hạo Thiên, cô đã cảm thấy tim mình giật bắn lên, có một số chuyện cô không điều khiển được, ví như thời gian, thời gian mà Mông Qua và Hạ Nhật ở bên nhau, cô biết, thời gian để một đôi trai gái cùng lớn lên bên nhau đáng sợ đến thế nào, thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô ưu, đó là tình nghĩa đẹp nhất trên thế gian.

Hạ Nhật cau cau mày, dường như có một ánh mắt đang thiêu đốt cô, mở mắt ra thì thấy Tô Hồng Liên đứng ngay trước mặt mình, ánh nhìn không hề thân thiện. Hạ Nhật chợt nhớ ra tối qua mình và Mông Qua trò chuyện đến khá muộn, Mông Qua bèn bảo cô ở lại.

Cười gượng gạo với Tô Hồng Liên, Hạ Nhật chỉnh lại mái tóc: “Sớm thế.”

Câu nói này Tô Hồng Liên nghe ra lại càng thêm chói tai, cô nàng cảm thấy Hạ Nhật đang khoe khoang về quan hệ thanh mai trúc mã vĩ đại giữa cô với Mông Qua. Khung cảnh mới này kích thích cả người cô nàng căng cứng lên.

Sau khi rửa mặt xong, lúc Hạ Nhật đi từ nhà vệ sinh ra, Mông Qua đã tỉnh, cậu vừa nhìn thấy Hạ Nhật liền cười toét miệng: “A Nhật, tối qua cậu nói mơ đó.”

Trong lòng Hạ Nhật chợt hoảng, tối qua cô đã mơ thấy Mông Qua: “Tôi... tôi đã nói những gì?”

Mông Qua cứ cười mãi không dứt, cảm điện thoại của mình lên, chốc sau, Hạ Nhật liền nghe thấy tiếng hát lơ mơ của mình truyền ra từ điện thoại của Mông Qua.

Hạ Nhật thờ phào một hơi, đứng vậy, tối qua cô mơ thấy mình và Mông Qua hát cùng nhau. Cô mơ thấy mình với Mông Qua cùng hát bài La Vie En Rose của Lisa Ono bên ngoài ban công phòng cậu, bài hát tiếng Pháp vốn dĩ không biết hát thế mà lại biết hát trong giấc mơ. Cô chợt dạ nhìn sang Tô Hồng Liên với sắc mặt không tốt đang ngồi bên cạnh Mông Qua một cái, cảm thấy bản thân như con chuột trốn trong góc tối, nhìn trộm phản thức ăn không thuộc về mình. Tim đập một lý do, Hạ Nhật bèn vội vã rời đi.

“Mông Qua, em ghen tỵ đó, ghen tỵ việc người con trai của em cùng trải qua một đêm với người con gái khác.”

Tô Hồng Liên phồng má lên rất là đáng yêu, Mông Qua khẽ véo mặt cô nàng: “Vây, người đẹp, đêm nay em ở lại đây với đại gia anh đi.”

“Nói rồi nhé.” Tô Hồng Liên làm mặt vui mừng: “Vây thì, người đẹp em đây tối nay sẽ ăn sạch đại gia anh.”

Sau khi nói xong, cô nàng dùng lưỡi liếm môi mình, làm về con sói đang nhỏ dãi.

Chiếc lưỡi đỏ hồng đó khiến lòng Mông Qua khẽ động, cậu bèn đưa mặt qua hôn cô.

“Này... Anh còn chưa đánh r...”

Lời phía sau bị chặn lại trong miệng.

Ngoài cửa, Hạ Nhật vốn quên mang bình giữ nhiệt lạnh lẽ đi khỏi, cô vô cùng chán ghét thói quen mơ màng này của mình.

Năm mới qua đi, Hạ Nhật lại càng thích ở lại trong sân khấu kịch nhỏ hơn, có lúc không cần làm việc cũng chạy đến. Dần dà, trở nên thân thiết với nhân viên công tác ở đó, người phụ trách trong đoàn kịch cũng phát hiện ra cô gái này có mặt độc đáo về tạo hình sân khấu, có lúc sẽ cho cô tham gia thiết kế một số sân khấu, điều này khiến Hạ Nhật vô cùng vui mừng.

Sau khi học xong năm hai, sân khấu kịch nghiêm nhiên trở thành nơi mà Hạ Nhật thường ở nhất.

Cuối tháng sáu, vụ tai nạn đến bất thình lình đó như một tiếng sét giữa trời quang.

Cuộc điện thoại trong đêm do cảnh sát gọi tới khiến Hạ Nhật bỗng chốc lạc chân đến bên bờ vực địa ngục. Hạ Nhật cầm điện thoại trơ mắt dờ dẩn, Hạ Thiên bị tình nghi gây tai nạn bỏ trốn, hiện tại đang ở trạm giam. Cô không tin em trai mình sẽ làm ra chuyện như thế, lại nói, Hạ Thiên không biết lái xe.

Hạ Nhật run rẩy chạy đến trạm giam, sững sờ trông thấy Hạ Thiên tay đang mang còng.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Nhật bầu chật lấy tay của Hạ Thiên: “A Thiên, có phải bọn họ nhầm lẫn rồi không? Rõ ràng em không biết lái xe mà, phải không?”

Hạ Thiên nhìn khuôn mặt như đang van lơn của chị mình, cụp mắt xuống.

“Chị, em biết lái xe, em đã lên học.”

Trái tim chậm chậm chìm sâu xuống, Hạ Thiên cũng không nói cho cô biết là có chuyện gì, chỉ là sau khi nói xin lỗi xong thì bèn bị đưa đi.

Hạ Nhật ngồi ngoài cục cảnh sát cho đến khi trời sáng, sau đó, cô gọi một cú điện thoại cho cụ ông Mông. Chẳng mấy chốc, cụ ông Mông đã đưa luật sư riêng của nhà họ Mông chạy tới, đến cả Mông Hữu Bác cũng tới.

Chuyện là như vậy, khoảng hơn mười giờ tối qua, ở đoạn phía Nam đường vành đai 3 đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông, một chiếc BMW đã đâm vào một xe bánh bao nhỏ, kẻ gây sự cố lái xe bỏ trốn, sau khi rượt đuổi suốt nhiều cây số thì chiếc xe đã bị chặn lại, hiện giờ, người bị thương đang hôn mê chưa tỉnh ở bệnh viện. Mà kẻ gây tai nạn đó lại chính là Hạ Thiên, lúc đó trên xe BMW còn có một đôi nam nữ nữa.

Luật sư của cụ ông Mông hiện tại đang bàn giao với cảnh sát, Hạ Nhật bắt một chiếc xe về nhà họ Mông, ở trên xe, cô liên tục nhấn gọi cho Mông Qua và Tô Hồng Liên, nhưng điện thoại của hai người họ đều khóa máy.

Chiếc xe BMW đó là của Mông Qua, một tháng trước Mông Qua vừa lấy được bằng lái, bố của cậu đã mua cho cậu, còn đôi nam nữ ở trên xe chính là Mông Qua và Tô Hồng Liên.

Bất kể thế nào. Hạ Nhật cũng không tin rằng Hạ Thiên lại làm ra chuyện như thế, em trai của cô cô rõ nhất, Hạ Thiên là một đứa trẻ tốt bụng, bất luận thế nào nó cũng sẽ không làm ra chuyện coi thường sinh mệnh. Hiện tại, Hạ Nhật không có tâm trí đâu để suy đoán xem tại sao hai người họ khóa máy, giờ cô chỉ muốn tìm cho ra họ để hỏi rõ.

Đến nhà họ Mông, quán gia Lý nói Mông Qua cả đêm không về nhà, mà gọi cho bạn bè của Mông Qua thì họ đều bảo rằng không hề gặp cậu. Sau cùng, Hạ Nhật đến quán trà của cụ ông Tô, xin địa chỉ của Tô Hồng Liên ở chỗ ông.

Đến căn nhà nhỏ mà gia đình Tô Hồng Liên đã mua cho cô nàng, Hạ Nhật ấn chuông cửa, cửa vừa mở, Tô Hồng Liên với bộ mặt mệt mỏi đứng ngay trước mặt, hai mắt vẫn đầy tơ máu.

“Mông Qua ở trong phải không?” Hạ Nhật nín chặt lấy Tô Hồng Liên.

Cô nàng gạt đầu, đưa Hạ Nhật vào một căn phòng.

Mông Qua người nồng nặc mùi rượu nằm trên giường.

“Hạ Nhật, xin lỗi.” Tô Hồng Liên mặt đầy nước mắt, quần áo trên người nhăn nhúm, xem ra cô nàng đã trải qua một đêm mất ngủ: “Hạ Nhật, em có lỗi với chị.”

“Đều là lỗi của em, tối qua em không nên để Mông Qua uống nhiều rượu như thế. Tối qua, Mông Qua uống nhiều quá, vừa hay lúc đó, bọn em gặp được Hạ Thiên, em hỏi cậu ấy biết lái xe không, cậu ấy bảo biết, khi đó em không nghĩ nhiều nên đã để Hạ Thiên lái xe của Mông Qua. Kết quả, đã thành ra như vậy.”

“Nhưng lúc đó tại sao các người lại chạy?” Cả người Hạ Nhật không còn sức, chỉ cảm thấy con tuyệt vọng như nước biển, từng chút một nuốt lấy cô: “Tại sao lại phải chạy?”

Tô Hồng Liên thút thít: “Xin lỗi, Hạ Nhật, lúc đó em sợ quá, em hối thúc Hạ Thiên mau chạy. Hạ Nhật, lúc đó em thật sự đã sợ đến hồ đồ rồi, xin lỗi.”

Hạ Nhật chỉ vào Mông Qua, nói: “Lúc đó, Mông Qua biết không?”

“Anh ấy không biết. Tối qua tâm trạng Mông Qua rất tốt, uống rượu cũng không hề tiết chế, đến giờ anh ấy vẫn không biết là đã xảy ra chuyện gì, em cũng phải gọi người giúp mới đưa anh ấy về được.”

Hạ Nhật nhìn Tô Hồng Liên, nhắm mắt lại, rồi mở ra.

“Tô Hồng Liên, cô không có đầu óc sao? Cô không biết trên đời này còn có nghề lái xe hộ sao? Bởi vì sự sợ hãi của cô nên đã đền lại bằng em trai tôi đây, họa là do cô gây ra, nhưng cô lại mang người tình của cô phui mông bỏ đi. Tối qua, cô nên ở đó với em trai tôi chứ không phải là gọi người tới đưa người tình của cô về nhà. Bởi vì sự ngu ngốc của cô đã khiến em trai tôi gánh lấy tội danh gây tai nạn bỏ trốn, lại thêm vào tội không có bằng lái, cô nghĩ cô là ai?! Tôi thật sự đã đui mù mới kết bạn với loại người như cô.”

Hạ Nhật lần đầu tiên cảm thấy chán ghét khuôn mặt xinh đẹp đó.

Khi luật sư của nhà họ Mông bảo lãnh Hạ Thiên ra thì đã là buổi tối.

Buổi tối này, nhà họ Mông đèn lửa sáng trưng, cụ ông Mông hết lần này đến lần khác gọi cho cậu cháu của mình, đáp lại luôn là tiếng báo khóa máy.

Hạ Nhật ở trong phòng với Hạ Thiên cả một đêm, đứa trẻ đó cứ mãi hỏi cô, “Chị, chị thất vọng về em rồi sao?” Hỏi mãi, hỏi mãi đến lúc Hạ Nhật bật khóc.

“Sao thế được, Hạ Thiên, sao thế được chứ.” Cô khẽ nói, vừa nói vừa khóc.

Bên ngoài phòng, Mông Qua lặng lẽ đứng đó, rất lâu sau, cậu lại rời khỏi căn nhà của mình.

Đến chiều tối ngày hôm sau, cụ ông Mông mới chờ được Mông Qua về, hai mắt cậu sâu hoắm, sắc mặt trắng bệch, cứ nhìn chăm chăm vào ông, sau cùng, cứ như thế mà ôm ông lại. Từng tiếng “ông nội” vang lên khiến ông xót xa cả lòng.

Hôm đó, ông không rõ tại sao Mông Qua lại cứ lẩm bẩm mãi câu: “Hạ Nhật sau này sẽ không tha thứ cho cháu nữa, sẽ không nữa.”

Rồi một ngày nọ của sau này, ông đã hiểu hàm ý của câu nói ấy.

Cả tháng 7 của Hạ Nhật đều dùng để làm một chuyện, chính là chạy đến bệnh viện.

Người bị thương hôm đó năm ngày sau đã tỉnh lại, nhưng người trẻ tuổi như anh ta lại vĩnh viễn mất đi đôi chân của mình, sau này sẽ phải trải qua cuộc đời còn lại trên xe lăn, người vợ mới cưới của anh ta lại vừa mới mang thai được ba tháng.

Hạ Nhật đem toàn bộ số tiền bảo hiểm, tiền bồi thường nhận được khi bố mình bị tai nạn lúc trước giao hết cho vợ của người bị hại, nhưng người vợ trẻ tuổi đó lại giận dữ ném tám thẻ ngân hàng vào mặt Hạ Nhật, nói: “Tôi không có bán chồng!” Hạ Nhật vẫn ngày ngày kiên trì đến bệnh viện, ngày ngày châu chực ngay trước phòng bệnh của người bị hại..

Về sau, cụ ông Mông không chịu được nữa, ông xót cho Hạ Nhật, đứa trẻ đó đã gầy đến chỉ còn da bọc xương. Ông đã đến bệnh viện nói chuyện một buổi thật dài với người bị hại và người nhà của anh ta, nói cho họ biết về gia cảnh của hai chị em Hạ Nhật.

Sau đó, lúc Hạ Nhật đến bệnh viện, vợ của người bị hại không bài xích cô nữa. Bởi vì người vợ có thai không tiện xoay sở, Hạ Nhật bèn giúp cô ấy chăm sóc người bệnh. Sau đó, khi Hạ Nhật đưa số tiền đó cho cô ấy, cô ấy cũng không từ chối nữa.

Hơn một tháng sau, Hạ Nhật có được thư tha thứ do chính tay người bị hại viết. Hạ Nhật cầm bức thư tha thứ đó mà ôm lấy Hạ Thiên, vừa khóc lại vừa cười: “Xem này, Hạ Thiên, họ tha thứ cho chúng ta rồi, họ tha thứ cho chúng ta rồi.”

Luật sư của nhà họ Mông cầm bức thư tha thứ đó đem đến tòa án.

Giữa mùa hạ đó, Hạ Nhật cảm thấy ánh nắng ở Bắc Kinh đặc biệt gay gắt, dường như, sắp hút cạn linh hồn của con người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Dao sắc (1)

uối tháng 8, bản án của Hạ Thiên tiến hành trình tự thẩm lí, cụ ông Mông ám thị với Hạ Nhật rằng ông có thể nhờ chiến hữu cũ của mình giúp đỡ, nhưng Hạ Nhật từ chối. Lão thủ trưởng Mông một đời trong sạch, cô không muốn ông vì Hạ Thiên mà bị người ta bòn rút.

Một tối nọ, Mông Qua đến tìm Hạ Nhật. Mấy ngày nay cô bận rộn suốt vì chuyện của Hạ Thiên, Mông Qua có lẽ là vì chuyện của Hạ Thiên mà áy náy trong lòng, Hạ Nhật cảm thấy cậu dường như đang tránh né cô. Hạ Nhật biết trong thời gian này tâm trạng của Mông Qua vẫn luôn không ổn, nghe dì Châu nói gần đây cậu đã mâu thuẫn gây gổ với người trong nhà.

Kể từ khi Hạ Thiên xảy ra chuyện cho đến nay, đây là lần đầu tiên Mông Qua chủ động đến tìm cô, cảm giác đầu tiên của Hạ Nhật là, Mông Qua ồm ồm đến phát sợ, ánh mắt cậu nhìn cô mờ mịt vô cùng.

Hạ Nhật nhớ ngày thứ ba sau khi Hạ Thiên xảy ra chuyện, bọn họ đứng trong vườn hoa, mặt đối mặt, sau khi sự lặng im dài đằng đẳng trôi qua, Hạ Nhật nói với cậu, “Tại sao cậu lại uống rượu? Tại sao?”

Cậu không đáp lại, quay người bước đi, bóng lưng nặng nề.

Hạ Nhật biết không nên trách cậu, nhưng trong lòng vẫn không buông xuống được. Một tháng sau khi chuyện đó xảy ra, Hạ Thiên nhận được thông báo trúng tuyển của đại học Phục Đán, đó là ngôi trường mà Hạ Thiên cực kì ao ước, Hạ Thiên vẫn luôn hy vọng được mặc tấm áo blouse đó, nhưng giờ thì...

Mông Qua lấy ra một tấm chi phiếu, từ đầu đến cuối vẫn cụp đầu xuống.

“Cậu đang làm gì vậy?” Hạ Nhật cầm tấm chi phiếu mà Mông Qua nhét vào tay mình.

“Trong đó có một triệu, cậu giữ đi, lúc cần có thể lấy ra dùng.” Giọng của Mông Qua khô khốc.

Ánh đèn sáng nhấp nháy chiếu lên mặt cậu, Mông Qua từ nhỏ đã sống trong vòng tay che chở của mọi người, tuổi nhỏ đặc chí. Trước giờ cậu đều từng bước thuận lợi, nhưng cậu của hiện tại lại mặt mày tiêu tụy, thần thái dờ dẩn. Hạ Nhật nhìn mà trong lòng xót xa, chuyện này rõ ràng không liên quan đến cậu.

“Mông Qua, xin lỗi, về thái độ đối với cậu trong khoảng thời gian này.”

Một cách tự nhiên, Hạ Nhật vươn tay ra, giúp Mông Qua chỉnh lại phần tóc rối của cậu, giống như lúc nhỏ giúp cậu kéo thẳng bộ đồ cậu đã làm nhăn vậy.

Mông Qua cảm thấy như có người cầm con dao từng nhát từng nhát cứa vào linh hồn của mình. Nếu như có một ngày Hạ Nhật biết được sự thật, có sẽ còn giống như lúc này, dùng biểu cảm dịu dàng để an ủi cậu không?

Không, không thể được. Nỗi sợ thúc đẩy, khiến Mông Qua bỗng chốc ôm lấy Hạ Nhật.

“A Nhật, A Nhật, xin lỗi, đều là lỗi của tôi. Mẹ nó, tôi đã uống thứ rượu gì chứ, tại sao tôi lại uống rượu kia chứ?! A Nhật, nhất định cậu phải tha thứ cho tôi...”

Hạ Nhật bị Mông Qua ôm đến thở không nổi.

Tấm chi phiếu đó sau cùng lại trở về tay của Mông Qua, sau khi Hạ Nhật đi, Mông Qua bèn chìm vào tuyệt vọng, cậu không biết nên làm gì nữa, cậu không biết nên làm sao với Hạ Nhật và cả chính mình nữa.

Một ngày của tháng 9, thư phán quyết được đưa xuống, Hạ Thiên vì gây tai nạn bỏ trốn, lại thêm vào tội chạy xe không có bằng lái, bị phán ngồi tù hai năm ba tháng. Luật sư từ đầu đã ám thị cho Hạ Nhật rằng vụ án này không hề lạc quan. Xe BMW, không có bằng lái, gây tai nạn bỏ trốn, những thứ này đều là vấn đề nhạy cảm trong mấy năm gần đây. Lại thêm vào chuyện này dính líu với thủ trưởng về hưu, tập đoàn tài phiệt, đã dẫn đến sự rộ lên của không ít dư luận, càng không ít truyền thông theo dõi báo cáo về vụ án, chuyện lần này e rằng khó thể rút lui êm đẹp được.

Hai năm ba tháng, Hạ Nhật đang bước xuống bậc thềm của tòa án chột xụi chân, ngã trên bậc thềm. Giang Hạo Thiên ôm Hạ Nhật vào lòng, mấy ngày nay nhìn cô, tim của Giang Hạo Thiên cũng sắp tan nát rồi. Vận mệnh cứ hết lần này đến lần khác bày ra bộ mặt tàn nhẫn với người người con gái này.

“Giang Hạo Thiên, em trai tôi chỉ mới mười chín tuổi, mới mười chín tuổi thôi.” Hạ Nhật vùi đầu vào người Giang Hạo Thiên mà khóc òa lên.

Mông Qua như người mất hồn mà đi ngang qua bọn họ.

Đến nhà của Tô Hồng Liên, Mông Qua chỉ vào người con gái diễm lệ như ngọn lửa đó, nói, “Tô Hồng Liên, xem xem chúng ta đã làm những gì với Hạ Nhật này! Chúng ta là tội nhân, tội nhân...”

Tô Hồng Liên chột run sợ, cô sợ giây tiếp theo Mông Qua sẽ nói ra từ khiến cô sợ hãi, cô vội ôm chặt lấy cậu.

“Mông Qua, chú ý đó là do em nghĩ ra, kẻ có tội là em. Mông Qua, em yêu anh, cho nên, anh không thể rời xa em, em đã là người của anh rồi, cho nên, anh không thể vứt bỏ em được.”

Mông Qua bật cười ha hả, cậu nhớ đến cái đêm điên cuồng đó, cậu đè lên người cô, lúc tiến vào thân thể cô cậu đã quên hết tất cả. Không có tai nạn

xe, không có Hạ Thiên, Không có Hạ Nhật, cậu đã điên cuồng rong ruổi trên người cô.

Tô Hồng Liên hôn Mông Qua, thân thể như con rắn quấn lấy Mông Qua, tay tiến vào trong áo cậu, kêu gọi cậu. Cô biết cơ thể của mình có thể khiến Mông Qua vui vẻ, cô và cậu đã hết lần này đến lần khác quấn lấy nhau trên chiếc giường của mình. Thân thể của Mông Qua cũng hoàn hảo như con người của cậu vậy, cô càng lúc càng không thể rời khỏi cậu.

Mông Qua đẩy mạnh Tô Hồng Liên ra. Thân ảnh ngay trước cửa tòa án của Hạ Nhật như một con dao cắm vào tim cậu vậy.

Cậu cầm điện thoại lên, gọi cho số của cục cảnh sát.

Một bàn tay đè lên màn hình điện thoại, gương mặt kính sợ cực độ của Tô Hồng Liên từng chút một phóng lớn ra trước mặt Mông Qua.

“Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì, cô không nhìn ra sao? Tôi đã khiến Hạ Nhật đủ đau khổ rồi, tôi không thể để cậu ấy tiếp tục đau khổ nữa.”

“Mông Qua, anh đã nghĩ kỹ chưa? Anh đừng quên mình đến từ một gia đình như thế nào.”

“Tôi không lo được nhiều như thế, thực tế chúng ta đã sai ngay từ bước đầu tiên rồi, tôi không thể đã sai lại càng sai nữa.”

“Anh làm như vậy sẽ khiến Hạ Thiên lại gánh thêm tội danh ngụy tạo chứng cứ đấy.”

“Chỉ ít, sau khi trả lại sự thật, Hạ Thiên sẽ không phải gánh lấy sự khiển trách của dư luận.”

“Vậy,” Giọng của Tô Hồng Liên bỗng trở nên run rẩy: “Mông Qua, anh nói xem, nếu như Hạ Nhật biết được sự thật liệu có tha thứ cho anh không? Anh biết Hạ Thiên trong lòng chị ấy quan trọng đến cỡ nào mà, nếu như biết được sự thật, anh cũng biết con người của chị ấy, đến lúc đó, Mông Qua, anh nghĩ chị ấy sẽ làm thế nào?”

Điện thoại bỗng rơi từ trên tay xuống. Đúng thế, nếu như Hạ Nhật biết được sự thật, cô sẽ làm thế nào? Sau này, hai người họ họ e là đến cả bạn bè cũng không làm được, sau này, cô sẽ khinh thường cậu, sau này, có lẽ cô sẽ không hận cậu nhưng sẽ thất vọng về cậu. Không, không, chuyện Mông Qua sợ nhất trong lúc này chính là việc người con gái tên Hạ Nhật đó rời xa cậu.

Mông Qua liếc mắt lác đầu. Không, không, cậu không muốn Hạ Nhật thất vọng về cậu, cậu không muốn Hạ Nhật khinh thường cậu.

Tô Hồng Liên chợt cười sảo thâm, đối diện với Mông Qua đang liên tục lác đầu, mặt xám như tro, cô biết mình đã cược đúng rồi. Nhưng cô lại hy vọng mình đã cược sai, cô thậm chí còn hy vọng Mông Qua sẽ cầm điện thoại lên và bấm số lại.

Vào ngày thứ nhất Hạ Thiên chịu hình, việc đầu tiên Hạ Nhật làm là đến trường làm thủ tục thôi học, việc thứ hai là đi thăm Hạ Thiên.

Khi Hạ Thiên còn chưa bước ra, Hạ Nhật vỗ vỗ mặt mình, sau đó, toét miệng cười.

Nhưng khi nhìn thấy Hạ Thiên đã cạo trọc đầu, Hạ Nhật lại không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Em biết ngay chị sẽ khóc nhè mà.” Cách một khung cửa nho nhỏ, Hạ Thiên thờ dài.

“A Thiên, em quả nhiên là di truyền được genes tốt của chị đây, cạo sạch đầu vẫn bảnh như thường.”

Cậu trai bật cười.

“A Thiên, giờ chị muốn nói cho em biết một việc, chị thôi học rồi.”

Hạ Nhật dùng ánh mắt an ủi cậu em mặt đang biến sắc: “Từ sau khi bỏ mắt, em chính là trụ cột tinh thần của chị. Nếu như không có sự tồn tại của em, chị nghĩ, có lẽ chị đã trở thành một đứa con gái sa đọa rồi. Chắc em không biết, làm bất cứ chuyện gì cho em cũng sẽ khiến chị cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc. Đối với em, chị là cam tâm tình nguyện, em hiểu không?”

Mất thoáng lệ quang, Hạ Thiên gật đầu, nó sao lại không hiểu chứ.

“Cho nên, A Thiên à, xin em đừng tước đi quyền làm chị của chị. Chị thôi học là vì chị quả thật không có chút hứng thú nào với ngoại ngữ cả, em cũng biết chị thích gì mà. Hiện tại, chị đã có một công việc khiến chị rất hứng thú. Trong hai năm này, chị sẽ để dành một số tiền, đợi sau này em ra rồi, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi đây, chúng ta cùng nhau đến Nhật Bản. Chẳng phải em thích Hokkaido sao?! Lúc đó, chị sẽ tìm một công việc ở đó, em thì tiếp tục đi học, chúng ta sẽ ở bên nhau. Được không, Hạ Thiên?”

Chúng ta sẽ ở bên nhau? Hạ Thiên nhìn Hạ Nhật mặt đầy hy vọng, ra sức gật đầu. Đến lúc đó, cùng nhau rời khỏi nơi này, cùng nhau quên đi chuyện không vui đã xảy ra trong mùa hè này.

Chuyện thứ ba Hạ Nhật làm chính là lấy tấm danh thiếp mà người phụ trách của kịch trường đưa cho cô, bấm số điện thoại trên tấm danh thiếp.

Về đến nhà họ Mông, Mông Qua đã chặn ngay trước cửa, ánh đèn mờ mờ chiếu lên khuôn mặt u ám của cậu.

“Nói thử xem, vì sao lại thôi học?”

Hạ Nhật nhún vai, nói rất nhẹ nhàng, “Cậu cũng biết tôi không có hứng thú với ngoại ngữ.”

“Nếu như, cậu không nói ra nguyên nhân, tối nay, chúng ta cứ đứng đây luôn vậy.”

Hôm nay Mông Qua đến trường thì nghe thấy tin Hạ Nhật thôi học, cậu vừa nghe liền chạy từ trường về, đợi suốt từ trưa đến giờ.

Hôm nay Hạ Nhật rất mệt, cô dùng tay đỡ lấy trán.

“Mông Qua, đây là lựa chọn của tôi, tôi biết sau khi Hạ Thiên ra khỏi đó, rất nhiều người sẽ dùng ánh mắt kì thị để nhìn nó, cái mặc gây tai nạn bỏ trốn này sẽ theo nó như hình với bóng. Hạ Thiên nó còn trẻ, tôi không muốn để nó sống trong hoàn cảnh như vậy, cho nên, đợi sau khi nó ra, chúng tôi sẽ cùng nhau ra nước ngoài. Chúng tôi sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Rời đi? Ra nước ngoài? Mông Qua bỗng chốc bị thông tin mà Hạ Nhật đưa đến làm cho chấn động. Trước giờ cậu chưa từng nghĩ mình sẽ xa Hạ Nhật, cậu vẫn luôn kiên định tin rằng quan hệ giữa cậu và Hạ Nhật hết như rễ cây và đất bùn vậy, ai cũng không rời bỏ được người kia.

“Đừng...” Mông Qua bắt đầu hoảng loạn, câu chữ loạn xạ: “A Nhật, cậu không được nói sẽ rời đi, tôi không cho phép cậu nói như vậy, tôi sẽ không.. Tôi sẽ không để cho cậu đi đâu. Tôi không cho phép cậu có ý nghĩ như vậy, chúng ta chẳng phải đã nói rồi sao? Lúc chúng ta già đến lụm khụm vẫn sẽ ở bên nhau mà. Cậu đừng có mà nuột lời.”

Mông Qua, có lời này của cậu là đủ rồi, đáng rồi. Biểu tình hoảng loạn của Mông Qua khiến trong mắt Hạ Nhật dấy lên tầng sương mù, cô áp tay lên má cậu. Rất lâu về trước, cô đã nhận lúc cậu ngủ mà làm như vậy, cô vẫn thường hoài niệm về giây phút đó.

“Đồ ngốc, lại chẳng phải tôi sẽ đi liền giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dao sắc (2)

Việc thôi học của Hạ Nhật đã dấy lên một cuộc cách mạng ở nhà họ Mông, đặc biệt là cụ ông Mông bất kể thế nào cũng không đồng ý. Sau cùng, Hạ Nhật ngồi dưới sàn mà ôm lấy chân cụ.

“Ông nội, ông đồng ý với cháu đi, nếu cháu không làm thế thì cháu không biết nên làm sao nữa. Ông hãy làm như là thử một lần đi, được không? Cháu hứa với ông, nếu như cháu hết cách rồi thì cháu sẽ nhận sự giúp đỡ của ông.”

Cụ ông thấy lòng xót xa, ông nhớ đến người đàn ông tên Hạ Đức Khâm đó, chất phác, trung thành, ông còn vì người cấp dưới đó của mình mà cảm thấy tự hào. Cậu ấy có một cô con gái ngoan, độc lập, hiểu chuyện, mạnh mẽ.

Cứ như thế, việc Hạ Nhật thôi học đã được chấp nhận.

Cứ như thế, Hạ Nhật đã trở thành trợ lý của Đặng Kiến Tân qua sự đề cử cất lực của ông Trần, người phụ trách trước đây của sân khấu kịch. Đặng Kiến Tân là một nhà thiết kế sân khấu có chút danh tiếng ở thành phố, tính tình không tốt lại hay nóng nảy, lúc Hạ Nhật mới đến đã chịu ăn mắng khá nhiều. Nhưng cô khắc ghi lời của ông bà xưa, “Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại.” Bất kể Đặng Kiến Tân có mắng dữ dội cách mấy cô vẫn luôn cười hi hi, dãn dãn, Đặng Kiến Tân cũng chấp nhận cô gái mặt còn dày hơn bức tường thành nhưng lại vô cùng cần mẫn nỗ lực này.

Mùa diễn đến, Hạ Nhật trở nên bận rộn hơn, công việc mà studio của Đặng Kiến Tân nhận càng lúc càng nhiều, Hạ Nhật cả ngày hết như con quay, lu bu không ngừng nghỉ, thường theo Đặng Kiến Tân thành người của những chuyến bay, có lúc ở lại một nơi đến cả mấy tháng.

Giang Hạo Thiên gần đây rất buồn bực, từ khi Hạ Nhật vào làm trong studio của Đặng Kiến Tân thì cậu đã bắt đầu buồn bực, bực bản thân không thể biến thành bản mini để nằm gọn trong túi của Hạ Nhật, để Hạ Nhật đi đến đâu cũng mang theo mình. Cậu đã cả tháng hơn chưa gặp Hạ Nhật rồi, có lúc gọi điện thoại cũng chỉ nói vài câu rồi cúp máy, cứ như thế này, sự nghiệp yêu đương của cậu không biết đến khi nào mới khai hoa kết trái được nữa.

Giang Hạo Thiên thấy mình đủ rầu rồi, thế mà cậu lại phát hiện anh bạn vạ người mê của mình còn rầu hơn nữa. Người trước đây rất thích thể hiện giờ lại lười thôi lếch thếch, cơ thể mà, đám con gái lại càng mê mẩn cậu ta hơn. Nghe nói gần đây thịnh hành một lời đố uê oái, các ngôi sao lớn của Hollywood người nào cũng đều ăn diện như kiểu dân tị nạn mà xuất hiện trên thảm đỏ, càng khó coi bao nhiêu thì càng được tung hô bấy nhiêu, hôm nọ cậu đã bị Johnny Deep làm cho giật cả mình, tạo hình của thuyền trưởng Jack đã đủ kinh người rồi, thế mà trong hiện thực lại càng lúc càng kinh người hơn. Xem ra, Mông Qua đã trúng độc của Johnny rồi.

“Gần đây sao cậu không đưa Hồng Liên đi huênh hoang nữa vậy?” Giang Hạo Thiên gác tay lên người Mông Qua đang nốc rượu sầu, mấy nay Mông Qua lại có khuynh hướng uống rượu mất tự chủ, không biết có phải chuyện tình cảm giữa cậu ấy và Tô Hồng Liên có vấn đề không nữa. Trước đây hai

người hệt như đôi chim liền cành, cậu cũng biết cậu bạn số mệnh bất phàm này của mình đã khiến cho cô gái xinh đẹp tên Tô Hồng Liên kia rung động rồi, thoát cái đã yếu đến cả mấy năm.

“Đừng phiền tôi.” Mông Qua gạt mạnh tay Giang Hạo Thiên ra.

Giang Hạo Thiên có hơi bức, may mà điện thoại đã reo lên, cái tên nháy lên trên màn hình điện thoại khiến lửa giận trong cậu chốc lát đã tắt hẳn, cậu mừng khắp khối mà ra ngoài nghe máy. Hiếm được dịp Hạ Nhật chủ động gọi điện cho cậu, cậu thể cú điện thoại lần này cậu phải đột phá thời gian nói máy của hai người.

Cúp máy, mười lăm phút ba mươi giây. Ừm, rất tốt, rất tốt, hơn một khoảng xa so với kỉ lục ban đầu.

Xoay đầu lại, Giang Hạo Thiên bị Mông Qua đang đứng sau lưng làm cho giật cả mình: “Má ơi, cậu đi hay lướt vậy hả?!”

“Trò chuyện lâu như vậy, Hạ Nhật đã nói những gì với cậu?”

Giọng của Mông Qua khiến Giang Hạo Thiên nghe như thể cậu ta đang giương nanh múa vuốt vậy.

Giang Hạo Thiên chẳng muốn Mông Qua phá vỡ tâm trạng đang tốt của mình, cậu cắt điện thoại rồi lại về quầy bar của công xưởng ước mơ mà ngồi xuống.

“Cậu ấy rốt cuộc đã nói với cậu những gì?” Mông Qua bắt đầu mất kiên nhẫn, từ dáng vẻ đàn ngốc của Giang Hạo Thiên cậu đã đoán được nhất định là Hạ Nhật gọi điện cho cậu ta, nhìn thấy Giang Hạo Thiên cười đến mất hình tượng như thể cậu lại càng khó giữ bình tĩnh.

“Ồ...” Giang Hạo Thiên kéo dài giọng: “Hạ Nhật ấy mà, cậu ấy nói cậu ấy phải ở lại Đại Liên thêm mấy ngày, muốn tôi mua mấy quyển sách mang cho em vợ tôi.”

Em vợ? Mông Qua cau mày: “Giang Hạo Thiên, trò mơ hão của cậu bao giờ mới tỉnh được? A Nhật vốn dĩ không thích cậu.”

“Không thích tôi? Cậu cũng đâu phải cậu ấy. Mông Qua, để tôi nói cậu biết, Hạ Nhật cậu ấy tin tôi, điểm này đối với tôi mà nói thì đã đủ rồi. Lúc cậu ấy không có mặt thì gửi gắm em trai cho tôi, muốn tôi thay mặt đi thăm em trai cậu ấy. Cậu cũng biết Hạ Nhật coi trọng Hạ Thiên như thế nào mà, cậu nhìn xem, việc này đại biểu cho điều gì?”

Mông Qua bần thần cả người.

Thành Chí Cao đi tới vỗ vai cậu bạn thân của mình. Trong khoảng thời gian này, không biết Mông Qua đã gặp phải vấn đề gì, cũng không mang Tô Hồng Liên ra ngoài nữa, gã không rõ giữa hai người họ có phải đã xảy ra chuyện gì không, hỏi Mông Qua cũng không nói. Cái cậu Mông Qua này, gã biết, từ trước đến nay, cậu dường như rất thích đeo mặt nạ. Ở nhà là đứa trẻ ngoan thông minh vô hại, ở trường là thanh niên tốt điểm đậm nho nhã, ở trước mặt Tô Hồng Liên thì là người yêu hoàn hảo, thậm chí ngay cả trước mặt đám bạn chơi chung từ nhỏ đến lớn như họ cậu cũng giữ chút khoảng cách. Con người này, chỉ có ở trước mặt Hạ Nhật mới hoàn toàn chân thật, thường hay để lộ vẻ trẻ con. Mấy hôm trước, gã nghe thấy cậu nói với Hạ Nhật trong điện thoại rằng: “Tôi không cần biết, dù sao thì hôm sinh nhật ông nội, cậu nhất định phải trở về.”

Có một ý nghĩ mơ hồ nhen nhóm thoáng lướt qua trong lòng Thành Chí Cao, hệt như đóa hoa trong màn sương, cả Thành Chí Cao cũng không nói rõ được, tình cảm giữa trai và gái trước giờ đều không có mốc định cụ thể mà.

Mông Qua ra khỏi công xưởng ước mơ, nhấn số gọi cho Hạ Nhật.

Khi giọng của Hạ Nhật truyền từ nơi xa xôi tới, Mông Qua cảm thấy xung quanh đột nhiên yên lặng hẳn đi.

“A Nhật, khi nào cậu về?” Mông Qua cảm thấy giọng điệu nói chuyện hiện giờ của mình có chút giống Hạ Thiên.

“Khoảng chừng một tuần nữa.”

“A Nhật, cậu có chuyện gì thì có thể giao cho tôi làm, ví như...” Mông Qua ngừng một chút: “Ví như mang sách cho Hạ Thiên, ví như thay cậu đi thăm Hạ Thiên.”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, rồi nói: “Là A Thiên, A Thiên muốn Hạo Thiên đi.”

Mông Qua nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt của Hạ Nhật vang lên trong điện thoại: “Mông Qua, xem ra cậu và em trai tôi quả thật là bất tự không hợp.”

Nào chi không hợp, đứa trẻ đơn thuần đó đã chứng kiến sự hèn nhát và ích kỷ của cậu, nó đương nhiên có lý do ghét cậu, thậm chí xem thường cậu. Mông Qua trước giờ chưa từng mong cầu thời gian có thể quay trở lại như bây giờ, trở lại mùa hè năm ngoái, vậy thì, kết quả sẽ khác đi.

Điện thoại lại vang lên, Mông Qua chán chừ một hồi mới nghe máy.

“Hôm nay anh có muốn đến chỗ em không?” Tô Hồng Liên cẩn thận dè dặt nói, Mông Qua đã lâu rồi chưa đến chỗ cô, mỗi lần hẹn cậu đều bảo không có thời gian.

“Không, giờ anh đã về đến nhà rồi, Hồng Liên, anh muốn nghỉ ngơi.”

Đầu dây bên kia, cúp máy.

Thời gian nói máy của hai người còn chưa đến năm mươi giây, họ vẫn còn là người yêu sao? Tô Hồng Liên chờ người nhìn lên trần nhà, vệt tai nạn xe kia đã thay đổi tất cả. Hình như, cô và cậu đã không còn có thể quay về như ban đầu nữa.

Hai năm sau, Hạ Nhật từ một trợ lý tạp dịch quen đã vinh hạnh thăng lên làm trợ lý đặc lực của Đặng Kiến Tân.

Vừa xuống máy bay, Hạ Nhật liền hít sâu một hơi không khí của Bắc Kinh. Cô đã ở Singapore suốt ba tháng, bên họ đã nhận một hợp đồng thiết kế sân khấu kịch mô hình lớn ở Singapore, lần này vì là lần đầu nhận sân khấu kịch mô hình lớn, Đặng Kiến Tân càng hết mực xem trọng, cất lực cố gắng làm cho hoàn hảo, thế là họ bèn ở Singapore đến tận ba tháng. Cũng may, công sức bỏ ra thu được hồi báo tốt, cả buổi diễn vô cùng thành công, thiết kế của mỗi một công đoạn trên sân khấu đều nhận được sự tán dương khen ngợi.

Vì thế, cô nhận được kì nghỉ dài đầu tiên trong suốt hai năm qua, kì nghỉ dài mười ngày. Cô mới có thể về Bắc Kinh ăn Trung Thu.

Sau khi thăm Hạ Thiên xong, Hạ Nhật về nhà họ Mông, hai năm nay số lần về nơi này chỉ đếm trên đầu ngón tay, cụ ông Mông vừa nhìn thấy cô liền vỗ òa, kéo cô lên lầu cùng đánh cờ.

Đánh cờ được giữa chừng, Mông Qua đã về, cậu đi tới ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhật. Hạ Nhật nhìn cậu một cái, khẽ cười với cậu, chiếc cằm trước đây tròn vành vạnh đã nhon đi rồi.

Ánh nắng chiều còn nán lại trong phòng, khắp nơi là một màu vàng nhạt nhạt, trong không khí thỉnh thoảng ngập tràn hương trà Phổ Nhĩ. Mông Qua mãi mê nhìn Hạ Nhật, cô lại chun mũi vì thế cô gặp khó rồi, người này đi một chuyến đã liền ba tháng, trong ba tháng này ngày nào cô cũng khóa máy, cô còn bỏ lỡ cả lễ tốt nghiệp của cậu. Mông Qua vì thiếu cô bên cạnh trong ngày lễ tốt nghiệp của mình mà cảm thấy trống vắng lạc lõng.

Nếu như là trước đây, Mông Qua chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, sau đó bực tức oán trách. Nhưng sau khi xảy ra chuyện kia, Mông Qua không dám nữa, cậu bắt đầu trở nên cẩn thận dè dặt khi đứng trước Hạ Nhật, tựa như đang bảo vệ một cảnh ảo tươi đẹp, cậu cả ngày nom nớp lo sợ, sợ cảnh ảo này không cẩn thận sẽ vỡ nát mất.

Ngồi bên cạnh cô, lắng nghe nhịp thở gần trong gang tấc của cô, ngửi lấy khí tức độc nhất vô nhị chỉ thuộc về riêng Hạ Nhật. Mông Qua tự nhủ, nếu như thế giới có thể ngừng lại ở phút giây này thì thật hay quá.

Cụ ông Mông vô tình ngắt đầu lên, vừa nhìn thấy bộ dạng của cháu mình, trong lòng khẽ động, ý nghĩ đó lại rục rịch dậy lên. Ông rất thích Hạ Nhật, càng mong cháu mình có thể giữ Hạ Nhật ở lại nhà họ Mông thật lâu, nhưng Mông Qua vẫn luôn không có ý này, về sau còn nghe nói cậu đã quen bạn gái, còn gần bó keo sơn với cô ta, ý nghĩ ấy bèn theo thế mà buông xuống. Nhưng vừa nãy thấy biểu cảm khi nhìn Hạ Nhật của cậu, rõ ràng là có gì đó, ý nghĩ kia bèn nhen nhóm trở dậy.

“Mông Qua, cháu qua thay ông đi, ông còn có chuyện phải ra ngoài một lát.” Ông cụ thăm gáy bàn tính trong đầu.

Đánh xong một bàn cờ, Mông Qua trước giờ xưng danh Đông Phương Bất Bại thế mà lại thua hoàn toàn trước tay mơ cờ vây như Hạ Nhật.

Cụ ông Mông vừa nghe thấy kết quả thi trong lòng liền mừng đến nở hoa, đứa cháu này của ông ắt hẳn đầu óc đã để đâu đâu rồi.

Sau bữa tối, Mông Qua đưa Hạ Nhật đến phòng mình. Mông Qua đã làm một rạp chiếu bóng nho nhỏ trong phòng, bọn họ lại giống như lúc nhỏ ôm đệm trải ra đất mà ngồi.

Hạ Nhật mượn ánh sáng nhàn nhạt để lặng lẽ nhìn người con trai càng lúc càng anh tuấn bên cạnh mình, Mông Qua hai mươi ba tuổi tựa như một bức tranh sông nước Giang Nam mê người, dịu dàng nho nhã. Hạ Nhật cúi đầu, “*Chẳng phải đã nói dừng nghỉ những thứ này nữa sao, chẳng phải đã nói đợi Hạ Thiên được ra thì liền rời đi sao? Cho nên, đừng có lưu luyến không rời nữa!*”

“Sau khi tốt nghiệp cậu định làm gì?” Mông Qua đã tốt nghiệp cách đây nhiều tháng rồi, nhưng một chút động tĩnh cũng không có.

Mông Qua không trả lời cô, trái lại hỏi: “Cậu và Hạ Thiên muốn đến nước nào?”

“Nhật Bản, Hạ Thiên thích nơi đó, lúc nhỏ có đến một lần, khi về thì nó bèn lưu luyến không quên, luôn đặt Hokkaido lên làm mục tiêu đầu.”

“Hokkaido quả thật là một nơi tốt.” Mông Qua nhớ lại mấy tấm hình mà chú Hạ đã chụp ở Hokkaido đem về, Hạ Nhật bé xíu mặc chiếc áo bông thật dày, đội chiếc mũ lông, nụ cười rất sáng. Cứ như cực quang vậy.

Nghĩ một hồi lâu, Hạ Nhật lại khẽ hỏi: “Hồng Liên vẫn khỏe chứ?”

Từ sau khi xảy ra chuyện của Hạ Thiên, Hạ Nhật bèn cắt đứt liên lạc với Tô Hồng Liên, cô không liên lạc với cô nàng, cũng chẳng muốn liên lạc với cô nàng. Gần đây từ cuộc điện thoại của Giang Hạo Thiên, cô nghe thấy Mông Qua và Tô Hồng Liên hình như có gì đó khúc mắc. Nghe nói, Tô Hồng Liên gần đây liên tục hẹn hò với bạn trai khác, có cả mấy lần đụng mặt họ, Mông Qua lần nào cũng mặt không biểu cảm, cũng chẳng có phản ứng gì mấy.

Hạ Nhật vừa trông thấy Mông Qua cau mày bèn nhanh chóng chuyển chủ đề: “Này, kể về cuộc sống đại học của cậu đi, để kẻ làm con gái tôi đây hâm mộ cái nào.”

Đôi mày cau chặt bèn thả lỏng, Mông Qua bắt đầu kể cho Hạ Nhật nghe về những chuyện thú vị xảy ra ở trường, kể về những cô gái thích cậu...

Mông Qua kéo cái đầu đang từng chút một nghiêng ngả kia đặt lên vai mình, tiếp tục xem phim

“Nhật Bản, nơi Hạ Nhật muốn đến là Nhật Bản, mình phải tranh thủ học tiếng Nhật thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dao sắc (3)

Đêm Trung Thu, trừ Tô Hồng Liên ra, những người trong công xưởng ước mơ đều tụ họp lại, bọn họ đến khu giải trí có tiếng nhất thành phố - Hoàng Thành.

Sau khi xem buổi biểu diễn của dàn nhạc gỗ do Hoàn Thành đặc biệt mời đến từ Châu Âu, cả đám người bọn họ đến phòng bao, độ xa hoa trong phòng khiến Hạ Nhật cảm thấy lú lờ.

Từng người bọn họ đã trút đi cái vẻ non nớt thời thiếu niên, Hạ Nhật nhớ đến những người con trai ở công xưởng cũ lúc trước, lại lần nữa cảm thán thời gian trôi nhanh như nước.

Giữa chừng, Trâu Kiệt vừa đi du học về bèn vô ý hỏi:

“Hồng Liên sao lại không đến? Mông Qua, các người có phải đã chia tay rồi không?”

Mông Qua không đáp lời, cầm cúi chơi điện thoại.

“Uống rượu, uống rượu nào.” Thành Chí Cao trước giờ vẫn luôn đảm đương vai trò anh lớn rót rượu vào ly của từng người: “Hạ Nhật này, nghe nói em làm việc khá lắm”

Hạ Nhật cười khan một tiếng, Giang Hạo Thiên tiếp lời: “Đấy đương nhiên, trước giờ tôi luôn có mắt nhìn người mà.”

Hạ Nhật thấy đau đầu, cái cậu Giang Hạo Thiên này chỉ lo cả thế giới không biết cậu ấy có ý với cô. Kể đó, mọi người bèn đem chuyện của hai người họ ra chọc ghẹo, Hạ Nhật có hơi ngượng, nên tìm lý do để chuồn ra ngoài.

Chỗ hành lang, có hai người đi tới, một người trong đó là kẻ mà Hạ Nhật rất không muốn trông thấy. Hai năm không gặp, lại đẹp hơn rồi, đôi mắt lúng liếng, phong tình vô hạn. Tay cô nàng khoắc lấy một cậu trai trẻ tuổi có vóc dáng cao gầy, khi nhìn thấy cô thì có hơi sững lại.

Lúc lướt ngang qua nhau, Hạ Nhật khẽ hé môi, sau cùng, vẫn không cất lên tiếng. Dáng vẻ Hạ Thiên đeo còng, đơn độc một mình ở sở cảnh sát lần đó khiến cổ họng Hạ Nhật khô rất.

Ở một góc khuất không người, Hạ Nhật tựa lưng vào tường, nhắm mắt thư giãn. Ngày lễ tượng trưng cho sự đoàn viên này, Hạ Thiên của cô lại trải qua ở đằng sau những bức tường cao tấp.

Vỗ vỗ mắt, Hạ Nhật men theo con đường vừa nãy mà quay lại. Trước cửa gian phòng bao của họ, Hạ Nhật trông thấy một màn khiến cô giật bắn người, Tô Hồng Liên đang hôn nhau với người con trai ban nãy, một nụ hôn sâu, người con trai kia còn thò tay vào trong váy của cô nàng. Từ góc độ này của Hạ Nhật có thể trông thấy biểu cảm của Tô Hồng Liên, một biểu cảm rất dị thường, như thể người đang hôn không phải cô ta vậy, mắt của cô ta chăm chăm nhìn vào cửa gian phòng bao.

Sau đó, cửa gian phòng bao được mở ra, tiếp đến, một bóng đen nhào qua phía họ. Khi Hạ Nhật định thần lại, hai người con trai đã vật nhau trên sàn, bóng đen vừa nãy lao ra là Mông Qua.

“Mông Qua, các người đang làm gì vậy hả?” Trong lòng Hạ Nhật dấy lên một ngọn lửa không tên, con người này có năng lực suy nghĩ khác với người thường, chuyện ghen tức đánh nhau làm một lần còn chề chưa đủ, bây giờ còn muốn làm tới lần hai.

Mông Qua đang ra sức đánh, vừa nghe thấy giọng của Hạ Nhật thì ngẩng ra, con say tan đi gần nửa, cậu nhìn qua phía của Hạ Nhật.

Lúc này, người con trai bị đánh ngã ra đất đã đứng dậy.

Hạ Nhật liền lao ngay đến người Mông Qua, cú đâm cực mạnh kia roi trúng vào ngay vết thương cũ trên lưng của Hạ Nhật, cơn đau đó khiến cô quay cuồng đầu óc, trước mắt mờ đi, đầu theo đó gục xuống.

Mông Qua phát run đỡ lấy Hạ Nhật, cậu nhớ đến người con gái bé nhỏ rất lâu về trước đã đứng dưới cây nói sẽ đỡ cậu. Xem cậu đã làm gì cô ấy đây này, trước tổn thương người cô ấy trân trọng nhất, giờ lại tổn thương cô ấy.

Cô nhắm nghiền mắt ngã vào lòng của cậu, lặng yên đến khiến cậu sợ hãi.

“Hạ Nhật... Hạ Nhật...” Tô Hồng Liên gọi tên người đang nằm trong lòng Mông Qua, cô nàng cũng sợ.

Mông Qua giận dữ nhìn vào Tô Hồng Liên: “Nếu như, A Nhật xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết hai người các người.”

Ánh mắt của Mông Qua khiến Tô Hồng Liên cảm thấy tuyệt vọng, ánh mắt đó đầy vẻ căm phẫn, cứ như cô là kẻ thù xấu xa độc địa của cậu vậy. Không, không, cô không muốn như thế...

Hạ Nhật cũng không hôn mê lâu, sau khi được đưa đến bệnh viện thì đã tỉnh, tỉnh lại rồi liền trông thấy Mông Qua, cậu lặng lẽ nhìn cô chăm chú, cơn đau trên lưng khiến cô cau mày lại.

Vừa thấy Hạ Nhật cau mày, Mông Qua liền trở nên căng thẳng, cậu bắt lấy tay cô: “Sao thế? Hà? A Nhật, chỗ đó đau sao? Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Đừng, đừng, sẽ hết đau ngay thôi.” Hạ Nhật vội vàng ngăn cậu lại.

Mông Qua nhớ đến lời bác sĩ nói về vết thương cũ trên lưng của Hạ Nhật: “Vết thương cũ của cậu đâu ra mà có vậy?”

“À.” Hạ Nhật cũng thấy phiền vì vết thương cũ của mình, thỉnh thoảng nó sẽ làm cô đau đến nghiêng răng: “Đó là lúc ở trong đoàn kịch, bị đồ rơi từ trên cao xuống đập trúng.”

Mông Qua nghe xong xót xa trong lòng, cậu áp tay của Hạ Nhật lên mặt mình, nỉ non nói: “A Nhật, tôi đi cùng cậu đến Nhật Bản nhé? Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau chăm sóc Hạ Thiên, đến lúc đó, chúng ta mua một căn nhà ở Hokkaido, ba người chúng ta sẽ sống cùng nhau.”

Lời của người trong lòng luôn là một ngọt nơi đầu lưỡi, là rượu nồng của kẻ say. Hạ Nhật nhắm mắt lại, cô không thể để Mông Qua nhìn thấy tình cảm chảy trào trong mắt mình lúc này. Bí mật đã giấu kín rất lâu kia bởi vì một câu nói ngắn gọn này mà xem chừng đã sắp không giấu nổi nữa. Cho nên, cô chỉ có thể nhắm mắt lại, giả vờ như không nghe thấy. Cô sợ cô sẽ không kìm được mà đồng ý với cậu. Ba người sống bên nhau, đó là cảnh cô có mơ cũng chẳng dám mơ đến.

Nhìn Hạ Nhật nhắm mắt lại, Mông Qua cảm thấy một trận ồ ề. Có lẽ, Hạ Nhật không muốn thế, giống như lời cô đã nói, cậu là một đứa trẻ mãi không lớn lại hay ngang bướng. Hạ Nhật, trước giờ đều luôn kiên cường tự lập. Còn bản thân cậu thì sao? Lúc nào cũng tính kế người ta, lòng dạ hẹp hòi, tự đại lại ích kỷ, từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, người như vậy ở trong mắt người khác cùng lắm chỉ là một cậu con nhà giàu mà thôi, Hạ Nhật có lẽ gì mà đón nhận cậu kia chứ. Mông Qua trước giờ luôn tự tin, nhưng chỉ duy nhất ở trước mặt Hạ Nhật là cậu không tự tin nổi.

Di động trong túi lại rung lên, Mông Qua cầm điện thoại ra ngoài, trong điện thoại có mấy chục cuộc gọi nhớ, có của Tô Hồng Liên, của Thành Chí Cao, nhưng của Giang Hạo Thiên là nhiều nhất. Cầm điện thoại lên, Mông Qua gửi cho Thành Chí Cao một tin nhắn, sau đó thì khóa máy. Sâu trong tiềm thức, cậu không muốn để bọn họ biết chuyện Hạ Nhật nhập viện, càng không muốn để Giang Hạo Thiên biết, cậu cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy, cậu cảm thấy tâm trạng hiện giờ của bản thân có chút giống người cha yêu thương con gái quá mức, không thích những thằng con trai khác mắt đưa mây lại với đứa con gái mình đã nuôi nhiều năm.

Lái xe đi mua một số vật dụng hàng ngày Hạ Nhật cần, lúc đến khu bán đồ lót, Mông Qua cẩn thận bước vào, người bán hàng hỏi size áo ngực, Mông Qua mặt đỏ đến mang tai.

“Size M.” Nghĩ một lát, cậu nhỏ tiếng nói, cậu nhớ có lần Hạ Nhật uống rượu say, cứ bắt cậu phải cởi, bộ ngực mềm mại của cô áp lên lưng cậu, khi đó bản thân cậu chẳng thấy gì, nhưng giờ nhớ đến lại mặt đỏ tai hồng.

Về đến phòng bệnh, Hạ Nhật đã ngủ, Mông Qua ngồi trước giường tỉ mỉ ngắm gương mặt này, cậu đã hai năm chưa nhìn kỹ cô rồi, đã gầy đi rất nhiều, cằm cũng nhọn hơn trước kia, da của Hạ Nhật trước giờ đều rất đẹp, đặc biệt là những lúc mới ngủ dậy sẽ đỏ hồng tựa như trái táo, giờ đây có vẻ do bận rộn mà xanh xao đi nhiều, hàng mi rất mỏng, cái mũi nhỏ xinh khi cười sẽ vênh lên, đôi môi thường thích mím lại, vừa nhìn đã biết ngay là người quật cường, môi cô màu hồng phấn nhợt nhạt, nhưng lại rất bóng. Ma xui quỷ khiến, Mông Qua vươn tay chạm nhẹ vào môi Hạ Nhật, mềm mại hết như cánh hoa, lại ma xui quỷ khiến, Mông Qua ghé môi mình đặt lên bên trên, xúc cảm tuyệt đến không nói nên lời.

Tiếp sau đó, Mông Qua ngậm lấy cánh môi của Hạ Nhật.

Ngoài cửa, hai chân Tô Hồng Liên trở nên bần rần, nhưng đầu óc cô lại tỉnh táo lạ thường, cô biết lúc này mình không thể kinh động người đó được.

Đây là giấc ngủ dài nhất trong hai năm nay của Hạ Nhật, lúc tỉnh lại thì đã hơn chín giờ sáng. Mông Qua tựa người trên sofa nằm nghỉ, trên bàn đặt bữa sáng mà bình thường Hạ Nhật thích ăn, bên cạnh còn có một số vật dụng thường ngày. Hạ Nhật cảm lên xem thử, dở khóc dở cười, thật đúng là làm khó cậu rồi, nghĩ đến bộ dạng khổ não của Mông Qua khi mua những thứ này, Hạ Nhật không nhịn được cười.

“Được rồi, đừng cười nữa.” Tình huống hiện tại khiến Mông Qua vừa tỉnh dậy đã mặt cau mày có: “Lần đầu tiên tôi mua mấy thứ này, cũng không biết mua có đúng không.”

Lần đầu tiên mua, cũng chính là nói đến cả Tô Hồng Liên cậu cũng chưa từng mua cho, lần đầu tiên mua, Hạ Nhật âm thầm nhắm lại trong lòng câu nói này, vừa đánh răng vừa nhìn gương cười ngốc.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Mông Qua kéo Hạ Nhật lại ăn bữa sáng.

“Hôm qua cậu không về à?”

“Ừ, tôi nói với ông nội rồi, lát nữa ông sẽ vào thăm tui mình.”

Lúc đang ăn dở, cửa thềm linh được đẩy ra, người đi vào là Tô Hồng Liên, cô nàng nhìn họ một cái, nói: “Mông Qua, anh ra đây một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Nhưng anh không có gì để nói với em hết, bây giờ, mời em đi cho.” Mông Qua lạnh lùng nói, một bên gấp món Hạ Nhật thích bỏ vào chén của cô.”

“Mông Qua,” Tô Hồng Liên ngập ngừng một chút, nói: “Em có thai rồi, mới vừa kiểm tra ra, hai tháng lẻ bốn ngày.”

Chiếc ly trên tay Mông Qua rơi xuống đất, tiếng vỡ giòn tan chấn động màng nhĩ của Hạ Nhật. Hạ Nhật cảm ly ngây ngốc nhìn Mông Qua, Mông Qua tránh đi ánh nhìn của cô, kéo Tô Hồng Liên ra khỏi phòng.

Hạ Nhật ngây người rất lâu, đến lúc tay tê rần mới chậm chậm phát hiện tay cầm ly của mình chưa từng động đậy lấy một lần. Lúc vào nhà vệ sinh, Hạ Nhật nhìn mặt mình trong gương một lượt, mười mấy phút trước cũng tắm gương này cũng gương mặt này, nhưng mười mấy phút trước với mười mấy phút sau lại như cách nhau cả thế kỷ. Đối diện với gương, Hạ Nhật cười chua chát, cười đến nước mắt cứ thi nhau rơi xuống, cái người đã nói sẽ thương mình như con kia cuối cùng đã có đứa con thuộc về riêng cậu ấy rồi.

Đến trước giường, Hạ Nhật phát hiện đầu óc của mình có chút trì độn, hình như có một chuyện rất quan trọng mà cô không nhớ ra được, cô nghĩ rất lâu, sau cùng mới nghĩ ra kỉ niệm của cô hôm nay đã kết thúc rồi. “*Không được, mình phải mau trở về, không thì nguồn cơm kiếm sống tính tình nóng nảy kia sẽ nổi điên lên mất, đứng rồi, gọi điện thoại đi.*” Tim cả một hồi, Hạ Nhật mới nhớ ra giờ của cô đã để trong phòng bao ở Hoàng Thành mất rồi, còn nữa, cô còn chưa làm thủ tục xuất viện, bây giờ cô phải đi làm thôi.

Đầu óc của cô vẫn đang trì độn, đi vòng vòng thế mà lại lạc đường luôn, cũng không biết nơi đây là đâu nữa. Đến chỗ góc rẽ, rất lâu rất lâu về sau Hạ Nhật vẫn còn nhớ rõ con góc ở góc rẽ ấy, vù vù tấp vào mặt khiến người ta phát đau, giọng nói của hai người họ ở góc rẽ ấy hết như con dao sắc nhất thế gian, chốc lát đã từ màng nhĩ rạch thẳng vào trong tim.

“Mông Qua, em chỉ cần một câu của anh thôi, giữ hay không giữ?”

“Sinh ra đi, anh không muốn lại làm đồ khốn lần nữa, chuyện của Hạ Thiên anh đã khốn nạn một lần rồi.”

“Chuyện đó anh còn muốn gánh lấy bao lâu nữa đây? Lúc đó người đề nghị làm là em, em không muốn anh chịu tội say rượu lái xe, lại thêm cả tội gây tai nạn bỏ trốn. Nếu thế, thì anh xong rồi, anh hiểu không?”

Hạ Nhật cũng không rõ mình đã làm sao để trở lại phòng bệnh, khi cô ý thức được mình đã về đến phòng bệnh, cô vẫn cảm thấy mới này giống như một giấc mơ hơn, nhất định là do tác dụng của thuốc uống tối qua, Mông Qua làm sao lại làm ra chuyện như thế được chứ. Làm sao thế được.

Vùi mặt vào trong nước, trong đầu vẫn vang vọng giọng nói của hai người họ, lần lại lần rõ ràng hơn.

Cậu ấy nói, “Anh không muốn lại làm đồ khốn lần nữa, chuyện của Hạ Thiên anh đã khốn nạn một lần rồi.”

Cô ấy nói, “Em không muốn anh chịu tội say rượu lái xe, lại thêm cả tội gây tai nạn bỏ trốn.”

Cho nên, mùa hè năm đó, cậu thiếu niên mười chín tuổi luôn dừng cảm tiến lên ấy...

Em trai của cô trước giờ vẫn luôn là đứa trẻ tốt mà.

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thành phố đau thương (1)

Thu dọn lại tất cả, mặt quay về phía cửa, Hạ Nhật lặng lẽ ngồi trên giường.

Cuối cùng, cửa cũng được đẩy ra.

Cậu bước vào, ánh nắng sáng chói từ cửa sổ rơi vào khuôn mặt trẻ tuổi của cậu, hết như một tác phẩm hoàn mỹ trong tay nhà điêu khắc. Trong khoảng thời gian đằng đẵng chậm trôi, cô đã chứng kiến cậu từng chút một bỏ đi tính trẻ con, bỏ đi vẻ non nớt. Thứ cô mong muốn vốn không nhiều, cô chỉ giấu trong lòng một hy vọng nho nhỏ, chỉ mong cậu một đời bình an, cậu không yêu cô cũng không sao, cô sẽ mãi đặt phần tình cảm ấy ở trong lòng cho đến

lúc rời khỏi thế gian.

Hạ Nhật cắt lời, giọng nói bình tĩnh hơn cô đã nghĩ.

“Mông Qua, là thật sao?”

“Ừ.” Mông Qua cúi đầu thu dọn mớ đồ ăn còn sót lại.

“Không phải chuyện đùa trẻ, là chuyện của Hạ Thiên.”

Gương mặt đó từng chút từng chút một tái đi trước mắt Hạ Nhật, sau cùng, hệt như đã chết.

“Lời của cậu và Tô Hồng Liên tôi đều đã nghe cả rồi, tôi chỉ muốn nghe cậu nói một câu là đúng hay không thôi.”

Thời gian dài như cả thế kỉ.

“Đúng vậy, thật ra hôm đó người đứng người ta là tôi.” Giọng của Mông Qua lạc đi, xa xăm.

Hạ Nhật bật cười, áp bàn tay lạnh toát của mình lên mặt Mông Qua: “Lạ đúng không, trời nóng như thế mà tay tôi lại lạnh đến vậy. Nhưng Mông Qua à, lòng của tôi còn lạnh hơn tay gấp trăm gấp ngàn lần kia.”

Lúc buông tay xuống, Hạ Nhật cảm thấy đau thương cuộn trào, đây là người cô đã thương nhớ nhiều năm, từ thuở thiếu thời đến lúc trưởng thành, từ cậu bé con thành người đàn ông.

“Bởi vì Hạ Nhật và Hạ Thiên là những đứa trẻ đáng thương đã mồ côi cha, bởi vì họ đã nhận ân huệ của nhà họ Mông các người trong thời gian dài, cho nên, tất cả đều là lẽ đương nhiên. Nhì? Mông Qua? Cho nên, kẻ phải ngồi tù cũng là Hạ Thiên, chứ không phải là người tôn quý như cậu, có phải vậy không?”

“Không... Không phải như cậu đã nói đâu.” Sự quyết liệt trong mắt Hạ Nhật khiến Mông Qua cảm thấy tuyệt vọng, từng nỗi tuyệt vọng đó còn kèm theo cơn hoảng loạn cực lớn, chúng hệt như nước biển lạnh băng: “Không phải, Hạ Nhật, cậu đánh tôi, mắng tôi, thậm chí cả giết tôi cũng được, nhưng tôi xin cậu... xin cậu đừng như vậy.”

“Vậy tôi phải thế nào?” Hạ Nhật bật cười khanh khách: “Mông Qua, chắc cậu vẫn chưa biết nhỉ? Tôi cũng là một người biết diễn đấy, hơn nữa kĩ thuật không hề thua kém cậu, chỉ là cậu diễn cho người khác xem, còn tôi diễn cho chính mình xem thôi. Đúng thế, Hạ Nhật phải làm một cô gái tươi sáng như cái tên của mình. Lúc nhỏ, tôi nói với chính tôi, chẳng có gì to tát cả, chẳng phải chỉ là mẹ không cần con thôi sao, chẳng phải còn có bố, còn có bà nội sao? Về sau, bà nội mất, tôi lại nói với chính mình, chẳng có gì to tát cả, hiện tại chẳng phải vẫn còn bố đây sao? Rồi sao đó, đến bố cũng không còn nữa, tôi lại lần nữa nói với chính mình, chẳng phải mày còn Hạ Thiên sao? Từ trước đến nay, mọi người đều bảo Hạ Thiên dựa dẫm tôi, thật ra, tôi mới là người dựa dẫm vào Hạ Thiên. Hạ Thiên giống như cọng rơm sau cùng của tôi vậy, tôi bầu vùi nó mà sống từng ngày như con chim sợ cành cong. Hôm nay tôi nói cho cậu biết vậy, Mông Qua, dư chấn mà chuyện của bố để lại cho tôi đến hôm nay vẫn chưa hề biến mất, tôi sợ chết được, tôi sợ cái vận mệnh vô thường này một ngày nào đó sẽ lẳng lặng đưa Hạ Thiên đi. Nghĩ đến những đứa trẻ khác hiện tại vẫn đang trong độ tuổi vô lo vô nghĩ nhất, đón nhận sự dạy dỗ và cưng chiều của bố mẹ, nhưng Hạ Thiên của tôi lại phải trải qua những ngày tháng tươi đẹp nhất đằng sau những vách tường cao ngợp kia. Mỗi lần, hễ tôi nghĩ đến việc này thì trong tim lại như bị đâm vào một dao vậy, nhưng, tôi mãi mãi cũng không ngờ được rằng người đâm dao và tìm tôi lại là cậu. Mông Qua, cậu có biết bởi vì là cậu mới khiến tôi sống không bằng chết như vậy không?!”

Nước mắt điên cuồng tuôn ra, Hạ Nhật cũng không lau đi, cứ để nó làm mờ đi tầm nhìn, bóng dáng của người đó đang lay động trong làn nước mắt.

“A Nhật... A Nhật, tôi sai rồi.” Bàn tay run rẩy của Mông Qua rút đi động ra: “Tôi là một thằng khốn, là một thằng nhát gan, A Nhật, giờ tôi sẽ đi tự thú để trả Hạ Thiên về.”

Hạ Nhật giật lấy điện thoại của Mông Qua, ném mạnh nó ra ngoài cửa sổ: “Cậu điên à, cậu muốn Hạ Thiên lại vì cậu mà gánh thêm tội danh biết chuyện không báo, ngụy tạo chứng cứ sao? Cậu muốn để cho nó ngồi tù uống phỉ suốt hai năm nay sao?”

Lời vừa nói xong, cửa bị đẩy mạnh ra, cụ ông Mông và tài xế xuất hiện ngay trước cửa, mặt ông đỏ gay đến sắp bật máu.

“Hóa ra là mày, cư nhiên lại là mày, mày...” Ông chỉ vào cháu trai mình mà nói không nên lời, ông chẳng thể nào ngờ được đứa cháu ngoan ngoãn hiểu chuyện của mình lại là kẻ vô trách nhiệm đến thế.

Ông giơ tay lên, một bạt tai tát mạnh vào mặt Mông Qua. Đây là lần đầu ông đánh Mông Qua, nghĩ đến Hạ Nhật và Hạ Thiên, ông không kiềm được mà rơi nước mắt.

Hạ Nhật chẳng lo được nhiều vậy, bây giờ cô chỉ muốn gặp Hạ Thiên.

Trong phòng, Mông Qua ngây ngốc nhìn bóng dáng của Hạ Nhật biến mất khỏi mắt mình.

Nhìn Hạ Thiên lâu thật lâu, Hạ Nhật thấy lòng xót xa, em trai cô không chỉ có vẻ ngoài oách như bố, đến cả tính cách cũng giống hệt bố. Lúc đó, nếu như đổi lại là bố, có lẽ ông cũng sẽ đưa ra quyết định giống Hạ Thiên thôi.

Hạ Nhật bị chị mình nhìn đến mức gai người: “Sao vậy? Có phải đã bị em trai mình làm cho mê mẩn rồi không?”

“Chị biết ngay mà, em trai chị vốn không phải là kẻ coi thường mạng người như thế, chị biết ngay mà.” Lời vừa dứt, nước mắt cô đã rơi.

“Chị biết cả rồi?”

“Đồ ngốc, tại sao lại gán tội thay cho tên khốn Mông Qua đó chứ?” Hạ Nhật trong chốc lát đã khóc đến nghẹn lời.

“Em cũng không biết, lúc đó em chỉ nghĩ, nếu như ông nội mà biết được nhất định sẽ đau lòng chết mất. Chị phải biết, Mông Qua là niềm tự hào của ông mà, nên khi Tô Hồng Liên đưa ra đề nghị như thế, em đã đồng ý. Chị, em không hối hận đâu, cứ xem như là để báo đáp lòng tốt của ông nội dành cho chúng ta đi. Còn nhớ lúc nhỏ, con cái của mấy người họ hàng trong nhà luôn cười nhạo chúng ta, sau đó, có một lần ông nội nghe thấy, ông đã ôm lấy em, chỉ vào những đứa kia mà nói, “Hạ Thiên và Hạ Nhật là cháu nội của ông, giống như Mông Qua vậy, nếu sau này để ông còn nghe thấy mấy đứa nhóc tội bấy ăn hiếp nó, ông sẽ không khách sáo với tội bấy đâu.”. Từ đó về sau, những đứa đó chẳng bao giờ trêu chọc chúng ta nữa, chuyện đó em vẫn luôn nhớ mãi.”

Hạ Thiên bỗng chốc cũng rơi nước mắt.

“Được rồi, đừng khóc nữa, chị à, qua hai tháng nữa là em được thả ra, sau khi em ra rồi chúng ta có thể hoàn toàn thanh thản mà đi Nhật, chẳng phải sao?”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta cứ làm một màn không từ mà biệt với tên Mông Qua khốn kiếp đó, cho cậu ta hối hận chết luôn.”

“Chị, có phải chị còn thích anh ta không?”

Hạ Nhật cúi gằm, tình cảm dành cho Mông Qua cứ theo năm tháng mà dần dần từng chút một lớn lên thành cây cao chọc trời, mà tình cảm là loại độc không có thuốc giải trên đời, trước giờ nó chẳng thuộc về mặt lí trí.

“Quên anh ta đi thôi, anh ta không xứng với chị.” Hạ Thiên nhớ lại tình hình lúc đó, bất chợt thấy xót cho chị mình: “Tuy rằng có lẽ chị nghe rồi sẽ thấy buồn, nhưng em vẫn muốn nói, nếu như anh ta có chút gì đó để tâm đến chị, lúc đó, anh ta hẳn sẽ không chọn làm như thế. Lúc đó, anh ta đứng đấy không nói dù chỉ một câu, mặc cho bạn gái của anh ta dàn xếp tất cả.”

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười, kể đó ra sức gật mạnh một cái: “A Thiên, chị cũng cảm thấy tên nhát gan đó không xứng với chị, cho nên, không cần em nói chị cũng sẽ quên cậu ta đi. Sau này, cậu ta trong lòng chị chỉ là một người qua đường thôi.”

Đúng vậy, Mông Qua, từ nay về sau đối với Hạ Nhật, cậu chỉ là người qua đường thôi.

Hạ Nhật đề nghị dọn khỏi nhà họ Mông, vợ chồng Mông Hữu Bác cắt lực phản đối, trái lại cụ ông Mông lại không nói gì cả, về mặt đau xót nhìn cô dọn dẹp hành lý. Chuyện của Mông Qua xem ra đã khiến ông chịu đủ kích rất lớn, cụ ông tung hoành cả nửa đời này chỉ trong một đêm dường như đã già đi quá nhiều.

“Ông nội, ở trong lòng cháu, ông vẫn là ông nội của chúng cháu.” Hạ Nhật khẽ nói.

“A Nhật, ông có lỗi với hai đứa, ông cũng biết bản thân chẳng có mặt mũi nào để xin cháu ở lại, nhưng, cháu phải nhớ rằng, cháu và Hạ Thiên đều là cháu nội của ông, có thời gian thì về thăm ông nội, được không?”

Từng lời của ông cụ đều lộ rõ khẩn cầu.

“Cháu sẽ thế.” Hạ Nhật ôm lấy ông. Ông cụ miễn chị em cô như thế nào, cô vẫn luôn biết.

Lúc thu dọn hành lý, Mông Hữu Bác gọi Hạ Nhật vào phòng sách của mình.

“Hạ Nhật, thật ra, chú cũng biết nguyên nhân khiến con muốn đi. Sau khi Hạ Thiên xảy ra chuyện, Mông Qua đã kể hết mọi chuyện cho chú biết, nó xin chú nhất định phải giúp Hạ Thiên. Lúc đó, chú đã hứa với nó sẽ không để Hạ Thiên bị gì cả, chú cho rằng dựa vào quan hệ của nhà họ Mông sẽ có thể khiến cho Hạ Thiên không phải chịu tội, nhưng sau đó ai ngờ được truyền thông lại chen chân vào làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Cho nên, chú đã thất hứa với Mông Qua, Mông Qua nó cũng chẳng dễ chịu gì, sau khi xảy ra chuyện đó, thằng bé đã từ sôi nổi hoạt bát đã trở nên sa sút tinh thần. Đạo trước không lâu, nó không biết tại vì sao lại đề nghị muốn đi Nhật Bản tu học, nó còn mời giáo viên tiếng Nhật về, hôm đó, nó đã vô cùng hưng phấn mà nói với chú rằng nó muốn cùng hai đứa đến Nhật.”

“Có lẽ, con sẽ nghĩ chú nói những chuyện này với con là để gỡ tội cho nó. Hôm qua từ sau khi về nhà, thằng nhóc đó đã nhốt mình lại trong phòng, chú tin rằng lúc này trong lòng nó cũng chẳng dễ chịu hơn con đâu. Cho nên, Hạ Nhật à, không phải chú muốn con tha thứ cho nó ngay bây giờ, chú chỉ mong con nể mặt của cô chú mà đừng giận nó lâu được không?”

Mông Hữu Bác biết bản thân hiện giờ rất ích kỷ, nhưng Mông Qua khiến ông rất lo, lần đầu tiên ông trông thấy Mông Qua có biểu cảm như thế, giống như hoàn toàn trống rỗng vậy, con trai ông sao ông lại không hiểu chứ.

“Không, chú à, e rằng cháu phải khiến chú thất vọng rồi, bởi vì kẻ đó là Mông Qua nên e là cháu lại càng khó lòng hơn. Hai năm nay, hể cháu nghĩ đến việc Hạ Thiên phải trải qua ngày sinh nhật trong đó, lòng cháu rất đau, mà sau khi biết được sự thật cháu lại càng đau hơn. Thằng bé đã phải chịu uất ức biết bao nhiêu, chú cũng biết lúc đó trên báo nói gì về nó mà, mười chín tuổi, mới mười chín tuổi đã phải chịu đựng những chuyện này, nhưng nó lại không thể biện giải cho bản thân, Hạ Thiên của cháu đã phải chịu uất ức biết bao nhiêu.”

Tay vô lực mà buông xuống. Hạ Nhật nói hoàn toàn có lý, Mông Hữu Bác thở dài một hơi, ông lấy một tấm chi phiếu đưa cho Hạ Nhật.

“Được rồi, chú không miễn cưỡng con nữa, Hạ Nhật, có điều tấm chi phiếu này con nhất định phải cầm lấy, nếu không, cả đời này chú cũng không yên lòng được.” Mông Hữu Bác dùng ánh mắt van nài nhìn Hạ Nhật: “Xem như giúp chú được không?”

Sau cùng, Hạ Nhật vẫn không nhận tấm chi phiếu đó, nói là trả đũa cũng được, nói là thanh cao cũng được.

Chỉ là, cô đến chỗ vườn hoa, lặng lẽ nhìn về phía cửa sổ phòng Mông Qua. Đã vô số lần, cô cứ len lén đứng ở đây. Đã vô số lần, khi nhìn thấy ánh đèn trong phòng Mông Qua bật sáng, trong lòng cô lại thấy hân hoan, Mông Qua ở ngay trong căn phòng đó, chỉ cách bản thân vón vẹn mười mấy bước. Đã vô số lần, cô nghiêng tai lắng nghe, lắng nghe tiếng nhạc truyền từ trong phòng ra, Mông Qua khe khẽ ngân nga theo điệu nhạc, cho nên, Mông Qua mãi mãi cũng không biết được vì sao những bài cậu thích cô đều biết hát. Đã vô số lần, đợi sau khi đèn trong phòng của Mông Qua tắt ngấm, cô về lại phòng mình, hải lòng mẫn nguyện mà chìm vào giấc ngủ.

Những cảnh tượng đó hết như một thước phim điện ảnh, nụ cười ngây ngô của cô gái trong thước phim khiến Hạ Nhật rơi đầy nước mắt, chuyện yêu thầm đáng thương biết mấy.

Cầm một viên đá nhỏ lên, Hạ Nhật ra sức ném mạnh về phía cửa sổ phòng Mông Qua. Mặt kính “Xoảng!” cái vỡ nát, trong lòng Hạ Nhật cũng vang lên tiếng nhạc hạ màn.

Kính vỡ đầy mặt đất, Mông Qua nhặt một mảnh trong đó lên, rạch mạnh xuống chân mình.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thành Phố Đau Thương (2)

Sau khi dọn khỏi nhà họ Mông, Hạ Nhật bèn đến ở nhà của Kiều Văn Cầm. Không lâu sau khi tốt nghiệp, Kiều Văn Cầm đã tìm được một công việc khá khảm ở một công ty thương mại, bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ tiểu tư sản, thuê một căn chung cư ở gần công ty.

Khi Hạ Nhật về đến căn chung cư khang trang ấy thì đã là đêm của một tuần sau đó, cuối tuần này cô và Đặng Kiến Tân đã cùng nhau đến Vân Nam để tìm hiểu về phong tục địa phương.

Kiều Văn Cầm nhìn Hạ Nhật từ trên xuống dưới một lượt, tặc lưỡi cảm thán: “Hạ Nhật, sao cậu thoát cái đã tu luyện thành về mê người thế này?”

“Cậu có ý gì hả?” Hạ Nhật nằm soài trên giường, một đèn mức không mở nổi mắt.

“Nếu như cậu về lúc một giờ sáng thì cậu nhất định sẽ đụng mặt cái tên thần giữ cửa Mông Qua kia. Mấy hôm nay này, từ bảy giờ rưỡi đến mười giờ, hẳn cứ đến trước cửa nhà tớ ngồi lì ra, gọi hẳn vào hẳn cũng chẳng vào.”

Hạ Nhật cau mày: “Tại sao cậu ta tìm được nơi này?”

“Ồ. Là tớ nói cho hẳn biết đó, hôm nọ tớ đụng mặt hẳn ở quán bar, hẳn đã xin lỗi tớ chuyện lúc trước, tớ bỗng thấy lảng lảng, thoát cái đã lỡ miệng nói. Hẳn ấy, cặp mắt cứ như muốn chuốc mê người vậy đó, Hạ Nhật, tớ nhìn thấy hẳn thôi thì đã mắc tật cả lăm ngay rồi!” Cô nàng vừa nói vừa đưa chiếc điện thoại cô để quên ở nhà ra: “Tớ đã sạc đầy pin lại rồi, cậu xem thử là ai đang tìm cậu đi, mấy hôm nay nó cứ reo mãi không ngừng ấy.”

Hạ Nhật cầm lấy điện thoại xem, mấy chục cuộc gọi nhờ, trong đó số máy của Giang Hạo Thiên chiếm cả hai phần ba.

Giang Hạo Thiên không ngờ được rằng sẽ nhận được điện thoại của Hạ Nhật giữa đêm khuya, điều khiến cậu chàng càng không ngờ được hơn là Hạ Nhật đã nói với cậu qua điện thoại rằng, “Giang Hạo Thiên, chúng ta hẹn nhau một lần đi, chỉ có hai người chúng ta thôi, chọn nơi mà cậu thích nhé.”

Vì thế, Giang Hạo Thiên gần như đã mở tròn mắt luôn cho đến sáng.

Hạ Nhật của hôm nay khiến cho Giang Hạo Thiên vui đến mức vỡ òa, rõ ràng là Hạ Nhật đã chưng diện rất kỹ càng, mái tóc ngắn ngang vai mềm mại để xõa, mặt được trang điểm rất nhẹ, bộ váy ngắn màu xanh dương làm bật lên làn da mềm mại và trắng như bạch ngọc của cô, dưới trời xanh, mặt sáng môi cười, xinh đẹp vô cùng, hết như dáng hình đã vô số lần hiện lên trong giấc mơ của Giang Hạo Thiên vậy.

Họ đến Cổ cung, cùng nghe người hướng dẫn du lịch kể về bề dày lịch sử của bức tường cao sơn đỏ này, từ khi bắt đầu đến khi kết thúc. Sau khi dạo hết một vòng dài lịch sử, bước ra khỏi Cổ cung thì đã gần xế chiều.

Đến Vương Phủ Tĩnh, họ lại giống như nhiều cặp tình nhân xung quanh, đắm chìm vào sắc đêm mê người dưới màn đèn vừa thấp, đi khắp con phố này

đến con phố khác.

Đến tối, họ đến phố bar Sanlitun xem một trận bóng đá, uống bia, cùng mọi người hô hào cổ vũ.

Sau cùng, Giang Hạo Thiên đưa cô gái mình thương về đến trước cửa nhà, thế nhưng người đã khiến cậu chàng vui như đi trên mây cả ngày nay lại nói với cậu rằng:

“Giang Hạo Thiên, tôi không nói xin lỗi với cậu, nhưng tôi nhất định phải nói cảm ơn cậu, có rất nhiều chuyện tôi phải cảm ơn cậu, tôi cũng không biết nên cảm ơn từ đâu nữa. Giang Hạo Thiên, sau này, cậu hãy quên tôi đi. Chẳng bao lâu sau tôi và Hạ Thiên sẽ rời khỏi đây và đến Nhật, có lẽ, sẽ không trở lại nữa. Thế nên, cậu hãy đi tìm người con gái khác nhé.”

Dưới ánh trăng, Giang Hạo Thiên điềm tĩnh nhìn Hạ Nhật, tay cậu khẽ vuốt nhẹ lên má cô.

“Đến lúc đó, cậu cũng đưa tôi đi cùng với. Đến lúc đó, ba người chúng ta sẽ cùng đi, như thế có được không, Hạ Nhật?”

Hồi ức hết như sợi thép cửa nhói tim Hạ Nhật, cảnh này tình này, như đã từng thấy qua. Không lâu trước đây, cũng có người nói những lời như thế, cũng với ngữ khí đó, khi ấy, cô đã hạnh phúc đến chết được.

Tay của Giang Hạo Nhiên ướt đầm những giọt nước mắt nóng hổi của Hạ Nhật: “Có phải bị tôi làm cảm động rồi không?”

“Giang Hạo Thiên, thật ra...” Hạ Nhật cúi đầu xuống, không dám nhìn vào đôi mắt trong như ánh trăng của Giang Hạo Thiên: “Thật ra, từ trước tới nay, trong lòng tôi vốn đã có một người, tôi không chắc rằng sau cùng tôi có thể đẩy cậu ấy ra khỏi trái tim tôi không, thế cậu vẫn không ngại sao? Tôi như thế này, cậu còn muốn đi cùng tôi đến Nhật sao?”

Làm sao cậu không biết được, làm sao cậu không biết được rằng người trong lòng cô là ai chứ, tuy rằng cô đã luôn che giấu rất giỏi. Chỉ là, nếu cô không nói thì cậu cứ vờ như không biết thôi. Đây là cách cậu yêu cô.

Rất lâu về sau, Giang Hạo Thiên vẫn nhớ đến ngày hôm ấy, sau khi hôn cậu, cô nói, “Giang Hạo Thiên, đây là nụ hôn đầu của tôi, tôi gửi tạm nó ở chỗ cậu.”. Thế mà lúc ấy cậu lại đáp một câu rất ngốc, “Trùng hợp thật, đây cũng là nụ hôn đầu của tôi.”, nói xong, cậu thật muốn cắn đứt lưỡi của mình cho rồi, nụ hôn đầu lúc hai mươi ba tuổi cũng chẳng phải chuyện gì đáng để khoe khoang. Cô bật cười khúc khích, giọng cười của cô còn hay hơn bất cứ điệu nhạc nào trên thế giới này.

Rất lâu về sau, Giang Hạo Thiên vẫn nhớ đến cái hôn ấy, mùi vị giống hết như mùa đào sớm trong tiết xuân, cắn vào vừa chua vừa chát, nhưng cái chua chát đó lại chiếm giữ hết mỗi một giác quan, mỗi một dây thần kinh của cậu.

Ngày hôm sau, gần như tất cả mọi người trong công xưởng ước mơ đều biết rằng nụ hôn đầu của Hạ Nhật đã thuộc về Giang Hạo Thiên. Đương nhiên, cậu chàng không hề nói rằng thật ra đó cũng chính là nụ hôn đầu của mình, và mọi người còn biết rằng cậu sắp vì yêu mà cùng cô đi đến chân trời.

Hạ Nhật cố ý tăng ca ở phòng làm việc đến mười một giờ hơn mới về nhà, chẳng ngờ, vẫn đụng mặt người mà cô không muốn gặp nhất.

Mông Qua người đầy mùi rượu chặn ngay trước mặt cô, ánh đèn lò mờ chiếu lên gương mặt bức dọc của cậu.

Khoác túi lên vai, Hạ Nhật khoanh tay nói: “Cậu nên biết rằng cậu đã trở thành người mà tôi không muốn gặp nhất, sau này đừng đến tìm tôi nữa, nếu cậu cứ như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

“Cậu và Giang Hạo Thiên đã hôn nhau?” Mông Qua dồn Hạ Nhật vào tường, thân người đè vào cô.

Cậu cũng không biết mình bị làm sao, vừa nghe đến chuyện Hạ Nhật hôn Giang Hạo Thiên thì cậu liền cảm thấy máu trong người chốc cái đã dồn hết lên não, vừa nghĩ đến môi cậu ta và môi cô quấn lấy nhau, cậu thật muốn xé rách miệng của Giang Hạo Thiên. Trên thực tế, cậu cũng đã làm như thế, cậu và Giang Hạo Thiên đã đánh nhau ở công xưởng ước mơ, đánh xong thì liền đến đây.

“Mông Qua, tốt nhất cậu buông tay cho tôi, cậu không buông tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.” Mông Qua như thế khiến Hạ Nhật cảm thấy nguy hiểm.

Không, còn lâu cậu mới buông tay. Cậu cúi xuống, áp môi mình lên môi Hạ Nhật. Ai nói nụ hôn đầu của Hạ Nhật thuộc về Giang Hạo Thiên chứ, trước cả Giang Hạo Thiên, cậu đã hôn cô rồi, cậu vẫn luôn nhớ đến cảm giác đó, tuyệt vời đến mức chỉ cậu có thể chạm vào. Chỉ mình Mông Qua cậu mới được quyền có.

Sao lại thành như vậy? Không nên như thế này, Hạ Nhật vô lực tựa lên tường, nước mắt men theo khóe mắt chảy xuống.

Mông Qua quỳn luyến buông Hạ Nhật ra, cô giờ tay lên tát thật mạnh vào mặt cậu.

“Mông Qua, rốt cuộc, cậu còn có thể tồi tệ đến mức nào nữa? Sao cậu còn có mặt mũi mà làm chuyện như thế với tôi? Cậu đừng khiến tôi càng thêm xem thường cậu nữa.”

Con say của Mông Qua đã lui đi quá nửa, cậu giờ tay định lau đi nước mắt trên mặt Hạ Nhật, nhưng Hạ Nhật gạt tay cậu ra.

“Mông Qua, từ nay về sau, tôi với cậu sẽ không còn dính dáng gì tới nhau nữa.

Dưới vầng sáng mờ ảo, mặt cô đầy quyết liệt.

Mông Qua có thể nào cũng chẳng ngờ được rằng đây là lời sau cùng mà Hạ Nhật nói với cậu, cũng như cậu chẳng ngờ được rằng lần gặp mặt này đã mở ra quãng li biệt dài đằng đẵng giữa họ.

Trong những tháng ngày chậm trôi của năm năm sau đó, Mông Qua thường mơ về giấc mơ thời gian có thể đảo ngược lại, đảo ngược về quá khứ một chút, đảo ngược về quá khứ thêm một chút, đảo ngược về quá khứ thêm chút chút nữa, tốt nhất là đảo ngược về đến năm hai người họ mười tuổi, lần gặp mặt đầu tiên chỉ thuộc về Hạ Nhật và Mông Qua. Lúc đó, cậu nhất định sẽ không âm thầm cười nhạo cô, sẽ không xem thường cô, sẽ không gọi cô là gái quê, sẽ không ức hiếp cô, sẽ không lừa cô. Lúc đó, cậu nhất định sẽ chân thành nắm lấy tay cô, cho cô món đồ chơi mà mình yêu thích nhất, đàn cho cô nghe những bản dương cầm cô thích, đưa cô đến nơi cô muốn đi, thể hiện mặt tốt nhất của mình trước mặt cô. Lúc đó, khi cậu vén chiếc mặt nạ của cô công chúa Ba Tư bên cạnh cô người cá ra, khi cô nói không thích cậu và Tô Hồng Liên ở bên nhau, cậu nhất định sẽ không hề do dự mà nghe theo cô. Lúc đó, giữa hạ năm đó, cậu nhất định sẽ không chọn tổn thương cô bằng cách như thế.

Ngày cuối cùng của năm 2004, Bắc Kinh phồn hoa trở thành thành phố đau thương của hai con người.

Hôm đó, Giang Hạo Thiên mất đi mối tình đầu vừa chớm nở của mình.

Hôm đó, Mông Qua mất đi người bạn theo sau tên Hạ Nhật.

Rạng sáng hôm qua, nhà giam XX đã xảy ra bạo loạn, dẫn đến việc hai người vô tội một chết một bị thương nặng. Khi Mông Qua nhìn thấy mẫu tin này thì đã bảy giờ tối hơn. Hôm đó, cậu ở nhà của Thành Chí Cao, Thành Chí Cao tái mặt đi vào, không nói không rằng dẫn một tờ báo xuống trước mặt cậu, cậu nhìn thấy tên nhà giam quen thuộc đó, tay cậu bắt đầu run lên, khi nhìn thấy tên người bị thương nặng kia, cậu đã sững người, miệng lắp bắp nói, “Tại sao lại như vậy? Thành Chí Cao, tại sao lại như vậy?”

Thành Chí Cao kéo Mông Qua như đã mất hồn đến nhà giam hỏi thăm tin tức, nhân viên trong nhà giam mặt mày dửng dưng mà nói với họ rằng không thể tiết lộ được gì. Lúc Thành Chí Cao gọi vào điện thoại của Hạ Nhật, gọi thế nào cũng không được. Sau cùng, Thành Chí Cao dựa vào quan hệ mà nghe ngóng được một chút tin tức, Hạ Thiên đang bị thương tối qua đã bị người cấp trên đón đi rồi, còn về thương thế ra sao và đã đi đâu thì không biết được.

Mông Qua vẫn luôn đang trong trạng thái mộng du chột định thần lại, giật phắt chìa khóa xe của anh ta, cậu lái xe phóng đi hết như một mũi tên.

Mông Qua về đến nhà. Quần gia Lý nói cho cậu biết rằng từ sớm bố và ông nội của cậu đã đi mất rồi.

Ngày hôm sau, Mông Qua đợi được bố mình về, nhưng bất kể cậu có van nài thế nào thì bố cậu từ đầu đến cuối cũng không hé răng một lời.

Tám ngày sau, Mông Qua đợi được ông nội mình về, cụ ông mặt mày tiêu tụy lạnh lùng quảng cho cậu một câu, “Sớm biết có hôm nay, vậy sao ngày xưa còn làm?”

Vì thế, Mông Qua đã cầm hình của Hạ Nhật và Hạ Thiên chạy khắp các bệnh viện ở Bắc Kinh, gặp ai cũng hỏi rằng có nhìn thấy hai người trong hình không.

Mãi cho đến khi có hai vợ chồng trung niên đến nhà họ Mông, họ nói họ là người thân dưới quê của Hạ Nhật, muốn đón hũ cốt của Hạ Đức Khâm về lại nhà tổ, cho ông lá rụng về cội.

Trước mặt cả nhà, Mông Qua khổ sở van xin cặp vợ chồng họ, rằng đừng mang chú Hạ đi. Cặp vợ chồng trung niên không biết phải làm sao, chỉ dùng cặp mắt lạnh băng nhìn cậu, sau cùng, cậu đến trước mặt ông nội mình, nói, “Ông nội, cháu xin ông, đừng để họ mang bố của Hạ Nhật đi, sau này, lúc A Nhật quay lại cũng bái tìm không thấy thì phải làm sao?”

“A Nhật sẽ không quay lại nữa đâu, Tiểu Qua, hai đứa đã định sẵn có duyên không phận rồi.” Ông nội cậu vỗ vai cậu, giọng đầy nặng nề.

Từ sau hôm đó, hai chị em Hạ Nhật và Hạ Thiên như bốc hơi khỏi nhân gian, cậu không thể tìm được hai người họ giữa thành phố Bắc Kinh rộng lớn này nữa. Người con gái tên Hạ Nhật từ lúc mười tuổi đã bên cậu qua gần ấy năm đó, ngoại trừ bức tranh trên tường trong công xưởng bỏ hoang do cô tự tay vẽ ra, thì chẳng còn để lại bất cứ dấu vết gì nữa.

Một tháng sau, Bắc Kinh đổ trận tuyết đầu tiên, bông tuyết trắng phau phủ lấp cả mặt đường, cầu vồng vừa lên lấp lánh tỏa sáng trong ánh tuyết. Đây là cảnh mà Hạ Nhật thích nhất. Người con gái đó từ nhỏ đã rất kì lạ, không thích đồ chơi, không thích quần áo đẹp, không thích khu vui chơi, lại chỉ thích màu dầu, chỉ sáp, thích dùng chúng để vẽ lên những cảnh trong ước mơ của cô. Cô nói, “Trong bốn mùa tôi thích nhất là mùa xuân”, cho nên trong những trang giấy của cô, đa số đều là cỏ cây muốt màu. Nhưng năm chú Hạ mất, cô gái đã vào độ thiếu nữ như cô cả năm chỉ vẽ toàn mùa đông, thân cây khô rộc, nhánh cây không lá rủ dọi vườn mình ở chân trời, người con gái dưới cây kéo theo cậu bé nhỏ hơn cô, cùng nhìn về nơi xa xăm.

Hạ Nhật thật là một cô gái kì lạ, thế nào lại thích cậu chứ. Vừa nãy Thành Chí Cao đã đám cho cậu một cú giữa trời tuyết, nói với cậu rằng, “Tại sao Hạ Nhật lại đi thích một tên khốn như cậu chứ, lại còn thích lâu như thế.” Đúng đó, tại sao vậy? Chẳng phải cô luôn biết rằng cậu là một kẻ trong ngoài bất nhất sao? Chẳng phải cô luôn biết rằng cậu là một kẻ không có trách nhiệm sao? Cũng chẳng phải cô luôn biết rằng cậu thích kiểu con gái xinh đẹp như Tô Hồng Liên sao? Nhưng cái cô ngốc đó vẫn đưa Tô Hồng Liên đến trước mặt cậu. Thật ngốc quá, ngốc đến nỗi khiến lòng cậu giờ đau như bị dao găm vậy.

Một bóng người màu đỏ đứng trên nền tuyết, cô cũng không biết bản thân đã đứng bao lâu. Cô nhìn cậu nặn đắp hai người tuyết, nhìn hai người tuyết đó tay liền với tay. Cô đoán, người đó đã đặt xong tên cho hai người tuyết kia rồi, người tuyết đội mũ nhất định tên là Mông Qua, người tuyết cột tóc đuôi

ngựa nhất định tên là Hạ Nhật.

Hết chương 25.

Tác giả có lời muốn nói:

Mông Qua trong giai đoạn này đại diện cho đặc trưng của tuổi trẻ, ích kỉ, tự tôn, không có trách nhiệm, cả thêm chút hèn nhát nữa, bởi vì từ nhỏ đã được nâng niu, muốn gió được gió cho nên đã đắp thành tính cách không biết trân trọng của cậu. Mông Qua khi hiểu được trân trọng tự nhiên sẽ lột xác thôi. Cứ đợi mà xem, chúc mọi người vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trùng phùng (1)

Hà Đình Đang rất mừng vì mình được xếp ngồi trong góc, chỗ này là nơi tuyệt nhất để cô ngắm nghía boss đại nhân của mình, bất kể có si mê đến mấy, bất kể có chảy nước miếng hay không, cũng sẽ chẳng có ai chú ý đến một thư kí nhỏ nhoi trong cái thế tục này như cô. Boss đại nhân của cô vẫn như trước, dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn cấp dưới của mình đang nói liên thoảng. Cô cũng vẫn như trước, nhìn boss của mình nhìn cấp dưới nói năng liên thoảng với cặp mắt lạnh lùng.

Hà Đình Đang thật ra vốn không phải tên Hà Đình Đang, cô tên Hà Đình Đan, gom họ bố họ mẹ lại rồi thêm một chữ ‘Đan’ vào, có ai biết lại trở thành như vậy. Từ nhỏ đến lớn mọi người đều gọi cô là ‘Đình Đang, Đình Đang’, sau cũng cả cô cũng lẫn lộn luôn, lúc kí tên cô cũng thường kí đại danh Đình Đang của mình. Lần đầu gặp mặt của cô và boss đại nhân thật cũng có chút như phân đoạn của tiểu thuyết ngôn tình, hai năm trước, cô cầm CV bắt đầu bước vào cuộc sống chạy đi xin việc khắp nơi của mình. Hôm đó, cô đến T.R để xin chân thư kí, ai ngờ đám con gái đang xếp hàng ai cũng xinh đẹp như hoa, khí chất hạng nhất, cô lập tức đánh trống lui quân, ôm CV lùi thủi quay lại thang máy.

Vào thang máy, cô cứ ngây người đắm đắm nhìn mãi đôi giày da bóng loáng, ống quần trắng phau của người đứng cạnh mình, mãi cho đến khi bên cạnh có một giọng nam hỏi cô rằng, “Giày của tôi đẹp như thế sao?” Cô lập tức ngẩng phắt đầu lên, và thế, cô nhìn thấy một gương mặt vô cùng hoàn mỹ. Đúng thế, lúc đó, cô chỉ nghĩ đến cụm từ này, là cụm “vô cùng hoàn mỹ” mà ông Lucas đã đánh giá nghi thức khai màn của thể vận hội ở Bắc Kinh. Khi lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, trong đầu liền nghĩ đến bốn chữ “vô cùng hoàn mỹ” mà mấy ngày trước Lucas đã nói, vô cùng hoàn mỹ, một màn hương thụ qua cái nhìn tuyệt đến không thể dùng bút mực nào để hình dung nổi.

Cô không ngốc, nhưng hình như hôm đó ở trong thang máy cô đã ngây ra mất mấy phút. Đầu tiên là cứ nhìn đắm đắm gương mặt của người ta, nhìn đến nội CV của mình rơi xuống lúc nào cũng không biết. Người con trai vô cùng hoàn mỹ đó đã nhặt CV lên đưa cho cô mà cô cũng không hề hay biết. Mãi đến khi anh nói: “Giờ thì mặt của tôi đã đánh bại giày của tôi rồi?”

Cô nhận lấy CV anh đưa, khẽ cười ngượng ngùng.

Anh nhìn nụ cười của cô, chợt hơi ngây người. Anh vươn tay ra, tay dừng lại giữa khoảng không, sau cùng, anh dừng lại, trên mặt mang một vẻ buồn bã nhàn nhạt.

“Cô tên Đình Đang?” Giọng của anh cũng mê người hết như chính anh.

Hà Đình Đang thụ động gật đầu.

Hôm đó, anh cầm CV của cô đi, mấy hôm sau, cô nhận được công việc này hết như một kì tích. Đúng vậy, gọi nó là kì tích bởi vì cô đã nhận được công việc này trong tình huống một chọi ba trăm cơ. Hai năm nay, cô vẫn không rũ bỏ được những hiềm nghi về ô dù nâng đỡ của mọi người.

Hai năm trước, khi cô phát hiện người con trai vô cùng hoàn mỹ đó thế ra lại là cấp trên trực quyền của mình, cô mới hiểu vì sao những cô gái đến ứng tuyển kia ai ai cũng trẻ trung xinh đẹp, yêu kiều thướt tha, toàn mẫu người lý tưởng của đàn ông chưa vợ, lúc đó, boss của cô đã là một người đàn ông thành đạt chưa vợ có chút danh tiếng ở Bắc Kinh này.

Thực ra, hai năm trước, Hà Đình Đang cũng đã từng mơ tưởng, cô nghĩ có phải mình trong thoáng chốc đã được nữ thần may mắn phù hộ và được mũi tên của thần ái tình chiếu cô không, cô mơ rằng mình và anh có phải cũng sẽ có một cuộc tình viết ra từ thang máy hay không.

Hai năm sau, anh từ một người đàn ông thành đạt có chút danh tiếng trở thành một người đàn ông thành đạt vô cùng nổi tiếng, chút thương thâm đó của cô cũng đã bị cô đập xuống tận mười tám tầng địa ngục. Trong hai năm nay, anh đối đãi với cô cũng giống hết như với những cấp dưới khác, khách sáo xa cách, ngoại trừ... ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nhìn cô với vẻ mặt buồn bã ra, tất cả đều rất đổi bình thường.

Bởi vì buổi tối phải dự tiệc, nên hôm nay anh mặc đồ chỉnh chu, bộ vest vừa người màu đen khiến các cô gái trong công ty không khỏi ước ao, cứ bàn mãi không biết một vẻ thân hình với tí lệ vàng ấy. Đương nhiên, đây là đề tài mà họ hứng thú nhất trong giờ ăn trưa, thật ra, bản thân cô cũng rất thích.

Anh ấy nhìn người rồi, anh ấy lại cau mày theo thói quen rồi. Chết tiệt, rốt cuộc là điện thoại của ai đang reo vậy?

Đầu sở mang tội là trợ lý Dương, người thân cận bên cạnh ông chủ. Anh ta phát hoảng cầm điện thoại lên nhìn, đi đến trước mặt ông chủ, đưa điện thoại cho anh, anh chậm chạp đón lấy.

Tất cả mọi người đều im thin thít.

“Anh nói lại lần nữa.” Anh đứng bật dậy, tay cầm điện thoại có hơi run.

Đúng vậy, có hơi run, cả giọng cũng thế. Hà Đình Đang không biết có phải chỉ là ảo giác của riêng cô không. Anh là Mông Qua cơ mà, là Mông Qua mà báo chí đã từng hình dung là người mà dù thiên binh có ập đến cũng không hề chớp mắt cơ mà.

“Thành Chí Cao... ao...” Giọng của ông chủ bỗng chốc lên cao, thậm chí nói năng cũng bắt đầu loạn xạ: “Thành Chí Cao, anh nghe đây cho tôi, anh nhất định phải theo cậu ấy, nhất định đừng để mất đầu cho tôi, bất kể có dùng cách gì, nhất định phải, nhất định phải theo sát cho tôi.”

Gác máy xong, anh ngậy người ra cả một hồi.

Sau đó, anh rời khỏi phòng họp bằng một tư thế rất dị thường, không, nói chính xác hơn một chút là thê thảm, bởi vì anh đã bị vấp té bởi một chiếc ghế trong phòng họp.

Anh cứ như thế bỏ lại cả phòng họp mà ai nấy cũng đều đang khó hiểu nhìn nhau, lúc anh đi thậm chí cũng không nói cho họ biết là họ nên ở hay nên đi.

Hà Đình Đang buồn bực cực độ, boss của cô không hề xuất hiện ở hội trường bữa tiệc, rất nhiều người đều lại hỏi cô rằng ông chủ của cô có nói là đi đâu không, bao gồm cả, Tô Hồng Liên.

Nhắc đến Tô Hồng Liên, Hà Đình Đang lại thấy nóng trong người, tại sao lại có một người phụ nữ đẹp đến như thế?! Đẹp cũng thôi đi, thế mà cả dáng người cũng đẹp, có dáng người đẹp cũng thôi vậy, thế mà nhất cử nhất động đều lộ vẻ phong tình vô hạn, đúng là cực phẩm mà, đây là ấn tượng đầu tiên của cô với Tô Hồng Liên. Cô cứ nghĩ gương mặt này của cô nàng cùng lắm chỉ là một bình hoa trong giới giải trí thôi, thế... thế nhưng diễn xuất của người ta lại tuyệt đối thuộc hàng nhất đẳng, cho nên, có nổi tiếng đến mấy cũng chẳng lạ gì. Điều khiến Hà Đình Đang thấy điên hơn là cô nàng và cấp trên của mình cứ mờ mờ ám ám gây nên scandal suốt nhiều năm nay, lại có mấy đám chó săn luôn lách mọi ngõ tiết lộ, thực ra lúc hai người họ mới mười mấy tuổi thì đã là người yêu của nhau rồi.

Đối với quan hệ giữa Tô Hồng Liên và ông chủ, Hà Đình Đang cũng âm thầm suy đoán rất nhiều. Bọn họ dường như là một đôi, cũng lại dường như không phải. Cả hai lần cô bắt điện thoại mà Tô Hồng Liên gọi đến phòng thư kí, toàn là vào những khoảng thời gian rất dễ gây hiểu lầm, cứ gọi vào lúc ông chủ tăng ca. Có một độ cô nghi ngờ rằng Tô Hồng Liên và ông chủ mình ở chung, nhưng nhìn thái độ của ông chủ lại dường như không phải, lúc ông chủ nghe điện thoại của cô nàng, từ đầu đến cuối vẫn là giọng điệu xa cách, khách sáo. Chỉ là, ông chủ từng đặt tặng hoa cho Tô Hồng Liên hai lần, vào đúng sinh nhật của cô nàng.

Ở ban công, Hà Đình Đang nhìn thấy Tô Hồng Liên gọi điện thoại, cô đang đoán có phải là cô nàng gọi điện cho ông chủ hay không.

Tối nay, Hà Đình Đang đã lén lỏn vào bữa tiệc, một là tò mò xem thử boss có vắng mặt trong bữa tiệc không, hai là đến đây ngắm cho đã mắt. Tối nay là bữa tiệc kỉ niệm của T.R, vai chủ đứng đầu chỉ một bước chân cũng có thể khiến cả giới giải trí chấn động, cho nên, đến nơi này khỏi cần sợ không có đại minh tinh.

Cả bữa tiệc đến lúc kết thúc, bất kể mấy quý bà, hay là mấy ngôi sao nữ tỏa sáng đầy có mong ngóng trông chờ đến cỡ nào, người đứng đầu T.R đó cũng chẳng hề xuất hiện. Cả bữa tiệc chỉ có nhị đương gia Kim Tae Woo chống đỡ, dùng mớ tiếng Trung kém cỏi liên tục xin lỗi với khách. Đến khi bữa tiệc kết thúc, Hà Đình Đang nhìn thấy anh ta ngồi soài ra chỗ khách mời mà phun cho một tràng tiếng Hàn, qua biểu cảm của anh ta, có thể nhận ra đó là những lời rửa xả.

“Đình Đơn*.” Kim Tae Woo gọi Hà Đình Đang đang từng chút một nhích ra khỏi cửa đại sảnh lại.

Tên thương gia Hàn Quốc chết tiệt, mua bán riết tàu hỏa nhập ma luôn rồi, thế nào mà cứ luôn gọi Đình Đang thành Đình Đơn vậy chứ, muốn đặt hàng đến điên luôn rồi à?!

“Nói cho tôi biết về tình hình lúc ở phòng họp.”

Vì thế, Hà Đình Đang kể lại tường tận sự việc cho anh ta, đương nhiên, cô đã giấu nhem chuyện ông chủ bị té, cô không cho phép bất cứ ai phá hoại hình tượng của ông chủ đâu.

Kim Tae Woo nghe xong bên có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì lại khiến cho Mông Qua cuống lên như thế?

Lần đầu anh ta gặp Mông Qua là vào bốn năm trước, lúc đó là ở Hàn Quốc.

Người đàn ông Trung Quốc đẹp trai ấy đã nói thẳng ngay vào vấn đề rằng, “Tôi biết anh, tôi cũng tin tưởng anh, tôi hy vọng có thể hợp tác với anh, chúng ta hãy cùng nhau tạo nên một sân khấu thật lớn, để thật nhiều người lên đó mà thực hiện ước mơ của mình.”

Kim Tae Woo không thể không thừa nhận sức lay động của ngôn ngữ, niềm tin lóe lên trong mắt người thanh niên đó khiến anh ta động lòng. Vì thế, anh ta bỏ lại công việc lương cao, ngàn dặm xa xôi theo anh đến đất nước này.

Trong thế giới giải trí muôn sắc muôn màu này, Mông Qua trong mắt anh chàng hết như một giáo đồ trong sạch vậy. Anh không hẹn hò với con gái, không chơi trò tình cảm nam nữ, cũng không lui đến chốn phong lưu, trừ những lúc vì công việc mà uống chút rượu ra thì gần như chẳng hề đụng đến rượu và thuốc. Có một khoảng thời gian anh ta nghi ngờ anh là một “đồng chí**”, nhưng về sau, anh ta đã hiểu, Mông Qua đã có người trong lòng. Có một ngày nọ, anh uống say, rồi cứ thế ôm lấy anh ta mà nói, “Cậu về đi, có được không? Biểu cảm lúc đó hết như đứa trẻ đang mong ngóng thứ mà mình yêu quý nhất vậy. Hôm đó, từ đầu đến cuối anh cứ lặp đi lặp lại câu nói đó. Rồi về sau, anh ta đã phát hiện bí mật trong chiếc ví da của anh.

Có phải cô ấy đã về rồi không? Người con gái mà cậu ấy cứ luôn giấu trong chiếc ví đó? Cho nên Mông Qua mới trở nên không giống Mông Qua như thế?

Kim Tae Woo có hơi không kiểm lòng được mà muốn gặp thử người con gái đã khiến Mông Qua nhưng nhớ vô vãn ấy.

Hà Đình Đang đã đến tận bốn ngày chưa nhìn thấy boss của mình rồi, boss của cô là kẻ cuồng công việc, chỉ cần là những ngày ở trong nước, gần như công việc mỗi ngày đều xếp đầy kín. Trừ công việc ra, mỗi năm ông chủ sẽ dành rất nhiều thời gian để đến hai nước Mỹ và Nhật. Đi một chuyến là đến hơn mười ngày, lúc về sắc mặt thường không tốt.

Ba giờ hơn, Hà Đình Đang nhận được một cuộc điện thoại gọi đến phòng thư kí.

Cầm túi xách lên, mang theo thuốc cảm và tâm trạng vui đến khắp nơi, Hà Đình Đang ấn chuông cửa nhà ông chủ như hoa như ngọc của mình. Giờ là cô đang tuân theo mệnh lệnh của nhị đương gia đến đưa thuốc cảm cho anh, đương nhiên, cô nhất định sẽ tận tay chăm sóc anh luôn.

Kết quả, một chậu nước lạnh liền tạt lên người.

Người mở cửa cho cô lại là Tô Hồng Liên. O... ơ, có phải họ thật sự ở chung không?

Hơn nữa... hơn nữa, sau khi cô đi vào thì phát hiện có mùi cháo trong bếp.

Hà Đình Đang nhanh nhẹn đánh giá xung quanh, cách bài trí của cả ngôi nhà đều đơn giản và sạch sẽ, trong phòng khách cũng chẳng đặt những tờ tạp chí mà đám con gái thích xem, còn nữa, vừa nãy trong tủ giày cũng không có giày nữ, đợi lát nữa cô sẽ lên qua phòng tắm xem thử.

Nói thật lòng, cô rất không thích Tô Hồng Liên, thông thường thì những người phụ nữ quá hoàn hảo sẽ không gây thiện cảm cho người ta.

“Cô về đi, nơi này có tôi là được rồi.” Tô Hồng Liên nhìn từ trên xuống ra mệnh lệnh cho cô.

“Không cần đâu, Hồng Liên, cô về đi.” Cửa phòng bên trái được đẩy mở, Mông Qua bước ra: “Tôi và Đình Đang còn có công việc cần bàn.

Nữ hoàng lệ về buồn bã: “Biết rồi, Mông Qua, vậy anh chú ý một chút. Thuốc phải uống đúng giờ đấy.

Lúc đi, nữ hoàng còn dùng ánh mắt ai oán mà khề liếc nhìn cô, ánh mắt phức tạp. Không lâu sau, khi Hà Đình Đang nhìn thấy người con gái tên Hạ Nhật ấy, cô cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Tô Hồng Liên lại nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp như thế, cũng hiểu vì sao mình lại là số một trong cuộc đấu một chọi ba trăm đó.

Người con gái tên Hạ Nhật ấy, lúc cười lên sẽ có nếp nhăn nhỏ trên mũi giống cô.

Lại ít lâu sau đó, cô còn hiểu vì sao ông chủ của mình vào lúc này mặt mày lại tái nhợt như thế.

Mọi nó, tình yêu thật sự sẽ khiến người ta bị nội thương.

*Đặt hàng

** Ý bảo Mông Qua là dân đồng tính

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trùng phùng (2)

Hạ Nhật trở về lần này chủ yếu là vì bên chủ công ty nhận lời mời từ phía nhà tổ chức bên Trung Quốc, sẽ diễn liên tiếp mười vở ca múa kịch "Madama Butterfly" theo nguyên bản của Broadway ở nhà hát kịch Bắc Kinh, công ty thiết kế của cô vừa kí xong hợp đồng là đá ngay cô qua đây, bảo là linh tiên phong.

Nhưng Hạ Nhật không ngờ rằng vừa xuống máy bay đã gặp lại Mông Qua.

Mấy năm nay rồi đi, cô vẫn luôn làm việc ở nhà hát Broadway, suốt hai năm đầu chỉ làm tạp dịch, bất cứ việc gì cũng không từ. Hai năm sau, cuối cùng

cô cũng được về dưới trướng của Ken Arthur qua sự đề cử của ông chủ nhà hát, cảnh ngộ này cũng giống hệt như lúc cô ở Bắc Kinh.

Có điều, Hạ Nhật cảm thấy vô cùng may mắn khi được làm việc cho Ken Arthur. Ken Arthur là một nhà thiết kế sân khấu của Broadway, từng tham gia rất nhiều dự án thiết kế sân khấu kịch với quy mô lớn, có kinh nghiệm rất phong phú. Theo bên cạnh ông, Hạ Nhật học hỏi được rất nhiều, Ken Arthur tỏ ra vô cùng hứng thú với chuyến đi Trung Quốc lần này, đây cũng là lần đầu ông đặt chân vào mảng thiết kế sân khấu của Trung Quốc.

Mấy ngày đến đây, Hạ Nhật và A Thụ cứ bận bịu với phía bên nhà sản xuất, người phụ trách bên đấy là người Tứ Xuyên, cho nên thường đưa họ đến những quán bán món Xuyên để dùng bữa, cứ thế vài ngày, cô và A Thụ kêu khổ không thôi.

Đến ngày thứ năm, tất cả việc bận bịu đều gần hoàn thiện, người phụ trách đó lại vẫn muốn mời họ đến quán ăn Xuyên dùng cơm, anh ta cho rằng họ cũng thích khẩu vị này. Hạ Nhật lấy lý do tối nay phải ngủ sớm, ngày mai ra sân bay đón người để từ chối anh ta.

Về đến khách sạn, Hạ Nhật gọi điện thoại xong quay đầu lại, bèn bị A Thụ lảng lảng đứng phía sau lưng làm cho giật mình.

"Ông anh, phiền cậu, sau này đi lại phát ra chút tiếng động có được không?!"

"Lại gọi điện cho bệnh viện?"

"Ừ."

"Em trai chị có đỡ hơn chút nào không?"

Hạ Nhật cười khò lắc đầu, không khí bỗng chốc trở nên nặng nề.

A Thụ rất thích cô gái lớn hơn mình một tuổi này, nói chính xác hơn là tôn kính, thương xót, đôi vai non trẻ này đã phải đỡ lấy quá nhiều gánh nặng.

A Thụ quen biết Hạ Nhật từ ba năm trước, khi đó, cậu còn là một nhân viên mới vào công ty thiết kế của Ken Arthur, cùng vào trong đợt đó có một cô gái người Trung Quốc tên Hạ Nhật. Về sau, có một lần, cậu và bạn cùng đến quán bar chơi, trong quán bar, cậu gặp được Hạ Nhật khi đó đang làm nữ phục vụ, cô trang điểm rất đậm, người mặc chiếc áo sơ mi bó sát và chiếc váy siêu ngắn, nhét tiền bo của khách vào áo trong.

Cô nhìn thấy cậu cũng không lúng túng, chỉ chào hỏi sơ qua.

Khi ấy, cậu rất xem thường cô, cậu cho rằng cô cũng giống với nhiều người con gái ở nơi đây, có thể vì hàng hiệu mà để mình sa đoạ.

Mãi đến một ngày nọ, cậu vô tình biết được rằng hóa ra cô gái tên Hạ Nhật đó có một cậu em trai là người thực vật, hiện giờ đang nằm trong bệnh viện Miami. Bệnh viện đó nổi tiếng với chất lượng chăm sóc tốt và viện phí cao, và cô chỉ đơn thuần làm phục vụ trong quán bar mà thôi.

Vì thế, cậu chủ động tiếp cận cô, kể đó, điều làm cậu bất ngờ chính là Hạ Nhật lại đến từ vùng Mân Nam, còn biết nói tiếng địa phương Mân Nam nữa. Nên biết, tiếng Đài Loan và tiếng Mân Nam phát âm gần như nhau. Tiếp đó, cậu phát hiện thì ra hai người có rất nhiều điểm tương đồng, ví dụ về phương diện ăn uống, ví dụ về phương diện chấp nhất với tiền bạc. Có điều, mục đích kiếm tiền của A Thụ là để mua các ổ máy game, còn Hạ Nhật kiếm tiền là để chi trả cho phí trị liệu cao ngất ngưởng. Có lần A Thụ hỏi Hạ Nhật, "Tại sao không đưa em trai đến mấy bệnh viện công thu phí rẻ hơn?", cô nhẹ nhàng đáp, "Không nổi, cũng không dám đặt cược."

Trong mắt của A Thụ, Hạ Nhật là một cô gái xương rồng.

Ken vừa xuống máy bay liền chạy ngay đến nhà hát, tâm trạng hôm nay của ông tương đối tốt, vừa xuống máy bay đã cho hai người một cái ôm đầy nhiệt tình. Hạ Nhật đoán, có chăng là do phiếu bầu của Obama tăng lại rồi. Ken là một fan cuồng chính trị, ông xem Obama như thần tượng của mình vậy.

Vừa vào đến nhà hát, từ xa Hạ Nhật đã thấy ông Phươg - người phụ trách phía bên nhà tổ chức đang trò chuyện với một người trong đại sảnh. Sau khi nhìn rõ mặt người đó, Hạ Nhật chợt sững người, sau đó, cô vô thức lùi về phía sau, để mấy người trước mặt che khuất mình.

Hạ Nhật chẳng ngờ được qua nhiều năm sau vẫn sẽ có lúc cùng ngồi ăn với Mông Qua, đây là người mà cả đời này đến chết cô cũng không muốn gặp lại. Năm năm nay, thỉnh thoảng cô vẫn mơ thấy anh, từng đường nét mơ hồ trong giấc mơ, gương mặt của anh đang dần dần nhạt đi theo năm tháng, khi cô sắp không còn nhớ nổi dáng vẻ của anh, anh lại đột nhiên xuất hiện.

Anh ngồi ở đó, trong gian phòng bao cổ điển, ánh đèn màu hồ phách lạc vào đáy mắt anh, loáng lên luồng sáng vô hạn. Anh ngồi ở đó, dùng thứ tiếng Anh lưu loát để trò chuyện với Ken, bàn về nghệ thuật, về thể thao, về thời thế, thậm chí là về chính trị. Ken trước giờ luôn nói nhiều lại như bị mê hoặc, cứ yên lặng lắng nghe, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, như chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Hạ Nhật ngà ngà say, cô không còn né tránh ánh mắt của Mông Qua nữa, cô chống tay, nhìn anh đang khẳng khái trò chuyện. Tháng năm đã khắc sâu thêm từng đường nét của anh, bớt đi phần nông nổi thời trẻ, Mông Qua lâu ngày gặp lại khiến Hạ Nhật nhớ đến đóa Mạn Đà La vào lúc nửa đêm, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Trước đây, Hạ Nhật từng tưởng tượng hết một lượt các dáng vẻ trong từng giai đoạn của Mông Qua, lúc hai mươi tuổi, lúc ba mươi tuổi, lúc bốn mươi tuổi, lúc năm mươi tuổi, thậm chí cô còn nghĩ đến dáng vẻ của anh lúc một trăm tuổi nữa.

Hóa ra, Mông Qua hai mươi tám tuổi sẽ như thế này, anh còn xuất sắc hơn cả trong tưởng tượng của cô, khóe mắt Hạ Nhật hơi ướt, cô cảm ly rượu trước mặt lên.

Một cánh tay đưa ra cần ly rượu lại.

Biểu cảm trên mặt người chủ của cánh tay ấy quá dồi dào, dịu dàng đến mức cô muốn rơi nước mắt. Nói một tiếng xin lỗi, Hạ Nhật đi ra khỏi phòng bao.

Từ sau khi Hạ Nhật ra khỏi phòng bao, Mông Qua không nói gì thêm nữa.

Tối nay, anh cứ nói suốt, anh cố gắng tìm đề tài để thu hút ông Ken người Mỹ này, anh biết chỉ cần người này còn ở đây, Hạ Nhật cũng sẽ ở đây.

Sau khi tra ra được Hạ Nhật đang ở đây, anh không thể ở lại văn phòng mình được thêm một khắc nào nữa, anh chạy ngay đến chỗ cô làm việc. Từ sau khi cô nói ra câu đấy, anh biết mình đã bị phát vào tội chết, anh biết mình không nên đến tìm cô, anh dùng hàng trăm lý do để thuyết phục mình không thể đến tìm cô nữa.

Thế nhưng, anh vẫn đến, hàng trăm kiểu lý trí cũng không đầu lại được một ý nghĩ, muốn gặp cô.

A Thụ quan sát người đàn ông đẹp trai đã khiến cho mắt Ken cứ lóe sáng đang ngồi trước mặt cậu đây, người đó tuy rằng cứ nói suốt, biểu cảm chuyên chú, nhưng anh ta thường lén liếc sang Hạ Nhật đang ngồi bên cạnh cậu, thỉnh thoảng cậu với Hạ Nhật dựa sát nhau chút thì anh ta lại cau mày.

Sau khi Hạ Nhật đi ra, tâm tư của người đó không còn ở lại trong phòng bao này nữa.

Cho nên, A Thụ quả quyết, Hạ Nhật và người này chắc chắn là có chuyện gì đó. Có lẽ, còn là một đoạn chuyện triền miên.

Bên ngoài phòng bao, Hạ Nhật rút một điếu thuốc từ trong bao ra mời. Cô không nghiện hút thuốc, chỉ thỉnh thoảng những lúc phiền muộn, cô lại mời một điếu.

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh, Hạ Nhật vừa nghe đã biết là Mông Qua, tiếng thở dài nặng nề vang lên bên tai, bàn tay sạch sẽ thon dài vươn tới lấy điếu thuốc trên tay cô.

"Mông Qua, lời hôm nọ tôi không muốn nhắc lại thêm lần nữa." Hạ Nhật chẳng thèm nhìn đến người đứng bên cạnh.

"Nhưng... A Nhật, nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, tôi không ngăn được chân của mình."

"Vậy rốt cuộc cậu muốn thế nào đây? Há Mông Qua?"

"Không muốn thế nào cả." Mông Qua cầm điếu thuốc lấy từ chỗ Hạ Nhật, gượng gạo vò nát: "A Nhật, có thể... có thể cho tôi ở bên cạnh cậu, chỉ... chỉ ở cạnh thôi là được, A Nhật, có được không?"

Bộ dạng cúi đầu e dè như thế, suy tính thiệt hơn như thế, cẩn thận dè dặt như thế, trước giờ vốn không thuộc về đứa con cưng của Trời như Mông Qua, Mông Qua như thế khiến Hạ Nhật cảm thấy buồn bực, cô lại rút thêm một điếu thuốc, nhưng làm thế nào cũng không mời được, sau cùng, cô vút mạnh bật lửa và điếu thuốc xuống đất.

"Mông Qua, vì chút áy náy trong lòng cậu, cậu lại diễn kịch nữa chứ gì? Cậu không cảm thấy mình như thế rất buồn cười sao? Cậu muốn ở lại bên tôi để làm gì? Há? Tôi đã không còn là Hạ Nhật ngu ngốc ngày trước tin vào lời quý quyết của cậu nữa. Ồ, đúng rồi, chẳng phải cậu đã từng thề với tôi sao? Nói cái gì mà trên đời này người duy nhất cậu sẽ không gạt là tôi. Nhưng, cậu không chỉ gạt tôi, mà còn gạt luôn cả hai năm. Cậu muốn ở lại bên tôi để làm gì? Há Mông Qua? Tại sao cậu lại muốn ở cạnh tôi? Nhưng, biết sao đây, bên cạnh tôi đã không còn Hạ Thiên để gánh vác tiếp cho cậu Mông nữa rồi."

Chuyện xưa từng màn từng màn lướt qua trong lòng Hạ Nhật, đã lâu rồi cô không còn nhớ đến những ngày ấy nữa, đó là những tháng ngày gian nan nhất trong đời cô, không dám chớp mắt, sợ nhắm mắt lại thì Hạ Thiên sẽ biến mất hết như bố cô vậy, vận mệnh thường sẽ mang đến những thử thách sợ nhất, cô thật sợ, sợ lắm.

"Mông Qua, có cần tôi nói cho cậu biết tâm trạng của tôi khi ấy không? Nếu như, lúc đó trong tay tôi có một khẩu súng, tôi nhất định sẽ giết chết cậu. Tôi đã mất thời gian rất dài để bước ra, nhưng cậu lại như âm hồn bất tán xuất hiện ngay trước mặt tôi. Cậu nói xem, rốt cuộc cậu muốn cái gì?"

Nhớ đến Hạ Thiên ngày ấy, cả người Hạ Nhật run lên bần bật.

Mông Qua ôm lấy Hạ Nhật, dường như có một đôi tay vô hình đang cầu lấy tim anh.

"A Nhật, A Nhật..." Mông Qua từng có một thoáng muốn đồng ý với cô, từng có một thoáng muốn nói, "Được, được, tôi nghe lời cậu, từ nay về sau tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa."

Nhưng, sau cùng cậu lại chẳng nói gì cả, Mông Qua trước giờ vẫn chẳng làm được chuyện gì vĩ đại cả.

Hạ Nhật đẩy anh ra, cô nói, "Mông Qua, cậu buông tha tôi đi, thật ra, tôi đã không còn hận cậu từ lâu rồi, nhưng, chúng ta không thể trở lại như trước kia nữa, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là người lạ thôi."

Một ngày nọ, Hạ Nhật chợt hiểu, trong lòng mỗi một người trong biển người mệnh mông này đều có một vết thương mà họ không muốn nhắc đến, hoặc nhiều, hoặc ít, hoặc sâu, hoặc nông. Với người quá mức chấp nhất, những vết thương đó sẽ khắc lại thật lâu trong tim, có lẽ nó còn sẽ theo bạn mãi cho

đến khi rời khỏi nhân gian nữa. Nếu như, bạn hiểu được phải buông bỏ nó, vậy thì, thời gian sẽ giúp bạn mang nó đi, có lẽ, bạn sẽ trở thành một người dễ vui cười hơn.

Hạ Nhật vẫn luôn cố gắng làm một người vui vẻ, rồi lấy trạng thái thật tốt để đợi một ngày Hạ Thiên của cô tỉnh lại, rồi họ sẽ cùng nhau đến Hokkaido mà cậu thích.

Thật ra, thứ cô muốn cũng chỉ có thể mà thôi, chỉ có thể.

Mông Qua đề nghị đưa bọn Hạ Nhật về khách sạn, anh bảo trợ lý Dương lái xe, đuổi A Thụ lên ngồi ghế trước, còn anh và Hạ Nhật ngồi ở ghế sau.

Hạ Nhật nhắm mắt dựa vào cửa kính xe, hơi thở nhàn nhạt của riêng cô quẩn quanh trong gian xe.

Thời khắc này vô cùng quý báu, Mông Qua chỉ mong có thể để xe chạy trên đường mãi mãi.

Đến khách sạn, Hạ Nhật đã ngủ thiếp đi. A Thụ định gọi cô dậy, Mông Qua ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng, anh nhẹ nhàng bế Hạ Nhật lên.

"Đề tôi." A Thụ định đón lấy lấy Hạ Nhật từ tay Mông Qua, cậu còn chưa chắc được Hạ Nhật có tìm cậu tính sổ khi cô tỉnh lại hay không nữa.

Người kia cũng chẳng thêm để ý cậu, cứ thế bế Hạ Nhật đi thẳng vào cổng khách sạn.

Còn đây này thì Dương Suru, người luôn theo cạnh Mông Qua phải trợn mắt há mồm. Cậu đã làm trợ lý của Mông Qua được hơn ba năm rồi, ông chủ trong mắt cậu vẫn luôn là một núi băng ngàn năm chẳng hiểu chuyện tình cảm. Biểu cảm cậu thấy nhiều nhất ở anh là mệt mỏi, thỉnh thoảng tức giận, thỉnh thoảng lạc lõng, thỉnh thoảng lạnh nhạt, thỉnh thoảng thêm chút ngang ngạnh, nhưng trước giờ chưa từng nhu tình như nước thế này.

Hơn ba năm nay, người phụ nữ có qua lại với ông chủ chỉ có cô nghệ sĩ nổi tiếng Tô Hồng Liên đó thôi. Thỉnh thoảng anh sẽ đưa cô ta đi ăn, cùng đi nghe nhạc hội, rồi đưa cô ta về, quan hệ của họ trong mắt cậu vẫn luôn mập mờ phức tạp. Nhìn như tình nhân, lại dường như không phải.

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Sau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.